

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 10103 4875

tamtay.vn

Vì anh chăm em

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

INTERNATIONAL CENTER

AUG 10 2012

Vì anh chấm em

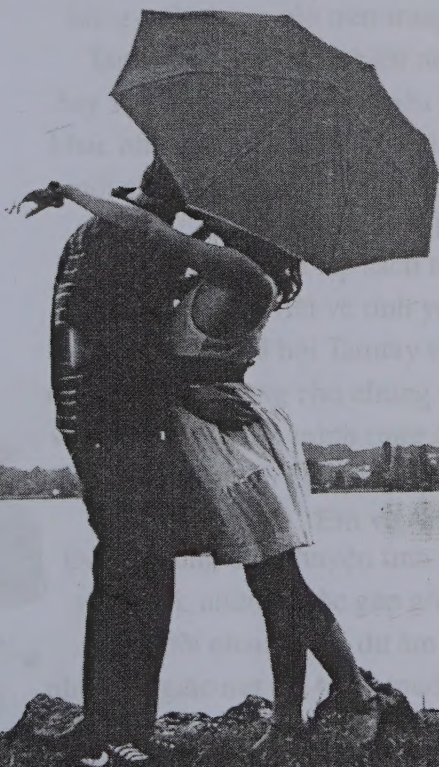
Vì anh
chấm em

tamtay.vn

Vì anh chấm em

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

W. Y. M. S. T.

W. Y. M. S. T.

W. Y. M. S. T.

3 1223 10103 4875

Lời nói đầu

Mùa ngọt mềm trên ngón tay em
Thơm yêu thương gọi ngày đang tới
Ngày không bao giống nông nổi
Bình yên như một chiếc hôn dài...

(Đình Khoa)

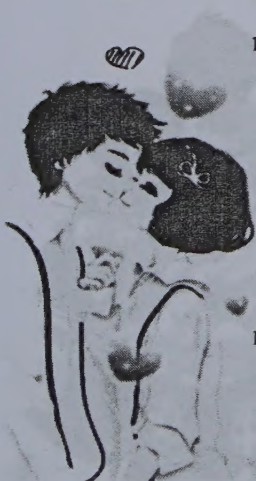
Bởi đã có hàng nghìn nụ hoa tình được
thắp lên từ một loài hoa mang tên Em mà
hằng ngày hàng giờ trên trang blog của
Tamtay.vn luôn xuất hiện những entry
hay viết về tình yêu với nhiều hương sắc
khác nhau, đem đến cho thế giới blogger
nói chung và góp vào nhịp sống trẻ nói
riêng những cảm nhận thú vị.

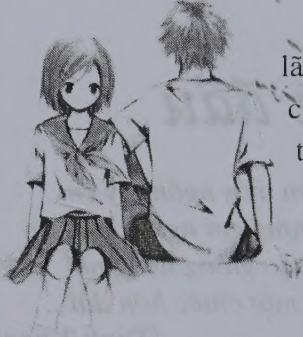
Vì anh chấm em là tập sách tuyển chọn
truyện ngắn hay viết về tình yêu của các
blogger mạng xã hội Tamtay.vn như một
món quà dành tặng cho những ai đã đang
và sẽ nghe trái tim mình rung động trước
những nụ hoa tình yêu mang tên

Em và Anh như thế.

Đó là những câu chuyện tình nhẹ nhàng
và thú vị, những cuộc gặp gỡ đến rồi đi
trong đời nhau để lại dư âm ngọt ngào
như một giấc mơ mà ta cứ muốn giữ, thật
chặt trong tay để không bao giờ phải rời
xa (*Vì anh chấm em; Bàn tay cầm mây;*

Dưới chân đôi cỏ may).

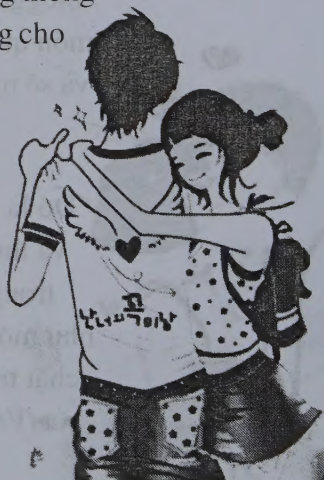
Đôi khi là những đoạn khúc ngắn
lãng mạn đầy chất thơ tựa một bản tình
ca hát về sự diệu kỳ và miên viễn của
tình yêu, để biết khi yêu trái tim ai
cũng sẽ trở nên mong manh, đầy xúc
cảm (*Thứ bảy dành cho cô đơn; Sẽ
có người yêu em như anh yêu chị
ấy; Em kể anh nghe*).

Đó cũng có thể là những thân phận, những
hình hài khác nhau của tình yêu lẫn trong tiếng thở dài cho lắm
lỡ, nuối tiếc đi qua trên mỗi cuộc tình (*Mặt sông không tĩnh
lặng; Đơn phương; Lời thú tội cho Nangthuytinh*).

Nhưng trên tất cả - khi cho đi một trái tim yêu thương chân
thành sẽ nhận về một tình yêu đích thực, để giữ gìn và vững
vàng bước đi trên con đường tình mà ta đã lựa chọn (*Cánh
đồng salem tím; Em không cô đơn; Bàn tay cầm mây*).

Đồng hành cùng **Vì anh chăm em** để trái tim bạn được
đắm chìm trong một không gian diệu kỳ của tình yêu và biết
đâu bạn sẽ tìm thấy trong đó những thông
 điệp yêu thương cần thiết dành tặng cho
tình yêu của mình.

Blog Tamtay.vn

MỤC LỤC

Contents

1. Vì anh chấm em / 9
2. Thứ Bảy dành cho cô đơn / 122
3. Em kể anh nghe / 127
4. Mặt sông không tĩnh lặng / 133
5. Dưới chân đôi cỏ may / 144
6. Đừng yêu nhau nữa - Chia tay / 155

I LOVE YOU!

MỤC LỤC

Contents

7. Sẽ có người yêu em như anh yêu chị ấy / 159
8. Bàn tay cầm mây / 171
9. Đơn phương/ 180
10. Cảnh đồng Salem tím / 202
11. Em không cô đơn / 234
12. Lời thú tội cho Nangthuytinh / 244
13. Đêm thời gian qua những mùa gió thổi / 255

I LOVE YOU!

Vì anh chấm em

Blogger Giolangdu

Tình cờ

Hôm đó là ngày 31 tháng 12 năm 2008, một ngày để mọi người đi chơi, sum họp cùng gia đình. Ken (cực kỳ buồn ngủ sau một tuần làm việc vất vả) lệch thếch trình diện bà chị gái (đánh đá đến mức có thể lôi thằng em bướng bỉnh ra khỏi nhà), sau đó lại lệch thếch vác máy ảnh đi cùng gia đình bà chị ra Lăng Bác chụp ảnh.

Chạy theo tụi nhỏ một hồi mệt nhoài, Ken chọn một chỗ trống bên gần cột cờ để hút thuốc. Chợt Ken nghe thấy tiếng khóc, nhỏ thôi, như bị kìm nén của cô nhóc ngồi cạnh. Giữa lăng Bác đông đúc ồn ào, một mình cô bé ngồi khóc, không cần quan tâm đến cuộc sống xung quanh, không cần quan tâm đến người khác đang nhìn mình. Ken

liếc mắt nhìn sang, đúng lúc cô bé ngược lên, Ken thầm nghĩ “Mắt bé tí mà lắmm nước mắt thế”. Bất chợt chuông điện thoại kêu lên làm Ken giật mình cho tay vào túi và bật cười (con nhóc đó để bài *Here I am* giống Ken, bài hát trong phim Anh em nhà gấu), tạm gọi con bé là “Mắt hạt chanh”. Ủa, người gì mà mắt bé thế, người ta thường nói tí hí mắt lươn, gian lắm. Nhưng con bé có mắt buồn.

Ngần ngừng một lúc, lau hết nước mắt, con bé nghe điện thoại:

- *Papa ạ, con đây, con đang đi làm hôm nay cuối năm mà. Cả nhà đang làm gì vậy?*

Không, mai con không về được, tiếc quá, con nghĩ có mỗi một ngày.

Hi hi, thanks papa, con sẽ lấy chồng, papa yên tâm.

Mẹ à, con đây, hi hi chúc con lấy chồng à, lấy chứ, mẹ yên tâm, mà con lấy chồng ngay thì Tết này ai bê cỗ từ tầng một lên tầng ba ngày hai lần.

Thôi nhé, dạ, con sẽ về sớm, cả nhà mai đi chơi vui vẻ.

Con bé đổi giọng nhanh thật, như chưa khóc bao giờ, rồi đập máy, rồi thở dài một cái như cả thế giới đang ở trong cái thở dài đó; ngược nhìn lá cờ mím cười và lòi trong túi ra một cái máy ảnh, bắt đầu tung tăng đi chụp: lăng bác, mấy anh cảnh vệ, cột cờ,... Ken bật cười: người gì mà thay đổi nhanh. Nó trêu mấy đứa nhỏ, chụp ảnh, tạo dáng, không nhờ vả ai, nhe răng cười tự sướng làm Ken thấy hứng thú.

- CẬU Ken, ra chụp ảnh cho Pi, bố chụp xấu lắm -
Thằng cháu chạy đến bên nhõng nhẽo.

Ken liếc nhìn, cầm máy ảnh chụp bọn nhóc xong, quay lại định chụp ảnh con bé thì: Biến mất. Lạ thiệt,

như tan vào không khí, bốc hơi. Ken cố tìm nhưng không thấy.

Nhiều ngày, mỗi lần mệt Ken lại nhớ con bé đó. Bật cười.

Nhiều tháng, có lẽ Ken đã quên, không nhớ nổi con bé đó như thế nào... nhưng thi thoảng giật mình tỉnh dậy trong đêm Ken thấy thiếu một cái gì đó.

Còn bà chị đánh đá suốt ngày giục Ken kiếm người yêu, mai mối, giới thiệu... Rồi mắng mỏ, nguyên văn là:

- Mày kén chọn vừa thôi, sắp 30 rồi đừng để mang tiếng bất hiếu với bố mẹ.

- Chị điên à, em thế này mà chị bảo bất hiếu?

- Ủa thì mày không lấy vợ chả bất hiếu, kén chọn vừa thôi.

Sáng sáng Ken thấy tiếng giao bánh mì như thế nào thì tiếng bà chị giục lấy vợ cũng đều đều như thế: “Bánh mì nóng giòn đề” thành “Lấy vợ đề”.

Ken cũng điên cuồng đi xem mặt, tán tỉnh làm bố mẹ, bà chị, hài lòng rõ mà trong lòng thấy chẳng ra sao cả. Ban ngày đi làm mệt bỏ xừ, tối ngồi nhắn tin cho hai ba cô cũng đủ mệt. Mà con gái đưa nào cũng như đưa nào, tin nhắn chỉ có:

- Anh đang làm gì đó?

- Anh đang đọc truyện (chả nhẽ lại nói anh đang đi toilet. Mình có thói quen đọc truyện khi đi... mà)

- Anh ăn cơm chưa?

- Rùi.

- Anh ngủ sớm đi!

- Nhưng mà anh đang muốn nhắn tin với em (chả nhẽ lại nói sao em hiểu thế anh ngủ đây nhưng mà nguyên tắc là con trai không nên bye trước).

Yêu đương, hẹn hò, mỗi cô bên vững thì được 2 lần hẹn, không thì bye luôn, trách móc...

Ken gặp Phương Liên, làm cùng với bà chị, mới vào. Qua lời giới thiệu thì con nhà cơ bản, ngoan, xinh, thông minh, nói chung là được ca ngợi hết lời. Ken nghĩ mình cũng nên có một chỗ để dừng lại. Phương Liên đẹp, dịu dàng, như con gái Hà Nội gốc, có rất nhiều vệ tinh theo đuổi. Đương nhiên với Ken, việc đánh bại các đối thủ là một thử thách cần phải chinh phục, và quan trọng hơn Ken cũng thấy hồi hộp trước em.

Sau hai tuần, Ken có buổi hẹn hò đầu tiên, và một tuần sau đó, Phương Liên chính thức trở thành người yêu của Ken. Bà chị tự hào ra mặt, Ken cũng tự hào bởi có được Phương Liên, Ken đã đánh đổ nhiều đối thủ nặng ký, tự hào vì Phương Liên xinh xắn, đáng yêu và khéo, tự hào vì Phương Liên yêu Ken... Nhưng đôi lúc trong giấc mơ Ken lại cảm thấy trống rỗng.

Mọi người nói Ken và Phương Liên là đôi trời sinh, xứng đôi vừa lứa. Đôi khi Ken thấy nhạt quá. Nhiều lúc Phương Liên gọi rủ đi chơi, Ken toàn trốn là anh đang đi khách hàng, bận.

Ken cảm thấy mình đòi hỏi quá nhiều, quá nhiều. Không biết mình còn muốn gì nữa. Có những đêm, Ken mơ thấy một ai đó mà Ken không nhớ nổi, và tự cười, tỉnh dậy vẫn thấy lâng lâng và nhẹ nhàng. Không nhớ nổi.

Ngày 4 tháng 11 năm 2009, mấy thằng chí cốt rủ đi liên hoan, tiện thể ra mắt người yêu của cả bọn, không rủ ai thì đương nhiên sẽ phải trả tiền cho bữa tiệc. Với đám

thường luống này nếu Ken phải trả tiền cho bọn nó thì có mà tiêu. Ken và Phương Liên vừa cãi nhau, nguyên văn là:

Phương Liên bảo: Anh Minh (tên cúng cơm của Ken), qua nhà anh chơi đi (có nghĩa là qua nhà và chính thức giới thiệu em với gia đình).

Ken: Thôi, từ từ, hôm nay anh mệt

Phương Liên: Đẳng nào thì chị Hoa cũng làm cùng em, mọi người biết cả rồi, sao anh không chính thức giới thiệu em với gia đình?

Ken: Hôm nay anh mệt, chỉ muốn ngủ.

Phương Liên: Anh lúc nào cũng lẩn tránh, hay anh có cô nào?

Ken: Anh có cô nào mà em không biết sao, em có mặt thám mà...

Chả ra sao cả.

Đành rủ đi vậy. Không hiểu mình có làm đúng không nữa.

Hôm đó, đám bạn của Ken phục nó sát đất, vì tán được em như Phương Liên: quá xinh xắn, quá đáng yêu, quá... , quá... Ủa mà Ken ghét từ “quá” thế không biết. Ken

chỉ biết ngồi uống và uống, nghe Phương Liên nói chuyện. Phương Liên liếc nhìn sỡ Ken uống nhiều. Tuấn bô bô:

- Em yên tâm, em có biết tại sao nó có tên là Ken không? Nhờ tài uống một két Heineken không say, thẳng này nó mà gục thì bọn anh đi hết.

Ken tự ngấm lại Phương Liên, ừ, cũng xinh đó, thông minh, gia giáo, một người vợ tốt, người yêu tốt... làm Phương Liên đỏ mặt, và bọn bạn nháy nhau.

- Phương Liên, chào em - Một tên con trai đi vào và lên tiếng.

- Chào anh Vũ, hôm nay chi nhánh anh liên hoan ă? - Phương Liên mỉm cười.

- Ủa, thui anh vào với tụi nó đây, chút nữa qua bàn anh nhé.

Một vài người đi vào bàn cách đó hai dãy.

- Đó là mấy anh chị làm cùng KQ Group, khác chi nhánh - Phương Liên thì thầm với Ken (Ken nghĩ, mình có hỏi đâu nhỉ).

Một lúc sau:

- Em xin phép anh chị, em qua chỗ các bạn một chút - Phương Liên nhẹ nhàng - Anh Ken! (giọng cô bé như muốn rủ Ken đi cùng)

- Ủa em qua đi, anh hơi mệt!

Phương Liên nhẹ nhàng đứng dậy.

- Ken, mày không qua à, tẻ quá!

- Thôi, kệ, tao quen gì đâu - Ken phớt lờ.

Ken nhìn theo. Phương Liên ngồi cạnh anh chàng tên Vũ, bị mọi người ép uống bia. Như một luồng điện chạy qua người, Ken ngập ngừng, tay run run đặt cạch cốc bia xuống bàn.

- Ken, say à?

- Nó say làm sao được, ghen thì có!

- Ghen thì qua đi, mặt nó đỏ bừng lên rồi.

Lũ bạn cười hô hố, vì lần đầu tiên Ken cảm giác như thế: Lâng lâng, điên điên, ghen, choáng váng.

Không phải vì Liên.

Không phải vì Liên.

Mà ngồi cạnh Vũ là Mất hạt chanh.

Ken tự nhủ: Không phải, chắc tại hôm nay mình uống nhiều thôi. Hoàn toàn không phải. Mình làm sao thế nhỉ? Mình đang là người yêu Phương Liên mà, ừa mình yêu Phương Liên. Ken đứng dậy, không chịu nổi và đi vào toilet. Lần đầu tiên nó có cái cảm giác say say tỉnh tỉnh. Nôn một cái chắc là dễ chịu. Ken nôn hết những gì vừa uống, sạch dạ dày, đầu óc hơi lơ mơ, hình như bia thấm vào não rùi thì phải. Sau khi sạch sẽ Ken trở ra, Phương Liên đã về, nhìn nó lo lắng:

- Này, lần đầu nó say đó.

- Nó làm sao mà say được, tại em rùi.

- Phương Liên ơi, tý nữa đèo thẳng bạn anh về nhé, nó say em quá.

-...

Lũ bạn trêu chọc, Ken lại ngồi uống:

- Tao say làm sao được.

Và không quên liếc mắt bàn đó. Ken nửa muốn kiếm cơ để chạy sang, nửa lại thấy sợ. Không hiểu nó sợ cái gì, sợ cô bé nhìn nó ánh mắt khác, sợ phải thú nhận là nó đã tìm từ lâu, rất lâu,... sợ cái cảm giác an toàn khi ở bên Phương Liên bị phá vỡ (mặc dù Ken biết là đã có vết rạn)?

- Máy bạn đó ở chi nhánh nào vậy?

- Chi nhánh Thăng Long, hôm nay sinh nhật một bạn ở chi nhánh.

Nó như bị hút bởi Mắt hạt chanh, cười nói, trêu mọi người,... không còn là Mắt hạt chanh đắm nước mắt. Người gì mà hơi cười đã chẳng thấy mặt trời đâu (Ken rửa thơm). Và Ken lại uống. Con gái gì mà uống kinh thế, bức quá, từ chối đi chứ, việc gì phải uống cả cốc, say thì sao? Ken dường như không quan tâm lắm đến việc bọn bạn đang trêu nó với Phương Liên và ánh mắt lo lắng của cô. Ken uống và uống, uống để quên và không muốn nhìn, bức mình vì Mắt hạt chanh ngồi quá gần Vũ, bức mình vì ánh mắt Vũ dành cho Mắt hạt chanh. Uống...

Ken cũng không hiểu đúng lúc này, chào bọn bạn ra về, liếc mắt sang Mắt hạt chanh (đang dựa vào vai Vũ, diên lên, diên lên). Ken đưa Phương Liên về, lảng lảng, vẫn đủ tỉnh để chúc Liên ngủ ngon, đủ biết Liên không hài lòng.

Gió lạnh. Hà Nội vào thu. Hương hoa sữa nồng nàn cả một con đường vắng lặng. Trong trạng thái lảng lảng, Ken không hiểu mình phải làm gì lúc này. Ken dừng xe bên hồ, ngồi xuống dưới vòm hoa sữa. Mùi hoa sữa và gió làm Ken tỉnh táo, nhưng chân vẫn ở trên không. Rất lâu rồi, từ ngày yêu Phương Liên, Ken chưa từng dừng lại ở đây. Phương Liên không thích hoa sữa, vì hắc quá, không thích hồ, vì lạnh quá...

Có lẽ lúc đó mình nhìn nhầm.

Ken tự nhủ, mình đã có Phương Liên rồi, và mình yêu cô ấy. Cô bé kia không biết có phải không, chắc mình say quá nên thế.

Điện thoại đổ chuông. Là Phương Liên:

- Anh về tới nhà chưa?

- Ủa, anh về rồi, đang chuẩn bị đi ngủ. Rồi, anh sẽ ngủ ngay, em yên tâm nhé. Chúc em ngủ ngon. Ế, mơ về anh nhé.

Tiếng tu tu kéo dài, Phương Liên bỏ máy rùi (ừ đó là thói quen, nó không bao giờ đập máy trước các cô gái). Ken hút thuốc và tựa vào hoa sữa, cố nhớ về những kỷ niệm đẹp giữa nó và Phương Liên. Nhưng mỗi khi sóng đánh vào bờ hồ tung bọt trắng nó lại nhớ đến nước mắt, nước mắt của một cô bé. Có thể Ken nhầm khi nghĩ mình đã quên, dường như hình ảnh đó nó chỉ ở đâu đó, như là tiềm thức.

Đêm đó, Ken lại mơ, một giấc mơ kỳ lạ. Ken đang đi trên một cái cầu khỉ, đúng hơn là Ken đi ra giữa cầu và ngồi xuống. Một con suối nhỏ chảy dưới chân, bầu trời xanh không một gợn mây, và rừng đại ngàn đang ru Ken, Ken tựa vào thanh chắn trên cầu ngủ, cả cây cầu đu đưa đu đưa,... Bài hát đó - quen quá, tiếng nước - quen quá,... Ken giật mình tỉnh dậy, một cảm giác bình yên.

Hôm nay là 16 âm lịch, trăng tròn và sáng chiếu vào ô cửa mở. Có lẽ vì ánh trăng sáng mà Ken tỉnh giấc. Anh ra ban công nhìn xuống. Dưới lòng đường ánh đèn làm nhòe đi ánh trăng. Ken chợt nhớ tới câu thơ của bà chị chơi cùng:

Lạc lõng như người con gái vô duyên

Trăng thành phố ơi là trăng thành phố

Ủa nếu đứng dưới đường chắc Ken cũng không thể nào nhận thấy ánh trăng đang bao trùm cả không gian.

Trăng làm sáng lên những đám lá... Ken thấy mình có một quyết định: có lẽ Ken không thể chia tay Phương Liên, có lẽ Mất hạt chanh chỉ là cảm xúc thoáng qua, xa vời, như trăng kia không thể với tới. Nếu có sự chọn lựa giữa đèn đường và ánh trăng, có lẽ Ken sẽ chọn đèn đường bởi sự gần gũi và chân thật. Ánh trăng chỉ còn ngày hôm nay, ngày mai thôi, đẹp nhưng xa vời và khó nắm bắt.

Quyết định

Phương Liên cảm thấy vô cùng sung sướng. Sau hôm Ken đưa Liên đi giới thiệu với bạn bè, thái độ của anh nồng nàn hẳn lên. Liên yêu Ken vì anh là người khó hiểu nhất mà cô từng gặp (con gái tò mò mà). Ken chinh phục cô bởi sự thờ ơ, bởi bộ dạng trầm ngâm, và quan trọng hơn là vì anh yêu cô không

như những chàng trai khác đã thể hiện. Nhiều lúc Liên tự hỏi: Ken có yêu mình không? Và chưa bao giờ cô dám trả lời câu hỏi đó.

Ken cảm thấy có lẽ mình quyết định đúng. Anh đề nghị đưa đón Phương Liên hằng ngày như bao chàng trai khác có người yêu. Ken cũng không ngờ Liên mừng đến thế, và luôn luôn tự nhủ: mình đã chọn rồi (nhưng sao Ken thấy mệt mỏi?). Bà chị thì mừng lắm, cứ giục Ken đưa Phương Liên chính thức về ra mắt.

Chị Hoa: Ken, hôm nào qua đón Phương Liên về ăn cơm nha.

Ken: Ủa, ăn cơm bao nhiêu lần rồi mà, thích thì qua, chị chả phải mời đâu.

Chị Hoa: Em buồn cười nhỉ? Em đưa về với danh nghĩa là bạn gái, còn kia là bạn chị.

Ken: Bà này lắm chuyện, thế nào chả được, xin bà.

Đúng là Ken chưa bao giờ chính thức công khai nhận Phương Liên là bạn gái thì phải, mọi người đều anh chỉ cười, và nghĩ chắc ai cũng biết rồi nên không quan trọng lắm.

Một ngày đẹp trời trong gió đầu mùa hanh khô lành lạnh, Ken rủ Phương Liên đi xem phim khiến cô bé vui lắm. Một bộ phim tình cảm, chả hiểu là gì, vì Ken thấy buồn ngủ quá. Xem phim xong, Phương Liên ríu rít bình luận, còn Ken âm ỉa cho qua, rủ đi uống cà phê.

Một khung cảnh nhẹ nhàng, nhưng thấy thật buồn ngủ. Ken hút điếu thuốc cho đỡ buồn ngủ. Chợt Phương Liên quay sang:

- Anh Ken!

- Ủa ...

- Càng ngày em càng thấy...

- Gì vậy em?

- Không thể thiếu anh!

- Uhm (nói xong Ken thấy mình vô duyên thật, Phương Liên đang tỏ tình với mình à, híc, con gái bạo thế nhỉ, sắc thuốc rùi).

- Em xin lỗi, có lẽ em vô duyên quá.

- Không sao, tại anh mà.

- Anh thế nào?

- Em không cảm thấy sao?

- Em cũng không biết thế nào, nhưng em rất sợ một ngày anh sẽ xa em.

- Uhm, không đâu.

Ken cảm thấy là anh hơi thiếu vốn từ khi nói về vấn đề này. Biết nói thế nào nhỉ?

- Tại sao anh lại yêu em?

- Ở bên em anh cảm thấy an tâm - (Có lẽ đó là cảm giác duy nhất của Ken khi ở bên Phương Liên, và anh đã chọn sự an tâm đó. Đi mãi cũng mỏi, Ken cần tìm một bến đỗ, không bão tố, không sóng lớn...).

Ken không nhớ Phương Liên đã nói gì, nhưng Ken biết Phương Liên đã yêu anh, ừa, và mong muốn có một cái Happy ending.

Càng ngày, Ken càng thấy có lỗi với Phương Liên, có lỗi với tình yêu cô dành cho anh. Cuối năm, anh tự nhủ, anh sẽ đến nhà cô một cách chính thức. Không biết để làm gì, nhưng Ken chẳng thể nói thẳng với Phương Liên là anh

yêu cô, tình cảm của anh chưa lớn đến mức đó, nhưng nó đã lớn hơn tất cả các tình cảm khác.

Ngày 31 tháng 11, một ngày trời lạnh, Ken tới đón Phương Liên, không quên mang cho cô bé một đôi găng tay vì qua tin nhắn anh biết hôm nay cô không mang găng tay đi làm.

- Anh Ken, chỗ em qua chỗ này chút, em cần chuyển một ít tài liệu xuống chi nhánh.

- Đi đâu em, nè mang găng tay vào không lạnh!

Nhìn hai má Phương Liên ửng đỏ, Ken thấy có một cảm giác xao xuyến.

- Qua chi nhánh Thăng Long của tụi em, nằm trên 150 đường Trần Nhân Tông đó anh.

Ken chợt thấy cơn choáng thoáng qua rất nhẹ, ừa, chi nhánh Thăng Long, đã lâu rồi Ken không qua đó, Ken sợ, mặc dù đường đi làm qua đó thì gần hơn, nhưng anh không dám thử. Sợ gì chứ, Ken tự nhủ.

- Ok, bám chắc vào nhé, anh lạnh lắm.

Chi nhánh Thăng Long của KQ Group, khá lớn trên đường Trần Nhân Tông, làm sao mà gặp được, sao mình phải sợ nhỉ?

- Anh chờ em chút nha, em vào khoảng 10 phút thôi.

- Ok, anh đợi ở quán trà kia nha.

Ken phải công nhận, bán trà ở đây thật là đắt hàng. Dưới gốc cây chéch chi nhánh, ông lão bán nước, một cái bàn, dăm gói thuốc lá, một ít ghế thế mà lúc nào cũng chật khách, hình như toàn những anh chờ người yêu hoặc chờ vợ. Khổ. Lúc nào cưới xong chắc phải đề nghị Phương Liên đi taxi cho nhanh, chứ chờ đợi mệt quá. Mấy anh chàng này có vẻ quen nhau, trò chuyện vui vẻ, chắc là

ngày nào cũng ngồi đập muỗi ở đây. Mà công nhận con gái ở chi nhánh này ổn.

Ken giữ chén nước trong tay để hơi ấm lan tỏa trong lòng bàn tay.

- Ê, Sam, đi nhậu với tụi anh không?

Ken giật mình ngẩng lên vì giọng nói quen quá. Vũ (hình như cái gì liên quan đến Mất hạt chanh là tiềm thức, tưởng đã quên mà không thể). Và đang vội vã đi đằng trước: Mất hạt chanh. Sam à, Sam, ừa, tên cô bé, Sam,... Âm thanh đó cứ ngân nga trong Ken: Sam... Sam... Lại cái trạng thái lơ lửng, vui mừng, ít ra Ken biết Vũ không phải là người yêu Sam (vì người yêu chắc không thể). Ken biết chắc.

- Thui, em không đi đâu, dạo này dọn về ở cùng với anh chị, làm gái ngoan rùi.

Vẫn điệu cười đó, ánh mắt đó, mà chính xác là đôi mắt đó vì khi cười thì thấy sao được ánh mắt chứ.

- Kinh nhỉ? Hôm nào dẫn anh về ra mắt nhé, cho anh làm trai ngoan mới được.

- Thôi đi cha, con xin chút bình yên, khéo ra đường con lại phải thuê xe bọc thép chở về, sợ bị ném đá lắm - Sam lại cười (sao có người thế nhỉ).

Ken muốn đứng dậy, chạy ngay ra, gọi "Sam à, anh đây", nhưng thấy trong đầu đang trống rỗng, dường như làm bằng thủy tinh, trong suốt và soi rõ. Người anh nóng bừng lên cùng với cảm giác xấu hổ vì sợ ai đó đọc được ý nghĩ của mình. Nhưng Ken vẫn ngồi im lặng. Một chút nhỏ nhoi hình ảnh Liên làm Ken dừng lại.

- Nè, lạnh đó, cầm áo anh mà về.

- Thui, nhà em gần mà, các bác đi nhậu về khuya lạnh lắm. Mà nhớ say quá thì đi Taxi về nha. Em về với mẹ đây.

- Buồn quá, không có em anh say mất.

- Thôi đi, bye nha.

- Bye, về nhà ngủ sớm, đừng thức khuya. Suốt ngày online muộn.

Sam và Vũ đi xuống nhà để xe, hình ảnh Sam cứ nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất. Đi rồi, đi thật rồi!

- Anh Ken, mình về đi. Liên đến cạnh lúc nào mà Ken không biết.

- Ủa.

Ken nắm chặt tay Liên. Mình yêu Liên, mình yêu Liên mà.

Khi Ken đang nổ máy thì một cái bóng vụt qua, rồi như nhận ra điều gì, cái bóng đó quay lại và mỉm cười. Lại một lần nữa Ken rơi vào trạng thái không trọng lượng. Dường như Liên đang chào lại, và cái bóng đó rất nhanh, biến mất vào dòng người, rất nhanh không để ai chạm đất. Nụ cười đó, cái gật đầu chào, ánh mắt đó. Không thể nào. Mình yêu Liên, mình yêu Liên, mặc dù tự nhủ như thế, nhưng bán cầu não phải của Ken thức dậy và nó cứ ngâm nga: Sam... Sam... Sam, như âm thanh mà Ken đã từng mơ, tiếng suối, cây cầu, nước trôi... Đèn đường gần gũi hay ánh trăng xa xôi?

Không thể. Mình yêu Liên.

Liên vòng tay ôm Ken, lạnh quá, nhưng bên trong Ken, chỗ nhịp đập nhanh hơn hằng ngày đang bốc cháy.

- Anh Ken sao thế? Liên hỏi với giọng lo lắng.

- Anh à, sốt rét. Ken cười lớn.

- Để em sưởi ấm cho anh vậy - và Liên ôm chặt hơn.

Ken cảm thấy Liên táo bạo quá, dường như cô đã xác định anh là sở hữu của mình. Và một lần nữa, sau khi đưa Liên về, Ken lại phải dừng lại ở Bờ Hồ. Hoa sữa đã hết, cái lạnh thấm vào người Ken, tiếng lá dừa xào xác, gió và gió. Ken ước gì mình được là Gió, để có thể không vương bận, để có thể thổi mãi, để có thể biết Sam đang làm gì. Cháy bỏng.

Không được, mình yêu Liên. Ken thấy dường như càng khẳng định, điều đó càng mong manh.

Sam... Sam... Sam...

Cái tên đó hình như đã kết thành mạng nhện, mà Ken là con ruồi, cố vùng vẫy để thoát ra càng dính chặt. Không, Ken không thể nào đồng ý với điều đó. Sang tuần mình sẽ đưa Liên về nhà, ra mắt mọi người.

Nhưng Mất hạt chanh, Chi nhánh Thăng Long, Trần Nhân Tông, Sam... những thông tin đó cứ kết nối vào nhau, kết vào nhau. Ken thở dài.

Thành phố ven sông Hàn

Hai ngày sau, Ken đi công tác Đà Nẵng. Một quyết định nhanh chóng làm mọi người ngỡ ngàng, và chính Ken cũng bất ngờ.

Ken và chị Hoa.

- Sao em đi bất ngờ vậy, từ chối đi!
- Chị buồn cười, công việc mà, sếp bảo đi là phải đi thôi.
- Sếp bảo bao giờ, chị thấy anh Hải nói là em xin đi.

Mà đi tận 6 tháng, Tết không được về. Em định nói thế nào với bố mẹ và Liên?

- Đúng là nhà có mặt thám, sợ thật. Mà chị đừng nói với Liên là em xin đi nhé.

- Để chị bảo anh Hải cử người khác, em có nhất thiết phải đi đâu.

- Thôi mà, cho em ít tự do đi.

Hoa thở dài, nó mà quyết định thì chả ai cản được. Và Hoa lo lắng, có lẽ nó không yêu Liên thật, đôi khi Hoa vẫn cảm thấy điều đó. Mà kệ, nó lớn rồi.

Ken và Liên:

- Anh phải đi thật à - Liên cúi mặt vào ly chanh mà không nhìn Ken.

- Ủa, công việc gấp quá. Hà Nội - Đà Nẵng có gần 2 giờ bay thôi mà.

- Sáu tháng thật à?

- Ủa, công trình gấp quá.

- Thế Tết này...

- Em yên tâm, anh sẽ tranh thủ về. Thôi mà, làm như anh ra chiến trường không bằng.

- Em nhớ anh lắm!

- Ừa (mà sao mình không thể nói anh cũng nhớ em nhỉ), khóc đấy à? Sáu chẳng nhanh lắm.

Liên tựa vào vai Ken. Anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi em, anh biết, em là người mà anh cần, nhưng anh muốn có thời gian để khẳng định lại. Anh xin lỗi. Ken vuốt mái tóc mềm của Liên, anh tin, anh sẽ vượt qua, và yêu em.

Hôm sau, Ken ra đi trong tâm trạng trốn chạy.

Thành phố Đà Nẵng quá sạch và đẹp, Ken cảm thấy bình yên vô cùng, công việc bận rộn, tiến độ công trình đang được đẩy nhanh. Đã hai tuần trôi qua, Ken không về nhà. Nghe nói Hà Nội đang trở lạnh. Mỗi tối, khi chat với Liên anh biết, tình cảm của anh với Liên khi xa nhau cứ lớn dần lên, có lẽ anh đã yêu Liên rồi. Chỉ cần thế thôi, Ken đã ngủ mà không mơ mộng, đã cảm thấy nhớ Liên, và đã dự định Tết về sẽ đến nhà Liên một cách chính thức.

Tối thứ sáu, Đà Nẵng vẫn nóng, Ken cùng với Jack, Châu đi uống cà phê ở chân cầu sông Hàn. Sàn sàn tuổi nhau nên ba thằng chơi với nhau rất dễ. Máy đùa cứ cười Ken mãi, bảo ông này cưới vào thì sợ vợ phải biết, lạnh quá... Ken chỉ cười. Trong ba thằng ở đây, chỉ Ken là có người yêu, còn hai thằng kia mãi đi công trường quá chẳng có cô nào chịu được.

- Thầy, con chào thầy, gặp thầy ở đây vui quá, thầy cũng đi du lịch à? Một cô bé trẻ, rất trẻ, rất teen, đến chào Châu, hôn hử.

Một lũ, nam có, nữ có, lốc nha lốc nhốc, xôn xao:

- Con chào thầy, con chào các thầy!

Ken và Jack ôm bụng quay sang Châu cười:

- Chào các con.

Châu ngưỡng ngượng:

- Mai Mai, đừng chào anh bằng thầy, ngại lắm, mà em vô đây hôm nào vậy, ngồi đây luôn đi.

- Con vô lúc chiều, đợt này được nghỉ mấy ngày tranh thủ đi chơi. Mà con tưởng thầy thích gọi bằng thầy hơn. Ngồi đi tụi bay (Mai quay sang đám bạn), đây là thầy giáo dạy kèm tao thi đại học đó, nhờ thầy mới đỗ. Lịch sự với thầy ghe, vớ vẩn tao vật cổ đó.

- Con chào thầy, con không dám ạ! Cả đám đồng thanh.

- Chết mất cái tụi này, gọi bằng anh thôi, ngồi cả đi.

- Tụi con cảm ơn thầy.

Lũ nhóc lại ríu rít cười lớn, hai thằng con trai với năm đứa con gái, có vẻ như bốn đứa là người Đà Nẵng còn ba cô bé kia là bạn mới vào chơi.

- Giới thiệu với các anh, em là Mai Mai còn đây là bạn em: Phong, Hoàng, Ly, Ngọc ở trong Đà Nẵng, còn Xuka và Sam ngoài Hà Nội.

Sam à, Ken quay phắt lại. Bực mình quá, tại sao lại là Sam, nó đã cố gắng rùi mà, cố gắng. Dường như cả buổi hôm đó Ken không biết là mình đã nói những gì, làm gì, dường như, dường như...

- Ken, nè, anh Ken.

- Gì vậy, nghe thấy rùi.

Cả bọn nhóc lại cười phá lên.

- Anh Ken nhìn thấy em chân dài nào mà say đắm thế.

- Ủa.

- Này, bọn nhóc đang rủ đi Hội An chơi ngày mai, anh đi không?

Ba phần tư con người nó nói rằng không, nhất định không, chỉ còn một phần tư, chỉ còn thể,...

- Anh Ken, mai thứ 7 nghỉ một buổi đi, lâu rồi không có dịp đi chơi.

Ba phần tư và một phần tư, không, trong đầu nó vang lên, từ chối đi, từ chối ngay, mày không thể Ken, mày đã có Liên, không thể.

- Tùy tụi mày.

- Ok, thế mai mấy giờ nào, tụi anh qua đón - Jack hào hứng.

- Để tụi em gọi xe, đồng thể này đi Taxi cho tiện.

- Không cần đâu, tụi anh có xe mà, đi xe công trường nhé. Mai muốn đi máy ủi hay máy xúc?

- Em muốn ngồi trên gầu máy xúc - Sam cười lớn. (Ken ghét điệu cười trong veo đó, ghét luôn cả cái cách mà Jack nhìn Sam).

Cả bọn hào hứng bàn kế hoạch đi ngày mai, dường như Châu và Jack rất vui, Ken im lặng, trước mắt nó là Sam. Hình ảnh đó, Ken muốn đọng mãi trong mắt, cách Sam cười. Đây là lần đầu tiên mà Sam ở gần anh đến thế. Mùi nước hoa Sam dùng giống như mùi cỏ thảo nguyên, thơm ngọt và dịu mát. Nhanh quá, Ken muốn thời gian ngừng lại.

- Anh Ken, sao thần thờ vậy ta, nhớ người yêu à?

Ken cười.

- Người yêu anh Ken xinh lắm đó - Châu chen vào. Lúc vào đây công tác, nghe đồn khóc dữ lắm. Mà anh Ken, đến giờ chat với bồ rồi kìa.

Ken cười ngượng ngịu, Ken quên thật, không có khái niệm, dường như Liên đã rất xa, xa và Sam ở rất gần.

- Máy đưa treu anh hoài, mai đi mấy giờ nhỉ?

Tiếng Ken ở đâu đó vọng về.

Cả bọn lại cười:

- Trời, phải cho anh Ken về thôi, tụi em bàn xong lâu mà anh chẳng nghe gì cả.

Ken lại cười ngượng. Rồi cả mấy anh em rủ nhau lên cầu sông Hàn đi dạo. Ken đi cạnh Sam. Trời bắt đầu trở gió, vừa nóng xong đã thấy lạnh lạnh.

Đà Nẵng, 23 giờ 30.

- Muộn rồi - Xuka kêu lên, tụi em về nghỉ đây, mai còn có sức đi Hội An.

- Ủa, mai tụi anh đón em ở khách sạn nha, 7 giờ nhé, mấy đứa đừng ăn sáng để tụi anh dẫn đi ăn sáng luôn.

- Ok, bye nha, mai nhớ đến đúng giờ đó!

Phong cùng Hoàng, Ly, Ngọc chở nhau về nhà, tụi nó là dân Đà Nẵng mà. Jack, Châu và Ken đưa ba cô còn lại về khách sạn.

- Mai nhớ dậy sớm nha. Tụi em lên phòng đi, anh về đây.

- Bye các anh. Ba cô gái riu rít vào thang máy.

Jack, Châu, Ken mỗi người mang một tâm trạng khác nhau.

- Anh Ken nè, anh thấy Sam thế nào - Jack hỏi

- Ủa, thế nào là thế nào, sao anh biết được?

Trở về phòng, Ken không thể nào ngủ được, một nửa mong trời sáng thật nhanh, một nửa lại mong không phải sự thật. Mùi thơm ấy ám ảnh Ken. Một bao thuốc, hai

bao... chưa bao giờ Ken hút nhiều như thế? Vẫn còn nguyên cái cảm xúc đó.

3 giờ sáng, 4 giờ...

- Anh Ken, anh không ngủ à, hôm qua chat gì với chị Liên mà mất ngủ thế? Khiếp mà anh hút thuốc sợ quá, bằng cả công trường hút cả tuần rùi.

- Ủa, mấy đứa chuẩn bị đi, hôm nay hai đứa lái nhé, anh mệt.

- Anh có cần nghỉ ở nhà không?

- Không sao, anh đi tắm một chút là khỏe ngay - Ken tự chửi mình sao không đồng ý nghỉ ở nhà chứ.

- Ok, để tụi em lái cho, đi xe sắp xe xịn mà lo gì.

7 giờ, Ken, Châu và Jack có mặt ở khách sạn đã thấy tụ tập ở đó. Cả tụi ào lên xe. Ken, cố ý ngồi cạnh Sam, hít căng lồng ngực mùi hương dịu dàng đầu đầu và chột nhớ tới cánh đồng cỏ xanh mát. Hôm nay Sam mặc một cái áo xanh trắng dịu dàng.

Mong muốn lớn nhất lúc này của Ken là Sam bị say xe, để có cớ cho Sam tựa vào Ken. Nhưng tụi này có đứa nào say xe đâu, trên xe tụi nó như sáo. Ken vẫn giữ khoảng cách, một chút hình bóng Liên vẫn đâu đây, vẫn nhắc nhở, Ken đã có Liên.

Trời, tiếng cười của Sam làm Ken quên hết. Sam đu đưa theo tiếng nhạc. Chột Phong đề nghị:

- Sam, dạo cho tụi này nghe mấy nốt đi, hồi học đại học nhớ nhất hình ảnh Sam đánh đàn đó. Nhớ hôm đi Cúc Phương không, bạn làm mấy đứa con trai tụi tôi bị bắt hết cả hồn.

Sam cười:

- Ủa, Xuka, đưa mình đàn đi.

Thật bất ngờ. Một đứa con gái đánh đàn guitar. Sam ngồi quay lưng vào Ken để cầm đàn, cả xe chìm vào trong tiếng đàn. Bài hát ấy, Ken đã nghe, khúc nhạc ấy, Ken đã nghe, bên bờ suối, khúc hát ru của rừng.

Và theo một thói quen, đã lâu, Sam tựa vào người Ken.

Tiếng đàn, trái tim Ken thổn thức. Ken ngồi xích lên một chút để Sam dựa vào cho thoải mái, im lặng.

- Anh Ken, xuống đi.

- Trông anh Ken mệt quá.

- Tại bà đẩy Sam, bà nặng quá, tựa vào anh Ken để anh ý tẩu hỏa nhập ma rồi.

- Bậy bạ, tui nhẹ hều. Anh Ken - tiếng Sam gọi sát vào tai.

- Anh nghe thấy rồi, chắc mình điếc quá, hét ác thế - Ken trở về với thực tại. Một chút thoáng qua của Liên đã biến mất.

Ken vẫn sợ, anh giữ đúng khoảng cách với Sam và xung phong làm chân chụp ảnh. Cả bọn quyết định ở lại Hội An tối thứ 7 để ngắm đèn lồng. Hôm nay là 14 tháng 10 năm âm lịch.

Dưới con đường Đèn lồng, Jack kéo tay Sam chụp ảnh.

- Anh Ken, chụp cho tụi em với.

Ken chụp qua qua, chỉ mong cho Jack bỏ tay Sam ra. Chỉ mong cho Sam đừng cười như thế với Jack. Sam đang đi một mình giữa những lồng đèn, bất chợt Sam quay lại, như một phản xạ tự nhiên, Ken bấm máy. Cũng không hiểu là máy ảnh hay là ấn nút tim mình để lưu giữ lại hình ảnh Sam.

Một nhòai, cả bọn kéo nhau ra biển Cửa Đại, thuê xe đạp: Phong và Ly, Ngọc và Hoàng, Xuka và Châu, Sam và

Jack, Ken và Mai. Ken chợt thấy tức tối với khuôn mặt hờ hững của Jack. Nó đi chậm chậm bên đôi này và hóng nghe hai đứa nói Ken không quan tâm đến Mai nói gì, ầm ừ cho qua. Bên kia Sam và Jack lú lú:

- Anh Jack mệt không?

- Mệt sao được, anh chỉ thích thuê được cái xe đạp như của Phong kia.

- Gió ngang thế á, thế Sam ngồi đâu?

- Sam xem, Ly ngồi đâu.

- Kỳ chết.

Ken lại thấy muốn bóp chết Jack, hoặc là muốn lôi ngay Sam sang đây... Bực mình quá.

Cuối cùng cũng đến Biển. Gió biển, sóng biển là bài ca dài bất tận, êm êm. Xa xa ánh đèn trên mặt biển lác lõng đơn côi. Mang tiếng là ngồi cạnh nhau mà một lúc sau, ba đôi kia tách ra, chỉ có Ken, Sam, Jack, Mai ngồi lại. Jack rủ:

- Sam, đi nhảy sóng không?

- Anh Ken, đi nha! - Sam rủ.

- Ủa! Ken trả lời mặc kệ Jack ra sức ra hiệu.

Ken, như một cách tự nhiên, nắm lấy tay Sam và kéo ra biển. Sam như đứa trẻ được đùa với nước. Từng đợt sóng, hai đứa nắm tay nhau nhảy qua.

Có lẽ đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất với Ken từ khi sinh ra trên đời, mãi mãi, mãi mãi, không quên. Giống như kẹo, ngậm từ từ, vị ngọt tan chảy trên môi.

Và như đứa trẻ đã nô đùa cả ngày mệt mỏi, Sam buồn ngủ. Lúc về cô bé cứ dựa vào lưng Jack ngủ ngon lành. Ken nhìn mãi, sợ tan đi...

- Sam à - em ngủ à?

- Em buồn ngủ quá!

- Dựa vào lưng anh chắc nhẹ, mà ôm anh đi khỏi rơi. -
Jack nói như lửa, đốt cháy Ken.

- Không được đâu.

- Tại sao?

- Em sợ sẽ chảy nước miếng ra áo anh mất.

Sam quay sang nháy Ken và ngáp một cái thật vĩ đại.

Ken cười, ừa không được dựa vào đâu nhé, không được ôm.

- Mai à, ôm chặt vào nha, rơi bi giờ! Sam quay sang trêu Mai.

Và Ken thấy cái ôm của Mai thật chặt. Ken ước nó đang ở xe kia, sau lưng là Sam.

Hôm sau, và hôm sau nữa, Ken vẫn chưa thể vượt qua, chưa thể nói điều cần nói, chỉ quan sát từ xa Jack và Sam, thấy Sam lẩn tránh Jack, Ken mừng lắm.

Ngày mai, Sam về Hà Nội. Ken lấy hết dũng cảm nhắn tin rủ riêng Sam đi ngắm cầu sông Hàn.

Hôm nay, là ngày cầu quay, Sam và Ken ngồi ở giữa cầu, trải nghiệm cái cảm giác cầu từ từ xoay dọc sông. Ken nắm chặt tay để Sam khỏi sợ:

- Anh Ken, thú vị thật, nhưng mà làm thế nào bây giờ?

- Chắc khoảng hai tiếng nữa nó sẽ quay lại thôi.

- Em quên mất, không rủ tụi kia ra, lãng mạn quá nhỉ.

Mà từ lâu em ước được ngồi trên cầu sông Hàn lúc xoay, ai ngờ thiệt. Anh có thể nhéo em một cái không?

Sam lú lú, Ken ngồi im lặng cười. Một khung cảnh lãng mạn. Đây là dịp thuận lợi để nói ra, nói ra điều đó.

- Anh Ken, nhìn anh quen quá, như kiểu em gặp anh ở đâu đó rồi?

- Thế à? - Ken vờ như không biết!

- Ủa, mà trí nhớ em tốt lắm tạm thời chưa nhớ ra!

Ken cầu mong chờ cô bé quên.

- À, anh là bạn của chị Liên, có lần em gặp anh đón chị ở chi nhánh em.

- Uhm...

- Oa, nhất anh nha. Chị Liên là hoa hậu bên em đó: xinh đẹp, hiền nè, giỏi nữa,...

- Uhm...

Việc nhắc đến Liên kéo Ken về thực tại. Ủa, Liên mới là người yêu của Ken. Chuẩn không cần chỉnh. Sam chợt ngồi xích ra.

- Thui, ngồi xích ra không nhớ bọn nó thấy, ton hót với ai đó thì khổ anh. Hi hi, chị ý hiền thế chắc không ghen đâu nhỉ?

- Uhm... - Ken chợt thấy đáng hòng.

Phương Liên, ừ, người yêu, sự lựa chọn. Nó không thể phản bội, không thể. Nhưng biết làm thế nào với cảm xúc hiện tại?

Làm thế nào, ngày mai Sam về Hà Nội rồi, chỉ còn hôm nay thôi, chỉ còn vài tiếng đồng hồ thôi...

Chỉ có Sam và Ken giữa cầu, từng con tàu và xà lan tranh thủ đi qua. Sam chợt im lặng, không loách choách nói cười, không hỏi han, cô bé đứng tựa vào thành cầu, giang hai tay đón gió sông Hàn. Ken muốn giây phút này là mãi mãi.

1 giờ 30 phút sáng, Sam ngồi xuống bên Ken. Ken dường như không thể chịu đựng được: mình không thể, không được nói ra, mình đã có Phương Liên. Ken cũng không rõ là mình nhớ Phương Liên như thế nào, hình ảnh

cô cứ trôi nổi trong tâm trạng khổ sở của Ken. Dường như đã mệt, Sam ngồi xuống tựa đầu vào vai Ken im lặng.

Ken lại nghe thấy tiếng nhạc đó, bài hát của rừng, gần gũi, xa xôi, sóng sông Hàn ru Ken. Im lặng. Sam đang ở đây, đang tựa đầu vào vai Ken.

Cầu sông Hàn đang từ từ quay lại, từ từ trở về vị trí vốn có của nó.

- Anh Ken, về thôi.

- Ừa...

Sáng hôm sau, Sam cùng bạn về Hà Nội, Ken không kịp ra tiễn.

Hà Nội trở gió

Ken trở lại Hà Nội vào ngày 22 âm lịch, sớm hơn dự tính vì Tết anh sẽ không về. Công trường đang vào mùa thời tiết thuận lợi, cần phải đẩy nhanh tiến độ thực hiện. Ken dự tính về vào ngày 23, để qua chúc Tết ba mẹ Liên trước. Cũng chả hiểu sao dạo này Liên ít gặp Ken, có vẻ cô rất bận thì phải, mấy lần gọi điện đều không nghe hoặc tắt máy. Nhưng điều đó lại giúp Ken

thấy bình tĩnh và thanh thản hơn, anh không phải gồng mình lên để yêu Liên.

Chiều Hà Nội, mưa phùn. Lạnh. Bước chân xuống sân bay, Ken cảm giác cái lạnh thấm vào tận trong xương. Có lẽ ở thành phố nắng đã quen, cái rét làm Ken rùng mình. Ken bắt taxi về không nói với chị Hoa là mình về ngày nào để bà chị khỏi trông, và tạo sự bất ngờ với mọi người.

- Cậu Ken, mẹ ơi, cậu Ken về... Minh Minh reo âm nhảy lên đòi bế.

- Cậu mới đi mấy tháng mà lớn quá ta. Em chào anh chị, em mới về.

- Ủa, vào nhà đi không lạnh.

- Ủa sao thấy em bà chị ỉu vậy, không muốn em về à?

- Đồ quý sứ, đi luôn đi. Vào nhà không lạnh hết cả bây giờ. Minh Minh con xuống đi không cậu mệt.

Ken thấy bình yên lạ. Cảm giác được về nhà, nghe bà chị cảm râm, được mấy đứa cháu ôm cổ, được ông anh rể vỗ vai. Có lẽ mình cần một tổ ấm cho mình. Mình sẽ cầu hôn Phương Liên trước khi đi, khi nào công trình hoàn thành sẽ cưới. Ken khẳng định chắc chắn. Ăn tối xong cả nhà quay quần bên bàn trà. Ken chuẩn bị quà mang sang nhà Liên. Bỗng anh rể nói:

- Mấy đứa ra ngoài nha, để bố mẹ nói chuyện với cậu Ken.

Bọn trẻ con ngơ ngác, lú lú ra ngoài. Ken đã cảm giác có chuyện đó ngay từ khi nhìn vào ánh mắt bà chị.

- Chuyện gì vậy, ở nhà có chuyện gì à, có ai bị làm sao?

- Ken, cậu phải bình tĩnh nghe tin này nha, đừng nổi nóng, và đừng trách móc gì?

- Gì vậy chị?

- Ủa, chẳng nào thì mọi người cũng sẽ nói với cậu, tốt nhất chị nói thì hơn. Ken nè, Phương Liên...

Phương Liên làm sao? - Ken chợt thấy hết hoảng.

- Ủa, nó sắp lấy chồng rồi.

Chiếc vòng đá trên tay Ken, chiếc vòng anh mua tặng Phương Liên đang định mang ra khoe với anh chị rơi xuống sàn. Đá. Rơi. Vỡ. Tiếng vòng kêu thảng thốt trước khi vỡ.

- Chị đùa à, em vừa mới...

- Chuyện dài lắm, em cũng đừng trách nha, tội nó. Tại em đi công tác mà, nó xinh quá nhiều anh tán, một phút không chủ động đã xao lòng. Sự đã rồi.

Ken chợt cảm thấy buồn cười như nghe chuyện của ai. Sự hụt hẫng, tức giận, tính tự ái của một người đàn ông.

- Thôi được rồi, để em qua nhà cô ấy, coi như em chưa biết gì, vì chẳng nào cũng phải hỏi rõ.

- Thôi em, bỏ đi, mọi chuyện đã thế, nó đâu xứng với em.

- Không, em phải hỏi - Ken lạc giọng, dặt xè.

Ken biết mình đang ở trong trạng thái không trọng lượng, lơ lửng. Ánh đèn khuya vàng vọt, bóng Ken cứ chảy dài, chảy dài mãi. Cô đơn. Không oán trách, không hờn dỗi, Ken thấy mình trống rỗng.

Phương Liên! Ken đã nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt hối lỗi, đầy nước mắt, nhưng trong sâu thẳm, sâu thẳm là hạnh phúc. Anh chỉ là một cơn gió lãng du, trôi qua cuộc đời cô, thoáng qua, nhẹ nhàng. Mọi lời nói đều là hư vô. Anh đã từng mơ về một ngôi nhà, với tiếng cười, với sự bình yên, bên Liên. Anh chưa từng thất bại, chỉ có anh bỏ đàn bà chứ ít người đàn bà nào bỏ anh, và anh cũng chưa từng tiến xa như thế với một ai. Ken nhớ, bờ vai ấy anh

đã từng ôm, đôi mắt ấy anh đã từng hôn, và đôi môi mong manh.

Có lẽ tình yêu không phải dành cho mình.

Không phải.

Không phải.

Ken lạnh run lên, mồ hôi cứ tuôn ướt đầm áo, gió lạnh lùa. Ken không biết mình đã dặt xe bao lâu, nếu bây giờ mình lên xe nổ máy thì sao nhỉ? Ken tự hỏi và tự trả lời: Mình ghét tiếng động, tiếng nổ máy sẽ làm tâm hồn mình vỡ vụn.

Như một sự mất mát. Tình yêu anh dành cho Liên lại bùng cháy. Đốt Ken. Đốt hàng cây. Đốt ánh đèn vàng vọt. Khói, mùi lá của quá khứ. Mình phải bình tĩnh thôi, bình tĩnh lại nào. Cái gì đang đập bình bịch trong người mình thế nhỉ? Dừng lại đi chứ.

Là Gió, mình chỉ là Gió thôi, chỉ thế thôi. Gió vô hình, Gió làm gì có hạnh phúc. Vì Gió mãi là cô đơn.

Hôm sau, Ken dậy trong mùi hương trầm nhẹ nhẹ. Phạt. Hư không. Ken chợt nhớ hôm nay đã là 23 Tết, ngày ông Táo lên trời. Nhớ năm ngoái bố đùa với Ken:

- Mẹ con đang nhờ ông Táo tâu là cần chuyển phát nhanh gấp một cô con dâu.

Ken cười và hy vọng, nghĩ mình thật ngu ngốc khi đã cố gắng, để mong đợi. Ngày mai Ken về Đà Nẵng - nơi xa xôi giờ thành nơi anh trốn tránh thế giới.

Ken xuống nhà, anh chị đang tất bật dọn dẹp nhà cửa và bàn thờ, mấy đứa nhóc lằng xằng:

- Mẹ ơi tại sao ông Táo lại có 3 ông?
- Không phải ba ông mà là hai ông, một bà.
- Mẹ ơi tại sao phải cúng cá chép?
- Mẹ ơi, cái này là gì vậy?

-...

- Anh chị dậy sớm thế, có việc gì cho em làm không đấy?
- Thôi, cậu cứ ngủ đi.
- Em không sao mà - Ken cười buồn.
- Không sao là tốt, thế thì vác bao rác này đi đổ.
- Trời, bà chị, toàn dành em việc nặng nhất.

Ken lẳng xăng. Rộn ràng quá. Ủa mà Ken quên mất, có một vài món quà mà anh em trong công trường nhờ chuyển cho gia đình.

- Chị à, em ra ngoài chút nha, có mấy anh em gửi quà Tết cho nhà.

- Ủa, đi đi, nhớ về sớm để ăn cơm ông Công ông Táo.

Ken chạy xe, ban ngày Hà Nội rộng ràng, người người chuẩn bị Tết. Ngồi trong xe, Ken thấy gió lùa qua cửa kính, thổi tung bụi, tự dưng Ken thấy lạnh thế. Tết thật rồi. Ken đọc được trong ánh mắt người thân của bạn bè nỗi buồn. Mẹ của Châu khóc mãi vì đây là Tết đầu tiên cậu con trai bé bỏng xa nhà. Ken thấy tâm hồn mình dịu dàng.

Và món quà cuối cùng, Ken ngần ngừ mãi... Ken sợ, phi xe lên Hồ Tây để hóng gió. Ken cần một chút lạnh giá.

Ken lục tìm danh bạ, mặc dù biết số đó mình đã thuộc, tìm mãi, tìm đi tìm lại. Ken nhấn nút gọi rồi lại vội vàng hủy.

Khói thuốc làm Ken can đảm hơn. Quyết định gọi.

- Anh Ken à, em chào anh.

- Uhm, anh đây. Ken thấy tiếng mình vọng về từ nơi xa xôi. Nói cúc cho gió lùa vào cổ áo.

- Anh đang ở Hà Nội à?

- Uhm, sao biết?

- Anh không ở Hà Nội thì làm gì có thời gian gọi cho em - Giọng nghe trong veo, xa xăm, gần gũi.

Ken có thể cảm thấy như người đó đang ở trước mặt, đang cười, đang trêu anh, đang ở đây, lại cái cảm giác đó, tiếng hát của rừng.

- Sao anh không nói tiếp? Anh Ken vừa nói chuyện vừa ngủ gật à? Hay anh ở cạnh chị Liên, chị đang dỗ à. Anh... Anh à...

- Uhm anh nghe rùi, có người gửi quà cho em. Em đang ở đâu?

- Hồ Tây, quà à, thích quá nhỉ, ai vậy?

- Hồ Tây? Em đang ở chỗ nào vậy, anh đang ở gần chùa Võng Thị nè.

- Thế thì anh chạy thẳng theo hướng gần đường Thanh Niên, quán cà phê Nhớ nhé.

- Ok, anh qua luôn.

Ken dừng xe ở quán cà phê, anh chưa từng ngồi ở đây. Quán không đẹp, bình dân (nếu là Liên chắc chắn là không thích quán này). Từ ngoài Ken đã thấy Sam, vì quán này có cửa kính rộng nhìn ra hồ. Sam vậy vậy. Ken bước vào, một cảm giác ấm áp lan tỏa. Công nhận quán này quá đỉnh để ngồi những hôm rét, đóng cửa kính kín, vẫn có thể nhìn ra mặt hồ lồng gió. Tường được thay bằng một tấm kính lớn, nên không gian bên trong và bên ngoài như hòa vào một.

Sam cười, vẫy tay riu rít, Ken thấy tim mình đập nhanh, cảm giác khó chịu, bức mình. Vì Sam đang ngồi dựa vào Vũ.

- Anh Ken, chào anh, anh ngồi đi - Sam mừng rỡ khi thấy Ken.

- Chào anh! - giọng Vũ nghe hơi lạnh lùng, hay là Ken cảm giác thế.

- Anh uống gì?

- Đen nóng, không đường.

- Hi, anh cùng sở thích với tụi em ghê.

Ken thấy trên bàn, hai ly cà phê đen, và truyện. Ken bật cười.

- Nè con nít nào đọc Doremon đó?

- Đọc cho nhẹ đầu anh à. Tụi em sáng thứ Bảy nào ăn sáng xong cũng đi uống cà phê và đọc truyện.

- Rảnh ghê ha, thế thì lần sau về Hà Nội phải cho anh tham gia với.

- Ok!

- Quà của em nè, Jack gửi đó.

- Đẹp quá, anh Vũ, đẹp không nè?

- Jack là ai đấy, anh ghen đó nha!

- Thôi mà, anh xạo, ghen làm sao được. Anh Jack đẹp trai nè, cao to nè, cái anh mà chụp ảnh cùng em ở Hội An đó.

- Anh ghen rùi nha, anh ở gần hơn. Anh cho em tựa vào từ sáng tới giờ, em nặng như thế, ai chở em đi mua truyện?

- Anh Ken ơi, cho em ngồi dựa vào anh nhé. Không có kẻ bắt nạt em.

- Uhm, anh sợ bị ném đá lắm.

- Thấy chưa, anh Ken ủng hộ anh nè.

Ken, Sam, Vũ, ngồi im lặng đọc truyện. Thi thoảng uống cà phê, Ken lại ngược mắt nhìn Sam, cô bé cười rúc rích khi đọc. Vô duyên thật, tự cười một mình. Vũ dường như quá quen, cậu đơn giản xoay lưng để Sam tựa vào khỏi ngã. Thời gian cứ trôi.

Ken thấy mình chẳng có cảm xúc gì, cứ thế, không vui, không buồn, không hờn giận, và không cảm giác yêu... Chỉ đơn giản thế thôi. Cầm phê đăng và truyện.

Ngày mai anh sẽ rời Hà Nội, và mọi cảm xúc đã tắt, đã dừng lại - Ken tự nhủ. Đừng làm mọi việc phức tạp hơn nữa, đừng tiến xa hơn nữa, đừng gần hơn nữa, đừng làm gì cả, không thể làm gì cả.

Quán vắng, nhân viên ở đây có vẻ đã quen với hai vị khách đọc truyện say sưa, không ai quấy rầy. Thời gian, trôi. Ken buông cuốn sách nhìn ra mặt hồ. Hồ hôm nay nổi sóng, anh thấy mình đang trôi, đang vật vờ như rặng liễu, sóng đánh nước tung lên cả mặt đường, chắc là lạnh lắm. Ken cứ để ánh mắt mình buông dài. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, tiếng gió nhẹ nhàng.

*"Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Gió ơi gió ơi bay lên để bụi đường cay lòng mắt..."*

Ken chợt thấy một giọt nước mắt lăn dài trên má, Ken cứ để thế, như không gian xung quanh chỉ có mình anh. Mình phải khóc thôi. Ken thấy mình đang chìm trong những đợt sóng, chơi vơi, nhưng không muốn kêu cứu, không muốn làm gì. Buông.

Và bất chợt, trong cái lạnh giá của mùa đông, trong sự vật vờ của rặng liễu, một chiếc lá dừa khô rơi bộp xuống đường.

Ken giật mình, cười lớn với Sam và Vũ:

- Anh buồn ngủ quá. Uhm mấy giờ rồi nhỉ? Anh phải về thôi.

- Trưa rồi, anh Ken đi ăn bún chả không? Gần đây có hàng bún chả que tre ngon lắm, nổi tiếng Hà Nội...

- Ok anh cũng đang đói meo mà, hai đứa để xe đây nha, anh chờ.

Sam và Vũ cười lớn, ngốc thật, Ken nghĩ, mình nói sai gì sao. Lại tiếng cười trong veo, nhưng Ken cảm thấy sợ. Ken cảm thấy không tin tưởng, không thể nào tin tưởng được đàn bà, ừa chính xác là con gái. Tiếng cười của Sam làm vết thương đau nhói, ôi, con gái, trong veo cũng chỉ đến thế thôi.

- Bác ời, cho con mượn thêm một cái mũ bảo hiểm nha!
- Sam nói.

- Cho con gửi cái bốn bánh này lại nhé, anh ời quán này nằm sâu trong ngõ, đi xe anh thì chắc phải ăn đến 3 suất mất.

- Mũ ở trên giá, cứ lấy đi, để xe thoải mái. Ông chủ quán dường như rất dễ tính với Sam và Vũ.

Vũ lái xe, đến Ken, và Sam ngồi sau cùng.

Nỗi sợ không tên

Một chiều gió, Ken đi dọc bờ sông Hàn. Đã nhiều ngày trôi qua, và tưởng như nhiều tháng trôi qua, Ken vẫn không quên cái cảm giác đó. Ken ngồi xuống sóng cứ vỗ ì ọp quanh anh. Ken cảm thấy

thêm thuốc lá kinh khủng, cứ mỗi khi ngồi một mình, Ken lại không thể không có thuốc lá. Khỏi thuốc, Ken thấy mắt mình mờ đi...

Cái cảm giác bàn tay của Sam vòng qua ôm khi đi ăn bún chả hôm đó cứ đốt cháy Ken, Ken thấy mình ngu ngốc, khờ dại, Ken cứ muốn như thế, chỉ như thế thôi. Một phần trong Ken bảo rằng hãy cầm lấy bàn tay đó, một phần bảo không.

Ken về Đà Nẵng với một khuôn mặt mới, khuôn mặt của kẻ đi qua nỗi đau... Ken lao vào làm việc với tốc độ của kẻ điên, để có thể tìm lại chính mình. Ken ước gì trái tim đừng thổn thức mỗi khi đêm buông.

Đã hơn một tháng từ ngày trở về Đà Nẵng, Ken làm việc đến mệt nhoài. Hàng đêm, Ken lại mơ giấc mơ về khu rừng ấy, dòng suối ấy. Nhưng chỉ có điều, Ken không thể nào thông dong ra giữa cây cầu và ngồi lắng nghe. Anh thấy mình như chú nai nhỏ, rón rén, nhẹ nhàng, sợ hãi... Vẫn bài hát ấy, chỉ có Ken là thay đổi.

Ken sợ đàn bà, sợ sự phản bội, sợ tính đồng đánh, sự ghen tuông. Mỗi lần nhớ đến Liên, lòng Ken vẫn không thể bình yên được. Quá nhanh. Quá chóng vánh. Ken không tin có cái gọi là tình yêu của phụ nữ. Nhưng Ken lại không thể không tin Sam. Mọi giả thuyết cứ xâu xé Ken, vỡ vụn... Ken biết là mình không nên làm gì cả. Bất động. Nhưng Ken đang tồn tại mà, cái gì muốn quên nhanh thì lại luôn luôn nhớ mãi.

Ken nhận được điện thoại của Sam vào một ngày đầu hè đầy mây. Chần chừ, giật mình, Ken không biết mình phải làm gì? Nghe? Không nghe?

Điện thoại lơ rồi. Ken thấy tay run run, vừa sợ, sợ Sam sẽ mời cưới, vừa mừng vì đó là Sam.

23 giờ 10, Ken nhận được tin nhắn của Sam: “Em đang ở Hội An, mai em về Đà Nẵng, anh có rảnh để đi uống cà phê không?”.

Em đang ở Hội An... Em đang ở Hội An... có gì mà đột ngột thế nhỉ?

Ken cảm thấy lo, em đi với ai, và trách mình không nghe điện thoại lúc chiều. Tại sao mình lại thế chứ? Dù biết là rất muộn Ken gọi điện cho Sam.

Chuông điện thoại kêu một cách sốt ruột, Sam không nhắc máy.

24 giờ, Sam vẫn không nhắc máy, Sam đang ở đâu, có an toàn không?

1 giờ sáng, vẫn không có dấu hiệu trả lời.

..

5 giờ sáng, Ken vẫn ngồi đó với điện thoại trong tay, chân chừ không dám gọi. Giờ này em đang làm gì hả nhóc, ngốc thiệt, em đi với ai, ngốc quá. Mà sao Sam không báo cho Jack nhỉ? Nếu Sam vào chắc Jack phải biết chứ.

6 giờ điện thoại rung làm Ken giật mình.

Tin nhắn: “Em ngủ quên mất, hôm qua em bị trễ chuyến bay, vào đến Hội An là 23 giờ. Mệt!”

Ken gọi điện cho Sam, chỉ để được nghe giọng em thôi.

- Anh Ken à?

- Uhm anh đây? Em đang làm gì vậy?

- Em đang ở biển, anh có nghe thấy tiếng sóng không?

Ken lảng lảng.

- Em đi với ai?

- Một mình!

- Một mình, mình em?

- Ừa, không ổn sao?

- Uhm, sao không gọi cho anh đón?

- Gọi mà anh không nhắc máy.

Ken thấy hối lỗi, thấy mình ngu ngốc.

- Mà không sao, khoảng sáng mai em về Đà Nẵng, em định chiều nay nhưng Hội An thú vị quá nên chắc sáng mai. Anh em mình đi uống cà phê nhé.

- Em đang ở biển Cửa Đại à?

- Vâng, biển đẹp quá, chắc sáng nay em ở đây luôn.

- Ừa.

- Anh làm việc đi, bye anh.

- Ừa.

Tiếng điện thoại tút dài. Ken chạy vào phòng Sếp xin nghỉ, mượn xe. Sếp là người khá hiểu Ken nên không hỏi, chắc có việc rất bận nên nó mới căng thẳng thế.

Ken lái xe đi Hội An. Gió, đường biển chảy dài, hàng phi lao hát. Ken mở cửa sổ để dễ thở hơn.

Hội An - Nơi bắt đầu và là nơi kết thúc

Ken chạy xe ra biển cửa Đại. Con đường đó Ken chưa bao giờ đi một mình. Ken cũng không sợ mình nhầm lối, vì Ken biết, trái tim Ken biết. Ở đó. Sam. Ở đó là biển. Ken xuống xe, một ngày biển động, không hiểu sao vào tháng này lại có áp thấp nhiệt đới, mưa, gió,... Ken sợ mình nhầm, sợ Sam trêu. Vì Ken đã quen với những cô gái yếu điệu, không bao giờ ra biển mùa mưa bão, Ken đã quen với cách của Phương Liên. Nhắc tới Phương Liên, trái tim Ken lại đau nhói, hôm Liên cười Ken không về nhưng có gọi điện chúc mừng và gửi

quà. Ken nghĩ, mình là đàn ông mà. Giọng Liên hạnh phúc, Ken cười, không hiểu đây có phải là người thắng trước còn xin lỗi mình trong nước mắt không? Đàn bà, ý nghĩ đó làm Ken khựng lại, không chạy vội ra biển, mà từ từ, chậm chạp. Ken muốn kéo dài khoảng thời gian sáng suốt này, vì Ken biết trước Sam, Ken như đi trong sương của rừng, mờ ảo.

Ken muốn khắc sâu mãi mãi trong mình hình ảnh đó: Sam, ngồi lặng lẽ trước biển, bên cạnh là chiếc xe đạp đổ (có lẽ là thuê ở đâu đó), sóng dồn dập, trái tim Ken đông lại. Mưa, sóng đánh, Sam cứ ngồi như thế lặng lẽ, và khúc nhạc từ điện thoại của Sam cứ vang lên da diết:

"Ngày mai em đi.

Biển nhớ tên em gọi về..."

Ken băn khoăn, có nên phá vỡ không gian này? Ken sợ khi mình chạm tay vào, không gian mong manh sẽ vỡ. Tiếng biển hát, tiếng rừng hát. Sam cũng chợt cất lên tiếng hát... Biển và rừng không còn ranh giới, bài hát của riêng Sam, của Ken,... Gọi.

Ken tựa người vào cây dừa, một chút điên dại bùng cháy trong Ken, nửa muốn chạy đến ôm lấy Sam, nửa lại bảo rằng cô ấy quá "kỳ lạ", mà Ken chỉ cần sự Bình Yên.

Ken lặng lẽ đến ngồi cạnh. Sam thoáng rung mình, quay sang, cười:

- Chào anh, sao anh thấy em nhanh vậy?

- Uhm, anh đi theo mùi hương của em.

Ken chỉ nói được có thế, cả hai chìm vào im lặng, nghe biển hát, bài ca của bão, của sóng, của gió. Sao Ken cứ thấy dịu dàng và buồn đến thế. Chợt Ken thấy một giọt nước mắt Sam lăn trên má, đôi mắt buồn, nhưng rất nhanh chóng trở về với thực tại. Sam nhún nhảy trên những con sóng lớn, ướt, nụ cười không thấy mặt trời (chắc Ken nhầm, chắc giọt nước đó là sóng biển). Mưa lớn hơn, ngày một lớn hơn. Sam và Ken trú vào một chiếc ô ở biển, lúc nào cũng thế, có những dãy ghế dài và ô lớn.

Ghế ở biển lớn, nếu một người ngồi thì quá rộng, hai người ngồi thì sát nhau. Sam ngồi xuống, Ken ngồi bên cạnh trên cùng một chiếc ghế. Sam không hề phản đối. Uhm, Ken nghĩ: Sam có thánh thiện như mình nghĩ không nhỉ? Mình nên tiến xa hơn.

Chỉ có hai người, trên biển vắng, ngồi tâm sự. Ken đã nói rất nhiều, nhiều hơn mức bình thường, chẳng hiểu sao anh cảm thấy mình dễ trái lòng với Sam đến thế. Sam lặng im, lắng nghe, mắt Sam nhìn vào mắt Ken, anh thấy choáng. Cuộc sống của Ken, Ken không muốn giấu Sam, những ước mơ, có lẽ với Phương Liên anh cũng chưa tâm sự như thế. Như hai tâm hồn đồng điệu, Ken cũng không hiểu sao Sam có thể sâu sắc biết lắng nghe đến vậy. Dường như Sam nghe Ken bằng cả con tim. Ken run lên. Và như một cách tự nhiên nhất anh ôm Sam, Sam vẫn không có phản ứng gì làm Ken khựng lại.

Sam là người thế nào đây: vừa dễ dãi, vừa sâu sắc, vừa nông cạn, vừa suy tư? Sam làm Ken như đi vào mê cung, không hiểu được.

Nhưng Ken không thể làm khác. Biển chỉ có Ken và Sam. Cái vảy Sam mặc quá đáng yêu. Trời lạnh nhưng má Sam cứ hồng lên làm Ken say. Say thật. Anh muốn thế này mãi mãi. Trời lạnh dần.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Hai người, biển, gió hát, và sóng hát. Ken ôm Sam chặt hơn, Sam vẫn chưa có phản ứng sẽ đẩy ra. Một nửa trong Ken bảo: hay cô ấy yêu mình, một nửa người đàn ông lại nói: có dễ dãi quá không đó, ai cũng ôm được? Ken không thể quyết định nửa nào thắng. Họ cứ ngồi như thế, Ken không cảm giác đói, không khát, mọi cảm xúc trong Ken bây giờ là bốc cháy.

- Anh có thể hôn tóc em được không?
- Anh có nói em là đứa con gái hư hỏng dễ dãi không?
- Em điên à, sao anh lại nói thế.

Và Ken hôn tóc Sam, mái tóc có vị mặn của Biển, nồng nàn làm Ken càng cháy, ngọn lửa trong Ken át đi cái lạnh của mưa. Trong mắt Ken long lanh, rục rờ, và chợt Ken nhìn sâu vào mắt Sam, chỉ có nỗi buồn. Ken khựng lại. Mưa biển. Một cái cơ để không ai nhúc nhích muốn về.

- Anh thương em nhiều.
- Thương thôi nhé, thương thì được.
- Tại sao?
- Thế thôi, thế là đủ.
- Nhưng anh không thấy đủ.
- Em thấy đủ, sao phải quan tâm đến anh nghĩ gì. Đàn ông chỉ có thế.

- Sao em biết.

- Nghe nhiều, đừng quá đà nha anh, tay để đúng vị trí đi.

Ken bật cười, Sam làm Ken thấy lạ lòng quá, và anh muốn thử.

- Em đa tình lắm. Ken cười.

- Sao anh nói thế?

- Mắt em, đa tình, anh hôn nhé. Và Ken hôn lên mắt Sam.

Vẫn chưa thấy Sam phản ứng gì, Ken bắt đầu thấy điên lên rồi, rốt cuộc Sam là người thế nào? Lẳng lơ, hay nghiêm túc? Sam vẫn lặng im trong vòng tay anh, ấm áp, mềm mại. Dường như Ken thấy Sam vừa khờ khạo, vừa có kinh nghiệm, cứ ôm như thế nhưng cách ôm làm Ken không làm được gì cả. Đầu Sam tựa vào ngực Ken...

- Anh Ken.

- Ủa.

- Tim anh đập thủng màng nhĩ em rồi! Tiếng Sam cười trong veo

Ken ngượng ngịu, chẳng hiểu tại sao mình không điều khiển được trái tim mình thế nhỉ? Uhm, tại em đó nhóc ạ.

- Sam này.

- Gì thế anh?

- Anh hôn em được không? Hôn môi em ý. Ken hồi hộp chờ câu trả lời.

- Không! Tiếng Sam lạnh lùng.

Ken không hiểu, có phải Sam không. Lúc trước em còn cười, mắt em long lanh cơ mà. Ken tưởng là mình đã chiến thắng, với sự chân thật hiếm có, và với cảm xúc dâng tràn của anh.

- Quá đà rồi nha, em không thích đâu. Một lần nữa Sam nhắc.

Sam vẫn nằm yên trên ngực Ken. Anh không thở được, ngọn lửa trong Ken đã cháy, bùng lên dữ dội. Người đàn ông trong Ken gào lên: không mình phải hôn được Sam. Môi cô ấy ngọt ngào thế kia, gợi cảm thế kia,...Phải được!

Ken đã thử, nhưng dường như Sam có quá nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, cô bé né rất tài.

- Chỉ thế thôi Ken, em không thích đâu. Sam kháng cự.

Và sự kháng cự lại như một chất kích thích, Ken không nghĩ được gì nữa. Tại sao? Ken gào lên trong ngực. Tại sao?

- Em không đùa đâu. Sam lạnh lùng nói.

Thôi vậy, nhưng mà Sam à, anh phải hôn được em đó. Tạm tha.

19 giờ, mưa đã tạnh, trời trong và tối. Ánh đèn xa le lói trên biển càng làm khung cảnh trở lên lãng mạn. Ken cùng Sam nói chuyện về Hội An, những trải nghiệm, về cuộc sống. Và anh chợt phát hiện, Sam có cái nhìn thật khác mà Ken không hiểu, cái nhìn về những nơi mà hai người từng đi, với góc nhìn đời hơn, sâu lắng hơn. Mỗi nơi Sam qua, Sam để tâm hồn vào đó chứ không đơn giản là phong cảnh. Sam muốn khám phá sâu vào văn hóa, cách sống ở đó. Sam nói say sưa về những cái ngõ ở Hội An, không phải đèn lồng, không phải chùa Cầu, mà là một cái ngõ nhỏ nhìn ra sông Hàn. Ở đó Sam thấy nếp sống, thấy văn hoá, thấy cái đẹp của Hội An.

Ken cảm thấy Sam có cái gì đó, phải dùng từ nào nhỉ, uhm... hoang dã, không hẳn, nguyên chất, cũng không hẳn... Ken thấy cảm xúc trong Sam quá mạnh, nhưng cũng

có thể đột ngột chuyển hướng, nhanh chóng, Ken không thể nắm bắt. Bên Sam, cảm xúc của Ken thăng hoa đến đỉnh cao nhưng Sam cũng biết làm nó lạnh đi vội vã. Những cô bạn gái cũ dễ hiểu, những con người gia đình, Ken chợt nhớ tới lời chị Hoa, mẹ, bố,... Ừa Ken cần cái gì đó ổn định, cái gì đó của gia đình. Mà Sam không phù hợp. Ken chỉ nghĩ được thế. Tất cả lại bùng cháy, thiêu đốt ý nghĩ đó của anh.

- Anh Ken, ước gì có trăng nhĩ, trời mù quá!

- Ừa, hôm nay chắc không có đâu.

Và có gì đó ở Sam, vừa lãng mạn, vừa thực tế, vừa khờ dại, vừa tinh quái. Sam giống như một trò chơi cần khám phá.

Như chiều lòng Sam, trăng lên...

Trăng 17 không còn tròn, nhưng vẫn rạng rỡ. Biển đêm, hai người, trăng.

Không biết Sam nghĩ gì, vì cô cứ nằm như thế, một cách để Ken không thể nào hôn được môi cô. Cái ghé quá chặt làm Ken không thể làm gì hơn. Ken hôn lên gáy cô, lạnh toát, hôn lên tai cô, vẫn lạnh, hôn lên mái tóc mượt nồng của Sam. Tay anh siết chặt. Chợt Sam cầm lấy tay anh:

- Tay anh lạnh quá, để em sưởi ấm nha.

Hai bàn tay Sam nắm chặt tay Ken. Khôn lăm, Ken cười. Như một món bánh ngon, chỉ một cái với tay nữa thôi là tới.

- Anh Ken, em đói quá, đi ăn gì nha.

- Ừa, anh cũng thế.

Ken chợt thấy đói, cơn đói làm Ken tỉnh táo hơn. Lửa cháy nhỏ hơn, dịu đi, than hồng. Ken cười:

- Em khôn lắm

- Uhm, mai anh lại bảo em là con gái hừ hổng, chưa chi đã để con trai ôm ấp. Em thừa biết.

Hiếu cả con trai nghĩ gì? Uhm, Sam không đơn giản, Ken nghĩ, nhưng mà kệ, đi đến đâu thì đi.

Ken chợt thấy Sam cười, không hẳn đó là nụ cười, chua chát, một chút mỉa mai. Thoáng qua thôi, rất nhanh, làm Ken thận trọng. Sam, ở đây khác hẳn ở Hà Nội. Nếu ở Hà Nội, Ken nghĩ chắc gì Sam đã cho mình cầm tay. Một Sam trẻ con, một Sam nguyên tắc. Ở đây, Sam như lột xác, đàn bà hơn, quyến rũ hơn, tinh quái hơn... Ken không hiểu đâu là Sam. Ken lại nhớ Phương Liên, nhớ cái cảm giác bình yên mà anh có được, dễ chinh phục, ngoan ngoãn, tiếc thật.

Ken biết, Sam biết... Ken ngạc nhiên khi phát hiện ra điều đó. Sam thẳng thắn, và biết trước anh sẽ làm gì, cô

đặt ra bờ rào, đến cái rào đó thôi, dừng lại, không phóng qua, không mở cửa. Nhà có chó dữ, Ken bật cười.

Ken và Sam vào một quán nằm bên bờ sông Thu Bồn.

- Em ăn gì?

- Cháo.

- Cháo à, em có đói không?

- Uhm cái gì cũng được, cho em thêm một bát cháo, nó hợp với em bây giờ.

Lần đầu tiên anh thấy người ta ăn vì phù hợp đấy. Ken cười.

Ken gọi một vài món nhậu, cháo (theo yêu cầu của Sam), và một chai rượu vodka nhỏ, Ken cần một chút men để thăng bằng, lấy độc trị độc, không anh sợ mình sẽ liều mạng mất, kệ nhà có chó.

- Anh Ken, tối nay anh ngủ đâu, em đặt phòng cho anh nhé.

- Anh ngủ ngoài biển, vì em, anh sẽ ở suốt đêm gần biển - Ken bắt đầu liều hơn, tán hơn, mất gì chứ, Ken nghĩ.

- Đùa em, em không thích, em có gì tốt mà vì chứ, vừa xấu vừa lằng lờ.

- Thôi ăn xong rùi tính. Em uống được không, uống với anh nhé. Ken đề nghị, và thông thường anh nhận được sự từ chối.

- Ok, em uống không tồi.

- Không tồi, uhm được đấy.

- Nhưng em không thích uống, bất khả kháng thôi, chả có gì hay cả.

- Thế à, tại sao em uống với anh.

- Vì uống một mình kỳ lắm, em sẽ nhấp môi nhé.

- Ok.

Ken ngạc nhiên, lần đầu tiên, uống, với Sam. Rượu làm Sam đẹp hơn, có lẽ Ken say, nhưng đầu óc Ken tỉnh lắm. Uhm, mấy chai rượu nhỉ, hình như là 3. Lần đầu Ken uống nhiều thế, Sam cứ long lanh, một mùi hương dễ chịu, không phải là rượu, mình đã say đâu, Ken nghĩ. Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm Sam à. Ken lẩm bẩm và nghe tiếng Sam cười khúc khích.

- Rượu nói!

Sam, mặt hồng lên trong ánh sáng, có lẽ Sam cũng đã uống nhiều, Ken nghĩ, vì chưa thấy ly nào anh uống một mình. Cứ thế, cứ thế. Sam....Sam...Sam...

- Anh yêu em!

- Chỉ thương thôi, đừng yêu em!

- Tại sao?

- Vì thương như biển và yêu như sóng, sóng dữ dội nhưng mà tan nhanh.

- Anh không thích thế, anh yêu em mà. Ken không hiểu hết câu nói của Sam, tại sao Sam không yêu, tại sao. tại sao?

- Anh không như sóng, anh là biển, yêu em mãi mãi, ru em mãi mãi....

Ken nhớ mình nói rất nhiều, tưởng như cả thế kỷ trôi qua. Ken nói mãi, anh yêu Sam.

6 giờ sáng, Ken vẫn đang ngủ ngon, ấm áp, không còn lạnh như ngoài biển. Có ai chạm vào chân Ken, lay lay, giọng gắt gỏng:

- Anh chưa dậy à, dậy đi, dậy.

Ken mở mắt, anh đang ở trong khách sạn. Giật mình.

Quần áo còn nguyên, chưa mở gì cả. Ken yên tâm, chắc hôm qua mình chưa làm gì, Ken chưa bao giờ say, vậy mà lần nào gặp Sam anh cũng say. Chẳng nhớ gì là sao. Ken nhìn sang giường bên cạnh. Hai giường cách nhau được một bước chân. Sam. Ken ngạc nhiên.

Sam vẫn mặc cái váy hôm qua, chỉ có điều trông Sam lạnh toát, ướt sũng nước, như là cô vừa ở ngoài trời vào. Giọng Sam lạnh lùng:

- Anh tỉnh chưa. Hôm qua ai nói ngủ ngoài biển vì em? Anh có biết ai ở ngoài biển cả đêm hôm qua không?

Ken chồm dậy, không nhớ gì. Sam, em sao thế, sao em lại thế?

- Hôm qua anh có nhớ anh làm gì không? May mà em chưa say. Tỉnh chưa? Sam không khóc, lạnh lùng

- Anh xin lỗi, anh không nhớ gì cả? Hôm qua em ở ngoài biển cả đêm à?

- Hừ, thế thì anh hỏi bảo vệ đi. Con trai hay nhí, tưởng em là cave à, hay anh xem nhiều phim sex quá?

- Anh xin lỗi! Ken vòng tay định ôm Sam. Người Sam lạnh toát, trong Ken chỉ còn sự ân hận, quá muộn. Tình yêu với Sam, sự tôn trọng. Ủa, cô không để anh mất mặt, không để anh say trước bàn dân thiên hạ, một mình. Hôm qua, biển lạnh thế, mưa như thế... Ken, mày đáng bị xuống địa ngục đi.

- Anh hư quá, anh xin lỗi!

Sam vùng ra, cô nhìn Ken lạnh như băng.

- Sao cứ phải làm việc có lỗi để xin, cũng tại em nhí. Em giống cave quá đúng không?

- Sao em nặng lời thế? Anh xin em! Anh chẳng biết thế

nào, sao anh ngu vậy chứ. Sao em ở ngoài biển cả đêm, em có thể lấy thêm phòng mà?

Sam lại trốn cái ôm của anh. Cô cười nhạt, tiếng cười của vào tim Ken. Anh không dám nghĩ cả đêm, em ở biển...

- Anh tưởng là có phòng để sao? Uhm, vui thật. Mà thôi, tại em cả.

Sam lạnh lùng, chưa bao giờ Ken thấy Sam lạnh lùng đến thế, anh quỳ xuống ôm chân Sam. Lạnh. Anh chỉ thấy lạnh. Như băng giá vậy. Ken muốn sưởi ấm cho Sam, nhưng ngọn lửa của anh có cháy đến đâu cũng không lại gần Sam được, cô mở rộng hàng rào ngăn chặn.

- Anh tỉnh đi đã, vẫn còn say đấy.

Sam bước ra ban công, trèo lên lan can, vươn mình nhìn ra biển. Phòng của Sam sát đường bờ biển, nhìn ra biển, sóng hôm nay dịu dàng hơn. Ken chờ người, anh thấy yêu Sam thật rồi. Không phải là sự đùa cợt, mà là tình yêu thật sự.

Ken ôm Sam, kéo cô lại. Cô cố gắng vùng ra, và dường như Ken không thể làm gì, Sam quá mạnh, cái cô muốn làm thì sẽ làm được. Sam cười nhạt:

- Anh yên tâm, anh chưa làm gì được em cả, và em cũng không tự tử đâu. Đời còn dài mà, thêm một sự trải nghiệm.

Ken không dám nói gì, chỉ nhìn cô, hy vọng cô sẽ nhìn lại. Và rồi Sam nhìn sâu vào mắt Ken, cười, lạnh. Ken sợ điệu cười đó:

- Anh đừng nhìn em như thế, chẳng thay đổi được gì, tại em!

Sam cố kìm nước mắt. Và em lại thành công.

Sao em không khóc, sao em không trách móc, sao em

không cư xử như người con gái khác, sao em không tổng anh ra ngoài đường, sao em không... Sao em lại nhận về mình, hành hạ mình như thế? Sam. Ken cố để ôm Sam lần nữa nhưng không thành công.

- Em muốn đi tắm, anh ra ngoài đi.

- Anh xin em!

- Em không thích nói thêm lần nữa đâu, em không trách anh, tại em mà. Tại em đã làm anh như thế, tại em đã không ngoan ngoãn hơn.

Sam quay đi, vào phòng tắm và đóng chặt cửa, cô cũng không cần quan tâm đến Ken, như Ken là thứ vô hình. Ken bất động, nhìn mãi biển. Ken sợ, mất Sam, nhờ có chuyện gì hôm qua, nhờ Sam ngoài biển, nhờ... Ken thấy phát điên lên. Tại sao mình lại thế, tại sao mình không tôn trọng Sam, tại sao...? Sam đâu phải là hạng con gái như thế, Sam, anh xin lỗi em, xin lỗi em!

Thời gian trôi lâu, Sam trở ra.

- Anh chưa đi à, anh cần gì nữa, hay chưa làm gì được anh thấy tiếc? Uhm, đàn ông, thế cả. Buồn thật!

- Em thôi đi. Ken nóng mặt, anh xin lỗi mà, anh biết mình có lỗi. Xin em đấy!

- Không, anh chẳng có lỗi gì cả. Em mệt rồi, em cần ngủ, anh đi đi.

- Anh không đi, anh sẽ trông em ngủ.

- Xin lỗi anh, ở bên anh em bất an lắm, chắc ngủ không được.

- Anh xin lỗi rồi mà, anh say quá, không nhớ gì cả.

Ken trông Sam thực sự mệt mỏi, nét mặt cô nhợt nhạt. Sam em lạnh lùng thế, sao em không khóc, trông em như

đá, rắn và lạnh. Sam ngược lên chờ đợi Ken.

- Thôi được anh đợi ngoài kia, em ngủ đi.

Ken nghe tiếng cửa phòng đóng rầm sau lưng mình, khóa, chốt. Ken lặng lẽ hút thuốc, từ từ đi xuống quây lê tân, bọn bảo vệ nhìn Ken nửa lạnh lùng, nửa kinh rẻ. Có lẽ mình làm điều gì ghê tởm sao? Ken nghe xì xào sau lưng mình:

- Khổ thân chị đó, ở ngoài suốt đêm. Mà bà đó gan thiệt, có võ nữa.

- Uhm, lâu lâu mới gặp bà chị như thế nha, con gái mấy đứa bây giờ là xong.

-...

Ken thấy mình chẳng là gì, chẳng là gì, mình đã phạm sai lầm quá lớn. Mình đã quên hết cái gì gọi là con người trong mình rồi. Sam... Sam... Sam...

Chắc Sam đói lắm, uhm mình phải đi mua gì cho Sam mới được. Ken chỉ nghĩ được thế. Ken đánh xe đi mua đồ ăn, có lẽ khi tỉnh lại Sam sẽ bình tĩnh nghe Ken giải thích, nghe một lời xin lỗi. Ken phải vào trong phố để mua đồ ăn sáng.

10 giờ 30, Ken về khách sạn, chắc giờ này Sam dậy rồi, Ken cần tỉnh tâm lại một chút, uống một tách cà phê nên mới về muộn. Mình cần tỉnh táo, tỉnh táo. Ken đi thẳng lên phòng. Khách sạn được chia làm nhiều khu riêng biệt nên Ken không cần qua lễ tân. Bước chân Ken rộn ràng, một chút hy vọng, có lẽ cô ấy không đuổi mình là ngoài là cô ấy vẫn còn thương mình, vẫn còn hy vọng. Ken bấm chuông, không kêu, gõ cửa sột ruột, cảm giác nôn nao trong Ken, không hiểu tại sao. Có tiếng chân, không phải là trước mặt mà là sau lưng. Một cậu bảo vệ rất trẻ:

- Anh tìm chị ở phòng này à?

- Uhm! - Ken ậm ừ.
- Chị ấy trả phòng rồi.

Âu cháo trên tay Ken rơi xuống, bắn lên chân và tay bông rớt. Trả phòng là sao, Ken không hiểu. Dường như đó không phải là tiếng Việt thì phải. Cậu ta nói gì nhỉ? Trả phòng?

- Chị ấy bảo em thế à? Sam, mở cửa! Ken gọi lớn.
- Đề nghị anh im lặng, cậu bảo vệ nhân mặt. Không tin anh có thể hỏi lễ tân ở nhà dưới.

Ken vội vã, chạy, trái tim Ken quá sức rồi, nó đang kêu khóc, nó đang chuẩn bị ngừng đập.

- Chị ấy trả phòng ngay khi anh đi. Cô lễ tân nhả nhận.
- Cô ấy đi đâu?
- Thấy chị ấy gọi taxi ra sân bay.

Sân bay à, Ken cảm ơn và chạy ra xe. Ken gọi điện, chuông vẫn đổ nhưng không ai nhấc máy. Trong Ken, trống rỗng. Vừa lái xe Ken vừa gọi điện, vẫn không nhấc máy, anh chạy xe thật nhanh, không quan tâm đến tốc độ. Không nhấc. Ken nhấn: "Anh xin em. Trả lời anh đi. Cho anh một cơ hội".

Vẫn không có tin nhắn phản hồi. Ken biết Sam chưa thể ra sân bay được, vì chuyến bay của cô vào lúc 17 giờ, bây giờ mới có hơn 10 giờ, và anh biết đó là vé không hoàn lại. Ken và Sam dự định hôm nay sẽ đi Đà Nẵng mua quà. Sam còn chưa mua gì cho gia đình và bạn bè mà.

Ken kiên trì gọi điện, nhấn tin...

11 giờ điện thoại của Ken rung lên, tin nhắn, Sam:

"Vĩnh biệt anh, em vừa book vé về Hà Nội. Hãy coi em như một cơn gió thoảng qua cuộc đời anh nhé. Chúc anh mọi sự tốt lành và luôn hạnh phúc"

Sao em lại nặng lời thế, về Hà Nội ư, Ken chạy thẳng ra sân bay. Sân bay Đà Nẵng vắng, mưa. Ken không tin, Ken chỉ muốn gặp Sam thôi, không tin. Mưa miền Trung buồn, da diết, nhưng cũng dữ dội. Ken chạy xe vào chỗ đỗ, sân bay nhỏ, toàn kính, không thấy Sam. Ken không thể vào phòng cách ly, người nhà chỉ được đứng ngoài. Anh dán mắt vào cửa kính, hy vọng... Loa thông báo vang lên:

- Chuyến bay từ Đà Nẵng đi Hà Nội khởi hành vào lúc 12 giờ.

Bây giờ mới 11 giờ 30 phút, Sam chưa bay, Sam vẫn đang ở đây, chắc em vào phòng cách ly. Ken nhào ra bàn vé, hy vọng vẫn còn vé để có thể nhìn thấy Sam, chỉ cần thấy thôi. Hết vé. Ken cũng không hiểu mình làm gì, Ken đã hỏi đi hỏi lại làm mấy cô bán vé phải sốt ruột, chắc anh này có chuyện gì rất gấp, căng thẳng. Ken gọi điện, và nhấn tin, máy đã tắt. Chưa đến giờ bay mà, anh nghe tiếng chuông cũng được, để anh thấy hy vọng. Nhưng máy đã tắt.

Máy bay cất cánh rồi. Ken nghe tiếng động cơ rít lên. Mình không được bỏ cuộc, không bỏ cuộc, không bao giờ bỏ cuộc.

Ken về công trường, ướt sũng, mưa. Châu và Jack nhìn Ken ái ngại không hiểu chuyện gì? Mưa, cả công trường bị đình lại, trắng xóa. Ken cứ kiên trì ngồi nhấn tin và gọi điện. Ken biết Sam không thể đổi số, cô đã nói thế, vì số đó đã gắn bó với cô từ khi biết dùng điện thoại. Và anh kiên trì, thế thôi.

Một ngày trôi qua, hôm nay thứ 7, vẫn chưa mở máy.

Chủ nhật trôi qua, vẫn tắt. Ken bắt đầu lo sợ, hay cô bé đó có chuyện gì? Ken sợ. Ken lại mơ đi mơ lại giấc mơ về rừng, nó ám ảnh.

Thứ hai, trời tạnh, cả công trường nhộn nhịp. Ken lao vào công việc điên cuồng hơn, và nửa tiếng lại nhấc một cái tin. Hết giờ ca, Ken chăm chỉ gọi điện, đáp lại chỉ là tiếng tút dài. Châu và Jack không nói gì nhưng hai đứa lo lắng...

Ken sống nề nếp hơn, chăm làm hơn, không uống rượu, không thuốc lá, Ken đốt thời gian bằng cách nhấc tin, gọi điện. Tin nhắn và điện thoại của Ken chìm ngấm, như rơi vào bóng đen, không quay lại. Ken vẫn kiên trì. Ken yêu Sam hơn, tình yêu không giảm đi mà cứ tăng lên, càng ngày Ken càng không muốn thoát ra. Điện thoại cho Sam như là thói quen, như là cách Ken đã sống nhiều năm nay vậy.

Chỉ còn mấy ngày nữa, công trình đi vào hoàn thành và cái đó Ken không quan tâm. Chỉ mấy ngày nữa Ken sẽ về Hà Nội. Và lần này, anh sẽ không để mất Sam.

Tìm em

P hải đến tháng 10, khi Hà Nội đã vào cuối thu Ken mới có thể về được. Quyết toán công trình dài và mệt mỏi hơn Ken nghĩ. Châu và Jack về từ mấy tháng trước, Ken ở lại cùng với sếp để hoàn tất các thủ tục bàn giao. Công việc giai đoạn cuối cùng còn căng thẳng hơn cả khi thi công, Ken không có thời gian suy nghĩ cũng như gọi điện cho Sam. Ngày nối ngày, tháng nối tháng, Ken sống trong sự chờ đợi. Sáng sớm, trước khi bắt đầu một ngày, Ken vẫn nhắn cho Sam để chúc em ngày hạnh phúc vì biết rằng cuối ngày khi về đến nhà là lăn ra ngủ, sau một ngày đầy toan tính.

Cuối cùng thì cũng đến ngày trở về.

Ngồi trên máy bay, Ken thấy mình nao nao. Tạm biệt Đà Nẵng, tạm biệt thành phố mộng mơ. Với Ken nơi đây lưu giữ những kỷ niệm tuyệt vời, những mất mát, và cả chính con người Ken. Từ trên máy bay nhìn xuống, thành phố là chuỗi những ánh sáng dài, con đường ánh sáng đan xen vào nhau như tơ nhện, rực rỡ nổi bật trong màn đêm. Chỉ một giờ bay, Ken đã về tới Hà Nội.

9 giờ tối, trên đường từ sân bay về nhà, Ken gọi điện cho Sam với một ước mơ mong manh, để rồi chỉ có tiếng tu tu dài đáp trả. Ken ghét Sam, tại sao em không đổi số để Ken bớt hy vọng, tại sao em vẫn dùng số đó nhưng không nghe máy? Những tiếng tu tu như một sợi tơ của ngó sen níu kéo Ken.

Ken về nhà trong sự đón chào của đại gia đình, trong tiếng hò reo của bọn trẻ con, trong ánh mắt rạng rỡ của bà chị, cái nhìn độ lượng của anh. Ấm áp.

Ken ở nhà ngủ mất một ngày, được trở về cái giường ấm áp, với thói quen cũ, với cuộc sống cũ, và với những kế hoạch mới. Ken thấy mình chưa thực sự sẵn sàng để đổi mới, nhưng nếu không đổi mới anh sẽ bùng nổ mất.

Một tuần lên công ty để hoàn thành nốt thủ tục báo cáo, nhận dự án mới. Những gì Ken làm được mọi người đánh giá cao và bổ nhiệm anh làm phó ban dự án. Nói chung là Ken không thấy vui, cũng chẳng thấy buồn. Một sự đánh đổi.

Ken quyết định bắt đầu với chiến dịch lớn của mình. Chiều thứ tư, Ken xin về sớm chạy qua chỗ Sam làm, Ken không biết gặp Sam mình sẽ phải làm gì, nhưng mong muốn lớn nhất, khát khao nhất là được nhìn, dù chỉ một lần, khuôn mặt đó, ánh mắt đó.

Hoàng hôn buông, màn đêm buông, người qua người lại, Ken vô vọng... Khi ánh đèn cuối cùng trên tòa nhà vụt tắt, Ken vẫn không thấy Sam.

Một ngày, hai ngày... Dường như cũng giống như tin nhắn hay điện thoại của Ken, Sam biến mất.

Ken vẫn biết, vẫn linh cảm và chờ đợi. Nhiều lúc Ken cảm giác ai đó đang nhìn mình, cảm giác thế thôi cũng làm Ken nóng gáy. Ken hy vọng sự kiên trì rồi cũng được đền đáp. Với con gái, chưa ai làm Ken phải kiên trì như thế, nhưng cũng có lẽ đó là nguyên nhân để Ken càng yêu Sam hơn. Ken không hiểu đó có phải là do mình hiếu thắng, có phải do mình chưa gặp ai lạnh lùng như thế hay không? Hình ảnh Sam, tiếng cười Sam, ánh mắt Sam... đi đến từng tế bào trong Ken và ở đó mãi mãi.

Một tuần trôi qua, Ken không biết làm cách nào để Sam trốn được anh, hay Sam không còn làm ở đây, có lẽ mình nên thay đổi cách thức, mình có nên hỏi chị Hoa không nhỉ? Ông bán nước chè cũng đã quen với Ken, ánh mắt ông lão tò mò, nhưng hình như quá quen thuộc với những chàng trai như thế này, ông không bao giờ bắt chuyện với khách hàng. Có lúc Ken tự hỏi không biết có phải ông bị câm không, vì Ken cần sự hỏi thăm, cần giải bày... Hy vọng trong Ken cứ lớn dần lên, lớn lên. Khó có thể tin được là đã nửa năm rồi Ken chưa gặp Sam, và cũng gần ấy thời gian Ken chưa nghe tiếng Sam, hay nhận một tin nhắn... Đến chính bản thân Ken cũng không nghĩ mình kiên trì đến thế, Ken tưởng rằng mình sẽ phải nguội đi, phải phai đi...

Ken quyết định nếu hôm nay không gặp được Sam, Ken sẽ về hỏi chị Hoa. Mà Ken cũng không biết bắt đầu từ đâu, Sam, chắc gì đã là một cái tên thật, ừ mà chưa bao giờ Ken hỏi xem Sam tên là gì.

5 giờ, từng tốp thanh niên ra về, đùa nhau í ới... Có ai gọi và đang đi về phía Ken. Vũ. Hy vọng trong Ken lại dâng tràn.

- Anh Ken, lâu lắm không gặp. Anh mới về?

- Ừa anh mới về.

- Anh khỏe không, dạo này trông anh gầy quá!

- Anh bình thường - Ken trả lời, và đang nghĩ làm thế nào để hỏi về Sam được.

- Anh về hẩn à? Ừa mà anh chờ ai thế này?

- Ừ, anh hẹn một cậu bạn ở đây. Anh về hẩn rồi. Em dạo này thế nào?

- Em vẫn vậy.

- Vậy à, mà lâu rồi không gặp, hôm nào rủ anh đi nhậu nhé.

- Ok, hi hi để em rủ cả Sam.

- Sam à? (Sam à... Sam... , Ken chợt thấy đây là cơ hội, hồi hộp). Ủa, Sam dạo này thế nào, không đi cùng em à?

- Sam á? - Vũ chợt cười lớn. Anh mà gặp chưa chắc đã nhận ra. Dạo này đơ lắm.

- Đơ? Sao thế. Ken giật mình.

- Ờ thì, em cũng không hiểu lắm. Mà con bé đó mấy hôm nay thoát ần thoát hiện lắm, vừa thấy đây đã biến đi đằng nào.

Ken chợt thấy tim mình đập nhanh hơn, Sam đã nhìn thấy mình, Sam né mình thì rõ rồi... Tại sao chứ? Em ghét mình thế sao? Trái tim Ken như muốn vỡ ra, như muốn nổ, sao em không thể tha thứ? Điều đó Ken đã xác định trước, nhưng khi nghe Vũ nói, như một lời khẳng định, Ken thấy mình đang rơi.

- Anh Ken, em phải về đây. Hôm nào gặp anh sau nhé. Rảnh thì alo cho em.

- Ủ, bye em.

Ken nhìn theo bóng Vũ, một chút hy vọng mong manh trong Ken đã tắt, anh không còn sức lực và sự thông minh để có thể hỏi tên thật của Sam như dự định. Lang thang. Lang thang. Ken biết mình đang đi sai đường, Ken có ở đây đến 3 tháng, 6 tháng hay lâu hơn nữa thì Sam cũng không bao giờ gặp.

Trong Ken chỉ có khoảng không vô hình, như Sam, như điện thoại, như tin nhắn, cứ trôi đi và biến mất. Ken muốn có một ai đó ở bên để tâm sự, để cho Ken một lời khuyên, để cho Ken có thể nhẹ nhàng... Có ai đó để mắng chửi để hành hạ Ken,... một ai đó. Sao Ken không chọn

những con đường đi, bằng phẳng, cảm xúc có thể ít hơn, nhưng an toàn và không rỉ máu?

Sáng hôm sau, Ken thấy đầu mình đau như búa bổ, Ken không hiểu tại sao hôm qua mình có thể về nhà. Ken đã uống, uống để quên Sam, uống để quên cái đêm đó, càng uống Ken càng tỉnh táo lạ thường, và càng tỉnh Ken lại càng muốn uống. Rượu mạnh. Ken cũng không hiểu là mình uống rượu hay uống nước mắt...

Có tiếng gõ cửa phòng, Ken ngồi dậy. Chị Hoa đi vào, lườm Ken:

- Dậy rồi à, khiếp cậu quá. Buồn gì thì cũng uống ít thôi chứ. Này, ăn cháo đi.

- Ờ, em xin lỗi, làm thế nào hôm qua em về nhà vậy?

- Còn làm thế nào, cậu uống hết cả rượu ở quán nhà người ta, người ta đá đít ra cửa. Có một cô bé nào đó đưa cậu về đến nhà.

- Con gái à, trông thế nào? Ken chột hồi hộp.

- Sao thế, chị biết đâu, ông taxi bảo thế, đưa cậu về đến nhà, cô bé đi luôn. Người yêu à?

- Em không biết? Em không nhớ gì cả, chắc là cô chủ quán,... ờ, mà em đi đánh răng đây không cháo nguội hết. Đói quá.

- Cậu... Hoa tức giận

- Thôi mà chị, phải có một bữa hư chứ.

- Chẳng hiểu cậu thế nào, bao giờ mới lấy vợ cho rảnh?

Ken cười cười, đi vào nhà tắm, soi gương, thấy hy vọng lại đang nảy mầm. Ken linh cảm cô gái hôm qua là Sam, mà chắc là Sam rồi,... chắc chắn thế. Sam vẫn quan

tâm đến mình, trái tim Ken tin thế, và lại có cái cớ để tiếp tục yêu, tiếp tục chờ mong. Trái tim Sam có làm bằng kim cương, Ken cũng phải nung chảy. Và Sam, dù gì, cũng là một cô gái, có trái tim còn gái. Ken nghĩ tốt nhất là nhờ bà chị vậy, uhm, mình sẽ có cách thôi.

Ken hôn hờ mang bát cháo đã hết xuống nhà. Hôm nay là chủ nhật, mọi người quây quần ở nhà.

- Cậu Ken dậy rồi, mẹ cậu Ken dậy rồi, mẹ cho con đi chơi nhé.

- Trông mặt hôn hờ thế, Ken, tỉnh chưa?

- Chị này, nấu cháo ngon mà đánh đá.

- Cậu thay đồ đi rồi chở chị với mấy đứa đi mua đồ.

- Mua đồ à? Ken nhìn ông anh cầu cứu, Ken ngại nhất là mấy vụ này. Mấy bà mà đi mua sắm thì lâu chết.

- Đừng có nhìn anh, hôm nay anh trực, phải đi bây giờ đây - Ông anh rể hôn hờ thông báo. Rõ là trốn nhiệm vụ.

- Cậu Ken, đi đi mà!

- Cậu Ken - Mấy đứa rồi rít.

- Hai anh em này, giống nhau thế - bà chị lên giọng - không ai bảo là hai anh em rể, tính giống hệt nhau. Thôi để chị gọi taxi đi.

- Thôi mà, em đi, dỗi à?

- Tốt, chị phải mua ít đồ cho bọn trẻ con, tuần sau cơ quan tổ chức Ngày hội gia đình, chị cho mấy đứa đi luôn.

Tim Ken lại không đúng nhịp. Ngày hội gia đình của KQ group. Ken quên mất, hàng năm cứ vào dịp chuẩn bị Noel là bên đó lại tổ chức ngày hội. Đã nhiều lần chị Hoa rủ Ken đi, nhưng mà Ken không thèm đi, hay gì chứ, đến đó có gì đâu, Ken lắm bả. Nhưng mà năm nay, nghe mấy từ này làm Ken hồi hộp.

Hình như là tuần sau thì phải, nếu Ken nhớ không nhầm.

- Lần này tổ chức ở đâu vậy chị? - Ken hỏi.

- Lần này bên chị tổ chức ở khách sạn Sofitel.

- Uhm, hoành tráng thế!

- Ủa thì năm nay lợi nhuận tốt mà, mới lại đổi mới một chút, năm nay chắc là đông hơn, tổ chức toàn Group, cả các công ty con chứ không chỉ là trên tổng.

- Vui quá nhỉ, em đi với!

- Thật không đấy, tưởng cậu không thích mà, năm nào mời cũng bị từ chối, sao năm nay hào hứng thế?

- À, thì em có việc gì đâu. Đi khách sạn xin cho giải ngộ.

Hôm đó là một ngày tuyệt vời với Ken, anh kiên nhẫn chờ bà chị chọn đồ, kiên nhẫn để chị khoác trên người một đồng tử và thử hộ đồ cho ông anh rể.

- Hôm nay cậu Ken ngoan thế.

- Ờ thì hồi lỗi chuyện hôm qua mà.

- Thật không đó, mà em đi cùng với chị có sao không? Thì chuyện Liên đó, chắc nó cũng đi.

- Ôi, chị lo gì, em coi cô ấy là bạn rồi, thì thoải mái gọi điện hỏi thăm suốt. Ken nói dối trơn tru.

- Ủa, thế thì tốt.

Một tuần, Ken không đợi ở chi nhánh của Sam nữa. Ken hy vọng sự biến mất của mình làm Sam tự tin hơn, và hy vọng Sam đi dự hội. Ken biết nếu mình cứ ở đó, chắc sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp Sam.

Thứ sáu, rồi thứ bảy đã đến.

Ngày hội được tổ chức vào tối thứ bảy, một ngày mùa đông ấm áp. Nắng lên làm cho mọi thứ lấp lánh, mấy đứa trẻ con háo hức lắm, vì sẽ có quà của ông già Noel. Ken cũng thế, cũng háo hức chuẩn bị.

Lịch trình đêm hội bão gồm:

- 17 giờ 30: Tiệc đứng

- 19 giờ: Giờ của bé

- 20 giờ: Giờ chơi gia đình

- 21 giờ: Lễ trao quà tặng

- 22 giờ: Giờ âm nhạc

- 23 giờ: Giờ tình yêu

Bên dưới lịch trình còn ghi chú, nếu bạn trên 19 tuổi có thể tham gia ngày hội đến phút chót. Ken bật cười, không biết phút chót là mấy giờ, nguyên cái lịch trình đủ thấy vui vẻ, lại còn Giờ tình yêu, không hiểu là cái gì?

Ken xuống nhà thì anh chị và mấy đứa đã chuẩn bị xong.

- Oa, em tui đây sao, thảo nào cả nhà đợi cả buổi.

- Cậu Ken đẹp trai, cậu Ken đẹp trai.

- Đi thôi - Ken cắt ngang tiếng reo hò - Ít ra ông bà chủ cũng có cậu tài xế điễn trai chứ. Ken cười.

Ken xuống xe, lên sảnh, trời, anh bật lên tiếng kêu:

- Hoàn hảo quá!

Ken ngỡ ngàng trước sự chuẩn bị và tiếp đón của KQ Group dành cho Ngày hội gia đình, một sự chuẩn bị kỹ lưỡng, nhằm tạo không khí thân mật cho những người tới và bước qua cổng hoa. Lấp lánh, rực rỡ, gần gũi. Những bức ảnh về hoạt động của công ty được đan cài một cách khéo léo hai bên thảm đỏ đón khách. Những nàng công chúa tuyết cài lên áo mỗi gia đình đến đây một số, và giải thích là để tham gia các trò chơi.

Ken không biết làm thế nào tìm ra Sam trong biển người như thế này, từng bàn tiệc kéo dài. Ken đứng gần

cổng chào để hút thuốc, hy vọng Sam chưa đến, biết đâu, Ken sẽ nhìn thấy Sam đi qua cổng, và Sam cười với anh. Người đến ít dần, phía trong hội trường ồn ào hơn.

Ken len qua dòng người, vẫn không thể nào thấy Sam. Em ở đâu? Sam. Ken không dám nghĩ đến việc Sam không đến. Mình phải gọi cho Vũ vậy, không có sóng, Ken bực mình.

21 giờ, không khí trong hội trường nóng bỏng, một sân khấu được quây tròn lại. Đến tiết mục hấp dẫn nhất với trẻ con. Một tiếng pháo nổ lớn, và từ trên trần, ông già Noel cùng công chúa Tuyết đang bay xuống, hoành tráng thật, đám trẻ con rối rít... hớn hở...

Và Ken chợt thấy: Sam - công chúa tuyết. Có cái gì đó vỡ òa trong Ken, có phải em không nhỉ? Ken bây giờ mới hiểu tại sao Vũ nói rằng nếu có gặp chắc gì anh nhận ra.

Vũ điệu đôi lứa

Có một cái gì đó đã tan, có một cái gì đó đã về nơi xa lắm, ngay từ khi Ken nhìn Sam. Sam đây ư? Sam cá tính và ngây thơ của anh đây ư? Có lẽ là không phải? Nhưng, Ken ngập ngừng, vẫn là Sam, nhưng... Ken không hiểu cảm xúc trong mình là gì. Lửa. Sóng. Đã tàn...

Ken chợt nghi ngờ, tình cảm dành cho Sam có sâu đậm như mình nghĩ, hay tại cảnh, hay vì mình chưa bao giờ trải qua nên Ken thấy say? Sam cũng không còn như Ken nghĩ. Sam có vẻ gầy hơn, ừa, và xinh hơn, ừa, nhưng, cũng giống những cô gái khác. Giống Liên, giống Đào, giống Mai, giống Cúc... những cô gái, con nhà lành, ngây thơ, nhẹ nhàng. Không còn mái tóc vĩnh cá tính, Sam để tóc dài làm Ken khó chịu: Tóc ngang lưng, ép thẳng, tía lá, hơi màu hạt dẻ... Tại sao em lại thế, như hàng nghìn cô gái khác? Khuôn mặt trang điểm làm giảm đi sự tinh nghịch của đôi mắt, không phải là Sam mộc mạc... Nhìn Sam, chuyên nghiệp hơn, dịu dàng hơn, và khó chịu hơn.

Mâu thuẫn quá, lúc trước, ở bên Sam, anh cần sự Bình Yên, phải anh cần thế, anh cần người như Liên, ổn định. Nhưng giờ đây, khi gặp lại Sam, Ken lại thấy tầm thường. Ken lại chờ đợi những phá cách trong Sam. Dường như đó chỉ là một cơn say sóng, phải chăng là do cảnh quá đẹp? Bao nhiêu dự định, bao nhiêu tình hướng Ken đặt ra khi gặp Sam đã trở thành vô nghĩa.

Ken bật cười, mình điên rồi. Mình có bị coi là kẻ sở khanh không nhỉ? Ken không thể nào điều khiển được cảm xúc của mình, không thể nào để nó nồng nàn cháy bỏng được, Sam của Ken đã không còn. Chỉ có sự mờ nhạt, chiếc váy công chúa mờ nhạt, ở đây có 10 công chúa tuyết, nếu ở cạnh nhau có thể Ken không phân biệt được Sam. Phải chăng tình cảm chỉ là cái anh huyền hoặc ra, sự hối lỗi đã làm cảm xúc của Ken đẩy lên cao như thế. Ken đến đây, để được gặp Sam một lần, nhưng khi đến, Ken lại ước gì mình để nó trôi đi như nó phải thế. Tình yêu ư, có phải là có thật?

Sam, đứng trước mặt Ken, mỉm cười với bọn trẻ, nụ cười hiền lành, không quá to, không quá nhỏ, một sự chuyên nghiệp. Giọng Sam ngọt ngào hỏi Minh Minh:

- Bé ngoan Minh Minh, con muốn công chúa tuyết tặng một phép màu không?

- Có ạ, mắt Minh Minh long lanh.

- Nào đưa tay ra nào - Sam dịu dàng làm Ken phát ghét.

Sam đưa chiếc đĩa thần gỗ nhẹ vào tay Minh Minh, và thật bất ngờ, một chuỗi ánh sáng và sao rơi xuống tay nhóc giống như là phép màu. Minh Minh reo âm lên làm mấy đĩa xung quanh đó nhao nhao. Ông già Tuyết cười khà khà tặng Minh Minh một con gấu bông. Rất nhanh, Sam đứng trước Ken, mỉm cười:

- Chào anh Ken.

Nụ cười hững hờ. Sam đánh mắt làm cho mắt cô trông có vẻ to hơn, Ken nhìn vào đó, và chỉ thấy sự bình thản, phẳng lặng. Ken thấy mình thật, ngốc nghếch, hy vọng của mình, những lời mình muốn nói, những cảm xúc

thăng hoa... Em đơn giản chỉ là một ai đó, ai đó mà Ken đã gặp. Và trong mắt em, Ken nhận thấy mình cũng không là gì cả, em đã quên, hoặc giả vờ quên, nhưng đôi mắt ấy, nếu là giả vờ thì em quá giỏi. Chút than nồng ấm trong Ken dường như đã tắt, nguội lạnh.

- Chào em.

Sam lại bị vòng vây trẻ con quây lấy, ít ra Ken thấy Sam có biệt tài cuốn hút trẻ con. Ken tự hỏi nếu gặp Sam sớm hơn, anh có yêu Sam như thế không? Hay khi khám phá ra những điều cuốn hút chỉ là cái vỏ bên ngoài, anh sẽ... Có lẽ như thế này tốt hơn. Ken nghĩ mình không nên làm gì cả, nên kiểm tra một cách khách quan đầu óc mình thôi. Mình cần khoảng lặng, lắng đọng mà nhiều thế kỷ qua trong lòng không có. Cần phải lắng lại để xem có thực mình có yêu Sam không?

22 giờ, những người có gia đình, con nhỏ chuẩn bị ra về, ở lại chỉ có lũ thanh niên. Ken nhớ bây giờ là giờ âm nhạc. Ken bế Minh Minh đã hơi mệt, cô bé cứ giữ hoài trong tay ngôi sao mà Sam đã tặng, cả nhà đã ra tới đại sảnh và chuẩn bị về.

- Anh Ken! - tiếng ai đó gọi. Ken quay lại. Vũ.

- A, em chào chị Hoa, chào anh! - Vũ chào.

- Hai đứa quen nhau à? - chị Hoa ngạc nhiên, vì chưa bao giờ chị nghĩ thằng em mình lại quen ai ở đây trừ Liên.

- Dạ! - Vũ và Ken đồng thanh.

Vũ quay sang Ken:

- Em sợ anh về mất, nên phải chạy vội ra đây. Chị Hoa, chị để anh Ken ở lại với tụi em nha, chút em đưa về.

Hoa nhìn sang Ken có ý hỏi muốn ở lại không. Ken bần khoản, anh hơi mệt, và muốn nghỉ ngơi một chút, những điều mới mẻ làm Ken mệt. Ken ngần ngừ.

- Ở lại đi mà anh, ở lại cho biết xem KQ Group như thế nào. Vũ năn nỉ.

- Đúng đó Ken, ở lại vui lắm, biết đâu cậu lại tìm được em nào - Hoa hào hứng khi thấy cậu em chưa trả lời. Minh Minh qua ba bế.

- Thôi được - Ken trả lời không hào hứng lắm, và đưa chìa khóa cho anh rể. Ken mệt thật, nhưng cũng không muốn từ chối.

- Rồi, mấy đứa vào đi! - Hoa nói.

- Em cảm ơn, chào anh chị và bé. Chúc gia đình ngủ ngon. - Vũ liến thoắng và kéo Ken vào trong.

Ken chợt hỏi:

- Lúc này tìm mãi không thấy em, đi đâu vậy?

- Em hả, ông già Noel nè, em thấy anh kiếm nhưng mà phải hoàn thành nhiệm vụ. Anh thấy thế nào, tụi em phải nghĩ mãi mới ra cái màn bay xuống đó. Nhưng đó là màn của con nít thôi. Sau đây mới là của chúng ta. Vũ cười.

- Ủa, để xem.

- Mà anh thấy Sam chưa?

Bụng Ken lại sôi lên, có cái gì đó cồn cào, buồn, mệt.

- Ủa anh có thấy. Xinh hơn!

- Thì thế, xinh hơn, ngoan hơn, lành hơn, nhưng mà em cứ thấy sao sao. Từ hôm đi Đà Nẵng về nó thế, chả hiểu sao. Hỏi thì nó chỉ bảo cần phải giống con nhà lành hơn để lấy chồng. Ác. Mà thôi, anh đã thấy nóng chưa?

Nghe Vũ nói, Ken mới chợt để ý. Âm nhạc nổi lên. Khán phòng ồn ào hò reo, không còn không khí nhẹ nhàng như ban nãy, với một sự bài trí khác. Lãng mạng, lấp lánh. Giờ tình yêu, toàn bộ bàn ghế được dẹp đi để một sân khấu nhảy lớn. Bữa tiệc thanh niên. Giám đốc, còn rất trẻ đứng lên phát biểu, giờ vàng truyền thống đã đến, vui chơi, nhảy múa, và tìm bạn... Dứt lời, âm nhạc nổi lên. Một sàn nhảy. Công nhận là KQG lắm thanh niên thật, có lẽ phải chiếm tới 70% công ty, ai cũng hết mình, người lắc lư, và từng đôi, từng đôi, từng đôi... Vũ gào lên:

- Bên em có tỷ lệ lấy nhau trong hệ thống lớn nhất đấy, mỗi lần thế này lại có vài đôi.

Ken bật cười, không biết Vũ hôm nay có câu hôn Sam không?

Ý nghĩ đó làm Ken thấy hài ước. Mà không thấy Sam đâu. Vũ kéo Ken tới một chiếc bàn bên kia khán phòng, từng chiếc bàn và dãy ghế dài được xếp vòng quanh cho những ai cần nghỉ, và Ken chợt phát hiện phòng này hình như hình tròn. Lạ thật sao giờ mình mới thấy nhỉ. Có ba cô gái và một chàng trai đang ngồi buôn chuyện, chờ điệu nhảy phù hợp. Rượu và nến làm không khí lung linh, cộng với ánh đèn mờ ảo. Vũ kéo Ken ngồi xuống.

- Mọi người, giới thiệu nha, đây là anh Minh tên thường gọi là Ken, em trai chị Hoa ở HO.

- Chào anh!

- Lần đầu anh Ken tới tham dự đó, hướng dẫn tốt nha. Vũ lại nói, và quay sang Ken, Vũ giới thiệu.

- Giới thiệu với anh Ken, nhóm ngũ hành của tụi em: Nhật Lam, mọi người hay gọi là Sam, anh biết rồi nhé.

Sam cười: Chào anh, rất vui gặp lại anh.

Ken ngưỡng ngội: Chào em. Ken chỉ nói được thế, anh không biết bắt đầu từ đâu, Nhật Lam. Nụ cười Sam, cách chào khách sáo làm Ken thấy hẫng.

- Rồi. Ok, chào hỏi sau. Đây là Tú Quỳnh, Vũ chỉ vào cô gái chân dài vô cùng xinh xắn ngồi cạnh Sam. Cạnh Quỳnh là Ngọc, và anh chàng lãng tử ngồi đầu là Phong.

Thủ tục ban đầu, cả bọn nâng ly chúc mừng hội ngộ, có vẻ như chỉ có Vũ và Sam làm cùng nhau, còn lại thì làm ở chi nhánh khác. Ken chợt liếc mắt sang Sam, cô bé vẫn thế, nhẹ nhàng, ngả người vào Vũ, nhấp một chút rượu và bỏ ly xuống. Đó dường như không phải là cách Sam vẫn làm, một chút ngạc nhiên trong mắt Ken, một cái nhón mày rất nhanh. Thế thôi. Ken bật cười, không biết cô bé ngoan ngoãn hay giả vờ ngoan ngoãn, thật đấy chứ, con gái và dịu dàng đấy chứ. So với Sam trước đây, thì hình ảnh này có vẻ được nhiều ánh mắt nhìn hơn, nhiều cái liếc hơn. Ken chợt thấy, Sam - con gái quá, một đứa con gái đúng nghĩa, ngoan, lành... Và nhạt. Ken thích cái vị muối nồng nàn của Sam hơn.

Nhạc nổi lên một bản nhẹ nhàng, Phong hỏi Sam:

- Anh mời em nhảy nhé.

Hai người đứng dậy, rời khỏi bàn hòa vào đám người đang diu dặt tựa vào nhau kia. Vũ cùng Ngọc cũng đứng dậy, bàn chỉ còn Ken và Quỳnh. Ken mãi nhìn theo Sam như một sự tò mò, so sánh. Sam gầy đi rất nhiều, mong manh hơn, dễ thương hơn. Sam mặc một cái váy màu xanh, cũng nhẹ nhàng như đúng chủ ý, không có gì nổi bật. Cô tựa vào Phong, để Phong diu, nếu là cách đây hai

tiếng, chắc Ken sẽ điên lên, nhảy xổ vào, và giằng lấy Sam bằng được. Nhưng giờ đây, Ken chỉ thấy trong mình nỗi buồn, không hiểu, sự tiếc nuối. Có lẽ Sam đã đúng, đó chỉ là một cơn gió thoảng qua, thoảng qua mà thôi. Và có lẽ Sam lấy thắng bằng nhanh hơn Ken, Sam là thế, bản lĩnh hơn. Ken chợt thấy thú vị, không phải là cảm giác điên rồ như là lúc trước, mà ngọt ngào. Chỉ thế thôi, Ken cũng không định tiến xa hơn, không định lại gần hơn. Ken chợt giật mình, cạnh mình, một cô gái xinh xắn, đáng yêu, chân dài, và cũng có vẻ cá tính, Quỳnh.

- Anh mời em nhảy được không?

Dường như Quỳnh chỉ chờ có thế. Ken lịch sự, nhẹ nhàng, tay Ken đặt trên vòng eo xinh đẹp của Quỳnh, run rẩy, Ken chợt cười, cô bé này. Ken biết, người nhìn mình cũng nhiều, các cô gái nhìn mình cũng nhiều, nhưng Ken lại không thích như thế. Đôi mắt Quỳnh ngược nhìn Ken, đôi mắt to và ngây thơ, long lanh, không biết bao nhiêu chàng trai đã chết chìm trong đôi mắt đó nhỉ, Ken nghĩ thầm. Ken cứ thế, cứ lạnh lùng thế, hờ hững thế, nhưng vẫn tận tình dìu dắt Quỳnh theo điệu nhạc. Ken biết, sự lạnh lùng của anh làm cho cô bé kia đang loạn nhịp, Ken nghe thấy tiếng thở nong nản của Quỳnh. Ken thả lỏng.

Sao không tự tạo cho mình cơ hội nhỉ? Tiếng nhạc nhanh hơn, vòng xoáy nhanh hơn, và những đôi cứ xoắn vào nhau theo bản tango. Ken cố tình xoay Quỳnh để gần vòng hơn với Sam, Sam vẫn đang dìu dắt, đang ngả vào vai Phong, và Ken nhìn thấy sự bối rối trong mắt Phong. Phong nhìn Ken và cười. Ken muốn được nhìn rõ mặt Sam hơn, sao Sam cứ tựa mãi như thế nhỉ, khoảng cách giữa hai

người gần lại, Phong kéo Sam lại gần hơn, tay ôm chặt hơn, mặt Sam tỳ hẳn trên vai của Phong. Và rất nhanh, Sam ngược mắt lên. Thời gian như đứng lại, để Ken nhìn Sam, cứ thế, Ken nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đôi mắt đa tình, không còn lửa của tình yêu, không phải băng của sự thù hận, không còn ánh sao, không phải là mặt trời,... chỉ có nỗi buồn, nỗi buồn sâu thẳm. Chỉ một thoáng trôi qua, chỉ một khoảnh khắc khi ánh mắt giao nhau, Ken hiểu, hiểu tại sao Sam làm thế, hiểu chính Ken hơn. Ken đã sống trong sự phù phiếm và huyền hoặc quá lâu, Ken tự vẽ ra như thế, đó chỉ là cảm xúc của Ken. Ken không hiểu, và chưa bao giờ có thời gian để hiểu về con gái, về Liên, về Sam, và cả về Quỳnh cô bé đang nhảy với Ken. Mình định làm gì chứ, đùa giỡn với Quỳnh như đã làm với những người khác, để rồi lại cho rằng do họ quá nhạt nhòa, không đặc biệt, giống nhau?

Trong khi Ken đang bối rối thì Sam cười, nụ cười đúng kiểu, và xoay theo bước chân Phong.

- Anh Phong, Sam nói, nghỉ một chút nha.

Phong và Sam lại bàn đề ngồi, trong khi Ken vẫn còn bối rối, anh vẫn nhảy đúng điệu, và Quỳnh có vẻ như muốn nhảy tiếp. Ken chiều lòng, Ken thấy mình dụi dằm hơn.

- Anh Ken mỗi chân chưa?

- Hơi hơi - Ken cười, nhưng vẫn đủ để dìu em nhảy hết đêm nay.

- Anh xạo - Quỳnh ngượng cười.

Lúc Ken và Quỳnh quay lại bàn thì cả nhóm đã ở đó.

- Tụi em đang bàn xem chân hai người làm bằng gì?
- Ở mà có khi có chạm đất đâu, em thấy hai người đang lằng lằng nè.

Cả lũ nhao nhao.

- Mấy đứa xạo, anh mà không chạm đất thì mấy đứa chạy hết. Anh sẽ thành ma bắt nạt mấy đứa.

- Sợ quá ta.

Một chút rượu nhẹ nhàng, nền lung linh, nhạc ngoài kia đang là những bản sôi động, dường như không có ai muốn nhảy những bài đó nên cả nhóm ngồi buồn. Sam ngồi trầm lắng, thi thoảng mới chêm vài câu, có vẻ như cô bé này nói câu nào làm người ta bật cười vì sự lý thú. Sam ngồi tựa hẳn vào Phong, cả nhóm nháy nhau dịp này về đây sẽ là đôi thứ bao nhiêu của KQG? Sam cười. Chưa bao giờ gặp Sam thế này nên Ken bối rối, không biết phải xử trí ra sao. Vũ chột lên giọng cao:

- Sam à, dạo này em tệ lắm, bỏ rơi bạn bè hoài, có chuyện gì cũng không chịu nói. Mà em thay đổi quá.

- Có chuyện gì đây, vẫn thế mà.

- Vẫn thế à, em nhìn lại xem.

- Ở thì Sam thay đổi tốt hơn mà - Quỳnh đỡ lời, tụi tui tư vẫn mãi đấy.

- Tốt hơn? - Vũ cầu nhàu.

- Mình thấy ổn hơn mà - Phong cười, dịu dàng, đáng yêu... Sao bây giờ anh mới biết em nhỉ?

- Trêu em, anh chả biết em từ đời nào rồi.

- Đâu có, cô Sam mà anh biết khác cơ, Sam này khác, có tiến bộ.

- Nhưng...

- Nhưng gì anh, Ngọc níu tay, mình nhảy bài này nha anh.

Ngọc kéo tay Vũ ra sàn nhảy. Một bản nhạc nhẹ nhàng, Ken chợt thấy trước sau gì cũng phải đối mặt, tốt nhất là bây giờ. Ken quay sang Phong:

- Xin lỗi Phong nhé, anh có thể mời Sam một điệu được không?

- Ờ, anh hỏi Sam xem.

- Sam, anh mời em điệu nhảy này nhé.

Ken biết, Sam khó có thể từ chối, khó có thể lẩn tránh. Mà muốn tránh có lẽ cô đã không ngồi đây. Cả hai đã sẵn sàng cho một cái gì đó: Đối mặt. Ken đặt tay lên eo Sam, nhẹ hơn, mềm hơn, nhỏ hơn, Ken cảm tưởng chỉ một cái vòng tay nữa là Sam nằm gọn trong tay Ken. Sam vẫn giữ khoảng cách, không gần không xa. Sam vẫn dùng nước hoa đó, mùi thảo nguyên bạt ngàn, giờ đây trong Ken không còn ngọn lửa, mà là một cái gì đó bình lặng. Ken giữ khoảng cách để Sam không ngại. Ken không biết mình có muốn bắt đầu lại với Sam hay không, bắt đầu lại với những điều bình thường?

Ở đây không có sóng, không có gió, không có cánh buồm, chỉ là đồng bằng. Bây giờ anh mới hiểu điều Sam nói: “Em không muốn anh yêu em, chỉ thương thôi, vì yêu như sóng, và thương như biển, sóng thì chóng tan”. Sam muốn cơn sóng của anh tan đi, để lại tình cảm gì? Ken đã không hiểu, vậy mà khi sóng tan đi, Ken đã cảm thấy Sam là người bình thường như bao người khác. Ken chưa bao giờ mở lòng như Biển, để yêu, để thương cả những hạt cát nhỏ nhoi. Anh như sóng, thích cánh

buồm phù phiếm, cứ vỗ mãi đến tan cả thuyền chỉ để gần cánh buồm.

Sam đứng trước anh như bao cô gái khác thôi, chỉ thế thôi. Ken làm thế nào? Ken níu chặt vòng eo, anh xin lỗi, anh đã không hiểu em. Hoàn toàn không hiểu. Anh cũng chưa bao giờ hiểu và yêu ai, Ken chỉ yêu cảm xúc của mình, ý nghĩ của mình mà thôi.

Ken ôm chặt Sam hơn nữa, Ken sợ, sợ Sam sẽ bị trôi đi như cát.

- Anh Ken! - Sam chợt cất tiếng, trong khi Ken đang không biết sẽ phải mở lời như thế nào.

Ken cúi xuống chờ đợi, và Sam ngược mắt lên. Mắt họ giao nhau, không gian như mở ra với Ken.

- Em xin lỗi! - Sam nói.

- Không, anh mới là người có lỗi. Anh xin lỗi em.

Và cả hai lại im lặng, chỉ có điệu nhạc. Dường như họ chỉ nhảy thế thôi, không ai nói thêm gì cả, không tiến hơn. Không phải, lửa không cháy, tim anh không loạn nhịp, chỉ có cái gì đó, giống như một cái màng mỏng, vô hình nhưng Ken vẫn có thể cảm nhận được, đang bao phủ Ken. Tấm màn đó mong manh, nhưng rất dẻo dai, một chút ngọt ngọt, không hẳn... Đó hoàn toàn không phải là cảm giác mà Ken, đã sống. Ken biết đó không phải là tình yêu, nhưng nó là gì thì Ken không định nghĩa được. Nó rất gần, chỉ một cái với thôi, nhưng dường như khi Ken giơ tay lên, nó lại tan ra.

Một bản nhạc sôi động, Ken và Sam lại về chỗ, im lặng, không ai nhìn ai.

- Anh Ken, Phong cười cười, hai người nhảy đẹp quá, mà sao xa vậy, gần hơn chút nữa thì tuyệt vời.

- Tại Sam cứ giữ anh - Ken trêu. Ken lại trở về với thực tại. Tấm màn đó tan ra. Sam vẫn ở đó, vẫn là Sam đêm nay, lành lành, nữ tính. Một buổi tối đầy những cảm xúc mà Ken không hiểu, không biết là gì?

Chợt có ai đó đề nghị đi ngắm Hà Nội đêm. 1 giờ sáng.

Bình thường và không bình thường

Ý kiến đi dạo Hà Nội đêm có vẻ không thể thực hiện được, mọi người bắt đầu giao lưu nhiều hơn.

Những chàng trai, cô gái thuộc chi nhánh khác qua bàn trò chuyện. Âm nhạc sôi động, những chén rượu thân tình, điệu nhảy... Đúng là đêm Tình Yêu.

2 giờ sáng, tiệc đã tàn, giám đốc tuyên bố chúng ta cần sự nghỉ ngơi, và hẹn gặp lại. Ai cũng lưu luyến, họ chụp

ảnh với nhau, ôm nhau và chia tay... Hà Nội về đêm lạnh hơn, nhưng ở đây không khí ấm áp bao trùm. Một vài sự hẹn hò, cho ngày mai, cho ngày tiếp theo...

Nhóm của Ken về muộn nhất, trong ban tổ chức mà. Vũ quay sang Ken:

- Anh Ken, tụi mình đưa mấy cô bé về nhà xong qua nhà em ngủ đi, giờ này chắc nhà anh ngủ hết rồi.

- Ủ - Ken nhìn đồng hồ đã 2 giờ 30, quá muộn để đánh thức gia đình dậy.

Cả lũ leo lên xe của Phong, đưa Ngọc về trước, nhà cô bé nằm ở khu đường Hoàng Đạo Thúy.

- Ngủ ngon nha nhóc, cả tụi chào rồi rít. Vũ đưa Ngọc xuống, bấm chuông, và chờ cho đến khi cô bé vào hẳn nhà. Cả bọn trên xe cười rúc rích trêu, thì ra Vũ và Ngọc đúng là một cặp, thế mà Ken cứ tưởng là Sam chứ.

- Nào giờ đến lượt hai tiểu cô nương.

Ken ngạc nhiên:

- Hai em ở với nhau à?

Phong quay sang cười lớn:

- Tụi nó ở với nhau lâu rồi, dính như sam ấy, đi đâu cũng thấy. Lúc đầu mới quen em tưởng hai đứa này có vấn đề.

- Anh tưởng em ở với gia đình? - Ken ngạc nhiên hỏi.

- Ba mẹ em thi thoảng mới lên, các cụ không thích ở trên này lắm nên về quê sống cho vui. Em ở một mình buồn quá may mà có Quỳnh đến ở cùng.

- Sao em không ở cùng anh chị? - Ken hỏi

- Anh chị có gia đình riêng hết rồi mà, anh chị em cũng ở ngay đó thôi, khác tầng.

- Tối rồi, xuống đi anh đưa lên nhà.

- Thôi, không cần đâu em có hai đứa mà sợ gì.

- Máy anh về đi, muộn rồi, đưa lên mai hàng xóm xì xào đến tai anh chị em là chết đó. Tụi em lên đây.

- Ủa, thôi vậy, bye, lên đến nơi nhớ nhắn tin.

- Ok, chào anh Ken, máy anh về nhé. Bye.

Hai cô gái dắt nhau lên bậc thang, vừa đi vừa cười rúc rích, có cái gì vui thế nhỉ? Ken nghĩ, bước chân Sam cứ mãi xa, Ken bồn khoăn, bối rối.

Mình có nên bắt đầu từ những điều bình thường?

Ken thấy mình cần một khoảng bình yên, không làm gì cả, thế thôi, thả lỏng để cho cảm xúc tự tìm. Có lẽ đó là điều tốt nhất với Ken. Ken sợ, nếu quyết định vội vàng, Ken sẽ hối hận, sẽ lại bông bột. Ủa, người ta cần một cái đầu lạnh và một trái tim nóng, còn Ken lúc nào cũng nóng, cũng cháy vội vàng, để tàn nhanh.

- Tới rồi anh Ken.

Căn hộ của Vũ nằm ở tầng thứ 20, khá rộng và thoáng, không xa nhà Sam là mấy. Nhìn từ căn hộ có thể thấy được Hà Nội đêm đẹp như thế nào. Vũ trêu là em khỏi tốn tiền mua vé vào sân vận động Mỹ Đình, chỉ cần mua cái ống nhòm tốt. Mệt. Cả bọn lục tục đi ngủ, Ken nhắn cho chị Hoa một cái tin thông báo là đang ở nhà Vũ để chị không lo. Phong cầu nhàu:

- Sáng mai, dù có đạn nổ anh cũng không dậy đâu. Anh sẽ ngủ đến trưa.

Ken chìm sâu vào giấc ngủ, mệt mỏi, căng thẳng, rối loạn, Ken mơ đi mơ lại những giấc mơ đó. Anh mơ thấy Sam, rồi không phải là Sam, Sam cứ như cái bóng, thoát ần thoát hiện, nhiều mặt, nhiều màu sắc. Anh cứ gọi mãi tên Sam, gọi mãi, nhưng Sam như đùa giỡn, không quay lại, cô rất gần, nhưng khi anh lại gần thì cô lại rất xa. Anh cứ

chìm chìm trong giấc mơ, không phải lửa, không phải nước mà là những màng mỏng không khí cứ bao quanh anh, cuốn chặt, giống như tơ của ngó sen. Anh vùng vẫy, và gọi Sam.

Ken bật dậy, giấc mơ cuối làm anh hoảng hốt, Sam bị nước cuốn đi, một dòng nước dữ dội, Sam không kêu cứu, ánh mắt Sam nhìn Ken, khắc khoải, và Ken không dứt ra khỏi đám tơ, tuyệt vọng... Ken vẫn còn nguyên cảm giác đó. Bên cạnh có vẻ như Vũ và Phong vẫn đang ngủ.

Ken nhìn đồng hồ, 9 giờ sáng, ở đây không gian thật tĩnh mịch, cách xa tiếng ồn của đường phố. Ken mở cửa ban công, từ trên cao, thành phố ngày chủ nhật vẫn hối hả ngược xuôi, những con đường, những tuyến xe, nhà cao tầng,... và gió lạnh. Ken thấy tỉnh cả ngủ, anh ngồi trầm ngâm, không nghĩ ngợi, mùi thuốc nồng ấm,...

- Anh Ken dậy sớm vậy? Tiếng Vũ làm Ken giật mình.

- Sớm gì chứ, gần 10 giờ rồi, mấy đứa cứ ngủ đi, anh chuẩn bị về đây.

- Anh về sớm thế, để Phong dậy mấy anh em mình đi ăn sáng, uống cà phê, hôm nay chủ nhật mà.

- Cũng được, để anh gọi cho chị Hoa, không bà đó kêu. Ken nhận lời ngay, đơn giản Ken thấy mến Vũ và Phong.

- Anh lấy máy bàn mà gọi.

Ken gọi về cho chị, dạo này bà già có vẻ dễ tính, ok liền, còn bảo Ken là cứ thoải mái, mấy đứa đó cũng được lắm. Trong lúc Vũ đang đánh răng thì Phong ngó đầu ra khỏi phòng ngủ, trông vẫn còn lơ đãng.

- Anh Ken, quảng em điếu thuốc cho tỉnh táo cái.

Ken rút bao thuốc cho Phong, vừa châm thuốc, Phong vừa cầu nhàu:

- Anh Ken, mơ ác mộng gì mà dữ vậy, ú ở cả đêm qua, em không thể nào ngủ được.

Ken chợt thấy lạnh gáy.

- Vậy hả, giọng Ken hơi run, anh có nhớ gì đâu, mà anh nói gì vậy?

- Ai biết, chỉ ú ở vật qua vật lại thôi, mà em mệt quá, một lúc rồi quen, ngủ quên mất.

- Luyện thiền vừa thôi cha nội, đi đánh răng đi rồi ăn sáng. Hôm qua, gáy như bò rống kêu mất ngủ. Lần sau cho ông sang phòng bên mà ngủ.

- Ờ, thôi đánh răng đây, mà bác gọi cho mấy tiểu yêu xem dậy chưa, rủ đi ăn một thể.

- Ok!

Vũ nhắc điện thoại gọi:

- Quỳnh hả, anh đây. Dậy hết chưa? Rồi à? Đi ăn sáng không? Không à - Ken thấy Vũ nhón mắt lên. Đầu kia nói gì đó rất nhanh, và vội... Ờ... Anh biết rồi. Rồi. Thế nhé. Bye.

Vũ dập máy:

- Tụi kia không đi Phong à, có kế hoạch, hình như đi đâu đó quan trọng lắm. Vũ ngẩng lên, ngần ngừ nhìn Ken rồi nói: Mấy anh em mình thôi, càng đỡ phiền hà.

Chuông điện thoại lại kêu, Vũ nhắc máy:

- Alo, cháu chào bác ạ. Dạ. Phong đang đánh răng ạ. Vâng, không có chuyện gì đâu, bác yên tâm, chắc là chiều Phong về. Vâng, cháu chào bác.

Vũ gào lên về phía nhà tắm:

- Phong, mẹ gọi, khiếp, con trai cũng có khác.

- Ờ, biết rồi, Phong cầu nhau. Như anh Vũ lại sướng, có khi em xin mẹ ra ở với anh, mẹ em chắc đồng ý ngay, mà anh tài thật, nhiều lúc em thấy chả tin em gì cả, nhưng em nói gì anh cũng tin.

- Chuyện, anh mà. Vũ cười. Mà anh không chứa mày đâu, mày đến đây có khi cả nhà mày dọn về phòng đối diện ấy chứ, nhà ấy đang bán đó.

- Chán.

- Thôi, thay đồ đi rồi đi ăn sáng, mấy bộ của mày quảng ở đây anh giặt để ở trong tủ ấy.

10 giờ 30 phút cả bọn mới lò dò đi ăn sáng được, ăn sáng xong cũng 11 giờ, mấy anh em rủ nhau lên Hồ Tây uống cà phê. Sáng chủ nhật, vắng, trời lạnh nên mấy đứa ngồi trong nhà. Vẫn quán cũ khiến Ken lại thấy nao lòng. Đơn giản như thế, vắng lặng như thế, chỗ ngồi cũ, chỉ có một người là không có, đã quá xa. Ken ép mình không nhớ, nhưng cái đó ngoài tầm kiểm soát thì phải. Ken ước gì Sam không thay đổi, vẫn như ngày xưa. Nhưng Sam bây giờ thì sao nhỉ? Một phần trong Ken lên tiếng. Nếu yêu, Ken phải chấp nhận cả những điều bình thường chứ, Ken thấy mình ích kỷ quá, ngu ngốc. Có lẽ mình cần thời gian, thời gian, thời gian... Chẳng phải vì cần thời gian Ken đã để mất Liên đó sao? Trời, điên mất!

Ken nhìn xa xa. Vũ quay sang hỏi kéo anh trở về thực tại:

- Anh Ken, anh thấy Sam thay đổi thế nào, có tốt hơn không?

- Ừa, xinh hơn, dịu dàng hơn. Ken trả lời.

- Thấy chưa, sao chú lại không thích nhỉ?

- Em cứ thấy sao sao, giả giả thế nào ý. Em thích nó tự nhiên như ngày trước, xấu nhưng mà lạ, có bản sắc, bây giờ cứ lẫn hết, ra đường bị mặt em nào cũng giống em nào.

- Xấu lạ, nghe hay đấy, phụ nữ không ai thích xấu. Sam vừa thay đổi có một đám chả lượn qua phòng suốt, nó làm sao chơi mãi được, cũng phải ổn định chứ.

- Cái gì, nó mà muốn lấy chồng á, híc, em thấy nó bảo là chơi đến năm 30 tuổi rồi tính tiếp mà. Đợt bố mẹ nó còn ở đây, em đến nhà chơi, thấy các cụ nói suốt nó có xi nhê gì đâu?

- Chả hiểu được. Một ngày đẹp trời...

Ken đồng tai lên nghe.

- Ngày đẹp trời gì chứ, từ hôm đi chơi Hội An về là nó thế, hỏi có chuyện gì không nói. Phong cầu nhau làm Ken giật mình, trái tim Ken lại cựa quậy.

- Ở mà chả hiểu có chuyện gì, hai ngày hôm đó gọi đi động mãi không được, tắt máy. Anh chạy qua nhà thì Quỳnh bảo nó đang ngủ, cần được nghỉ, mệt, hình như nó về từ thứ 7, mà nó hủy cả chuyến chiều về, mua vé khác. Chắc là mưa chán quá.

- Số con nhóc này buồn cười thật, lần nào đi biển cũng mưa, lần trước đi Cát Bà với nó gặp ngay bão, kẹt mấy hôm. Anh thử hỏi Quỳnh xem...

- Một ruột cả, kín như bưng, anh mất hai bữa ăn trưa mà không moi được gì.

- Khổ.

- Một tuần liền, nó toàn để điện thoại chế độ không rung không chuông, hết giờ là tắt điện thoại, muốn rủ đi

chơi toàn phải gọi cho Quỳnh. Đây, rồi một tuần sau nàng đi ép tóc, duỗi, để dài, thay đổi ăn mặc... Anh ngất lên ngất xuống.

- Em cũng thế - Phong kêu, hỏi không thêm nói, mà chơi thân đây. Nhiều lúc em không biết có phải là Sam em quen không? Tử tế dễ sợ.

Ken cảm thấy mình thiếu không khí, tại mình, Ken biết. Nhưng tại sao chứ, không thể nào hiểu được đàn bà, Ken thở dài. Tại sao? Sao em không muốn là em? Chỉ cần em là em thôi, là em thôi. Sao em không trách mắng anh, không trút giận vào anh, sao em phải thay đổi? Ken không thích những bản sao - Sam biết chứ, vì Ken đã nói: "Em quá đặc biệt, anh yêu em". Và em thay đổi, thành những cái anh không quan tâm, để làm gì? Có lẽ Sam không yêu anh, anh đã làm phiền Sam. Mày tồi quá Ken à, ngọn lửa của mày cứ nhằm nhe thiêu đốt, muốn cuốn Sam vào, và Sam không muốn. Quá rõ, Sam không yêu mày, sao mày không nhận ra điều đó, nhận ra, để có thể lịch sự hơn, để có thể làm Sam bớt sợ?

Dừng lại hay đi tiếp. Ken là lửa, Sam là nước, liệu lửa có thể vượt qua, hay lại tắt ngúm? Mà nó đã suýt bị tắt. Nếu hôm qua, Ken về thì ngọn lửa đó đã tắt, Ken cảm ơn Vũ đã gọi anh lại, để giữ cho anh một ít than hồng, một tàn đóm mong manh. Phải thật bình tĩnh, từ từ, chỉ cần một sự lay động nhẹ, tàn đóm sẽ tắt. Ken biết, nhưng còn hơn không còn gì, để mất đi... Sam

Ken tập trung hơn vào câu chuyện của Vũ và Phong, xâu chuỗi lại, lược bỏ thông tin, có lẽ nó sẽ có ích cho Ken.

Biển ư, sóng ư, cát ư... và Gió, Ken thấy mình cứ ngu ngốc như sóng, thấy bờ đẹp, cứ lao vào, lao vào, cuộn lên, để thấy bờ chỉ toàn cát, lại vội vã rút đi.

Vũ và Phong đúng là hai tay đại buôn, ai bảo con trai ngồi với nhau là không có chuyện. Nhiều chuyện trời ơi đất hỡi, và chốt lại quay về chuyện thay đổi của Sam, dường như đây là đề tài bất tận và làm bọn nó bực mình. Vũ thương Sam như em gái, Vũ sợ Sam khờ, nhiều lúc làm Ngọc phát tức, Vũ bảo từ giờ chắc là không phải lo cho nó, vì dạo này nó được mấy đứa đào tạo bớt khờ. Phong nhăn mặt:

- Nhưng mà em thích nó khờ hơn, rủ đi chơi còn dễ, bây giờ thấy nó nhẹ nhàng, muốn rủ đi chơi sợ nó xước móng tay.

Vũ cười lớn, nó đang tuyên chồng mà. Lời thể không lấy chồng trước 30 bay như gió rui. Mẹ nó mừng lắm. Chợt Vũ quay sang Ken:

- Anh Ken, Quỳnh có vẻ chết anh đó, hay anh làm nội gián cho tụi em nha, anh hỏi biết đâu Quỳnh nói.

- Thôi, anh xin, nghe đã sợ.

- Ờ mà thôi, em quên mất.

Ken chợt thấy Vũ nhìn anh cười, rất nhanh, nụ cười ấy, như đã biết gì đó. Chắc mình tưởng tượng thôi, dạo này trí tưởng tượng của mình phong phú quá.

- Quên gì?

- Thì anh Ken chắc có bồ rồi.

- Có đâu, ai thèm yêu anh chứ.

Ken giật mình, tưởng là Vũ đã biết. Ken lái câu chuyện sang một hướng khác, bọn nó bàn luận về đủ thứ, bóng

đá, kinh tế,... Và như một cách vô tình, Vũ lại quay về đề tài cũ:

- À mà anh quên, hôm anh chạy qua nhà Sam, hôm nó mới về đó, thấy nó xác xơ, mắt sưng húp như vừa mới khóc.

- Khóc à? - Phong ngạc nhiên, và Ken đau nhói.

- Ờ, hỏi Quỳnh thì nó bảo là do Sam ngủ nhiều, anh không tin lắm.

- Kỳ thật, Sam khóc đến sưng mắt là hơi bị to chuyện nha, chắc có vụ gì rồi, ờ, mà nó ốm suốt, gầy đi nhanh chóng, hai tháng đầu nó sống cứ thế nào ý. Mấy lần em đến nhà, thấy nó nhìn điện thoại hoài, thi thoảng lại thấy điện thoại sáng lên.

Phong nói. Ken cảm thấy hối lỗi, mình cư xử trẻ con quá, bông bột quá, mình làm phiền Sam, những tin nhắn trách móc, điện thoại... nếu là mình, có thể bình thường được không nhỉ? Chắc là không. Hiển nhiên là không! Ken sẽ đổi số ngay, còn Sam, anh nhớ, Sam bảo đây là số gần bó, rất gần bó, hơn mọi thứ... và Sam đã chấp nhận sống chung với sự phiền hà. Ngày hôm qua, có phải là sự trả đũa, không, mà là một sự chốn chạy. Sam biết điểm yếu của Ken, đã chuẩn bị, một kết thúc, không làm Ken bị tổn thương. Sự bình thường được hình thành từ những điều không bình thường. Sam đã cố để không làm Ken đau, Sam thương hại mình. Nếu chỉ là tin nhắn và điện thoại, Sam biết, Ken không bao giờ từ bỏ, chỉ làm cho anh hy vọng, mình ngốc thật, quá ngốc.

Dường như Vũ biết, mình đã đi đến giới hạn cuối cùng, hôm qua, với những gì nghe được, Vũ lơ mơ hiểu. Mọi chuyện không đơn giản. Vũ đã từng thắc mắc là tại

sao Sam đã bỏ đi nhiều thói quen đến thế: đọc truyện, uống cà phê, chụp ảnh... Sam chỉ cười và nói: Anh thắc mắc làm gì, tự nhiên em muốn thay đổi, thế thôi, em không thích là người cá tính nữa, em thích nhạt nhòa, em thích là một cái bình hoa di động... và Sam rất thành công. Sam thay đổi còn hoàn hảo hơn cả những cô gái như thế. Vũ biết ba cô gái có một bí mật gì đó, cả Ngọc, người yêu anh, cũng không hé lộ. Chỉ khi gặp Ken, và đêm qua, nghe Ken gọi tên Sam trong mơ, Vũ mới nhận ra. Anh thở dài, có lẽ Sam, đã bị tổn thương. Sáng nay, nghe Quỳnh nói là mấy đứa cùng nhau đi cắt tóc, và Quỳnh cười, có lẽ Sam muốn trở lại như cũ anh ạ, Vũ giật mình: Sam nghĩ kịch đã hạ màn, và mình vào vai suất sắc. Kịch đã hạ màn ư, hơi sớm đấy nhóc ạ. Sao Sam không yêu Ken nhỉ? Nếu không yêu, có lẽ Sam không mất công đến thế. Còn cái anh chàng Ken này, đã làm gì để Sam giận đến thế. Muốn biết thì phải thử?

Liệu có thể bắt đầu lại?

Ken đã trải qua một năm, sang một năm mới. 31 tuổi, chị gái vừa chúc thế. Tuổi 31 rồi đấy, kể cả tuổi mụ là 32. Sang đầu năm rồi, như một sự nhắc nhở, vậy mà Ken thấy mình không hơn một cậu con trai mới lớn, khờ khạo và nông nổi. Điều Ken sợ nhất mỗi khi đêm xuống, đó là phải đối mặt, với suy nghĩ đó, với hình ảnh đó. Ken đã đi hết từ sai lầm này đến sai lầm kia, không thể nào còn có thể sửa chữa được. Với Ken, đó là dấu chấm hết. Ken biết mình không còn cơ hội để đối diện với Sam, và không dám để đối diện.

Trước Sam, Ken không điều khiển được bản thân, luôn luôn phạm lỗi. Trong điện thoại của Ken, có nhiều tin nhắn nháp, chỉ soạn ra và chưa bao giờ được gửi. Ken biết mình không còn cơ để gọi điện hay nhắn tin cho Sam, cơ hội đã đến, và mình là người bỏ qua. Có nỗi sợ nào khó vượt qua hơn nỗi sợ chính bản thân mình. Ken biết chẳng ai có thể giúp.

Hai tuần, khoảng thời gian dài đằng đẳng. Nếu trước kia, nó trôi nhanh bao nhiêu, vì Ken luôn muốn trở về, mong được thấy Sam, thì giờ, nó ì ạch, chậm chạp. Thời gian có thể chữa lành vết thương, ừ, nhưng với tốc độ trôi như thế này, càng ngày vết thương của Ken càng bị nhiễm trùng. Ken cũng không còn hào hứng với những cuộc gặp gỡ do ai đó giới thiệu, bớt tiếp xúc với con gái hơn. Mặc cho những lời phàn nàn, chỉ trích đến nhức đầu, Ken trơ ra, đóng vảy. Ken biết, mình phải nghĩ thoáng hơn, phải thoát ra, nhưng làm thế nào thì Ken

chịu. Ken hút thuốc cũng nhiều hơn và ho nhiều hơn. Cổ Ken đôi lúc bỏng rát. Nhưng Ken muốn thế, nổi đau thể xác làm át một chút nổi đau tinh thần. Ken chưa bao giờ nghĩ mình lại yếu đuối.

Vào ngày thứ sáu của tuần thứ 3. Chị Hoa càu lèn vì tội Ken không chịu ra khỏi nhà, nó bảo là bà muốn đi thì gọi taxi mà đi. Chưa bao giờ Ken như thế. Bất cần, quay lên nhà, đến nửa cầu thang, dường như Ken thấy mình hơi quá đáng, Ken dừng lại, nhượng bộ:

- Thôi được rồi, mai em đưa chị đi, suốt ngày mua sắm... sợ bà, thảo nào ông anh thấy mùi shopping là đi trực.

- Anh em một ruột, mà cứ lấy vợ đi, lúc đấy chị không nhờ đâu, chị em tôi đi mua với nhau.

- Uhm, Ken bật cười, không biết Sam có thích mua sắm không nhỉ? Nghĩ đến viễn cảnh Sam cùng bà chị làm Ken bay lên một chút, và ngay lập tức có một viên đá ném búp vào Ken, Ken lại rơi xuống. Không nghĩ nữa. Ken quát lên với mình.

Điện thoại reo làm Ken thoát được cái suy nghĩ quái quỷ kia. Là Vũ. Ken chần chừ. Rồi anh nghĩ, có gì phải sợ chứ, mình có phải là đàn ông không nhỉ? Ken nghe máy:

- Vũ à, anh đây.

- Anh Ken - giọng Vũ vui vẻ, mai có kế hoạch gì chưa?

- À, một chút, đưa bà chị đi mua sắm, có chuyện gì không?

Mà Ken nghĩ, chắc lại đi nhậu rồi, chán.

Ken nghe thấy Vũ cười lớn:

- Khiếp anh ngoan thế, thôi bảo chị Hoa là để chồng đưa đi đi, mai đi câu cá với tụi em nhé.

- Câu cá à, Ken ngán ngừ.

- Mai trời nắng lên rồi, đảm bảo anh thích, đi hai ngày nhé, mấy anh em mình thôi, ra ngoại thành.

- Nhưng mà...

- Thôi anh nhưng gì chứ, chị Hoa hả, để em xin cho. Đi nhé. Giọng Vũ nài nỉ, chỉ có mấy đứa thôi.

Chỉ có mấy đứa thôi à, Ken muốn hỏi là Sam có đi không, nhưng mà vô duyên quá. Máu Ken chảy nhanh hơn, từng tế bào trong Ken nài nỉ nhận lời đi, chỉ có trái tim là loạn xạ, lúc bảo là ok, lúc thì bảo là đừng đi nhé. Ken chưa biết thế nào.

- Anh Ken, còn nghe em không đấy. Chị Hoa có ở đó không? - Vũ hỏi.

- Có!

- Để em nói chuyện cho.

- Thôi - Ken cười, thấy mình giống trẻ con quá xá - Để anh nói.

- Thế là anh đồng ý rồi nhé. Ok mai em qua đón anh, 7 giờ.

- Ok.

Vũ đập máy, Ken biết mình đã thua, ngày mai mình sẽ ốm. Ken bước xuống phòng khách, bà chị vẫn đang đứng đó dỏng tai nghe. Đạo này bà già tò mò sợ lên, cái gì cũng muốn biết, chỉ còn nước xông vào kiểm tra điện thoại, biết đâu đấy...

- Chị Hoa, mai Vũ rủ em đi câu cá hai ngày.

- Ờ, nghe thấy rồi, em đi đi, để mai chị bảo anh đưa đi. Hoa cười, chị thấy vui vì Ken có nhiều bạn hơn, mà Vũ thì chị biết, cũng tốt, cho nó bớt ru rú ở nhà, như một bóng ma. Hồi nó chia tay với Liên chị cũng không thấy lo lắng như bây giờ.

- Tai thính thế, suốt ngày nghe lén điện thoại của chồng à?

- Thăng Vũ nó nói oang oang thế, như trống đánh vào tai. Thôi, lên tắm đi còn đi ăn cơm, gọi cả anh xuống nhé.

Buổi tối hôm đó dài hơn Ken nghĩ, chỉ dài hơn thế thôi, và bình lặng hơn. Có lẽ mình cần nghỉ ngơi thật, Ken nghĩ, câu cá cũng tốt. Nhưng Ken cũng không biết phải đối mặt với Sam thế nào, thôi, kệ vậy, đến đâu hay đến đó. Mà chắc gì ngày mai Sam đã đi, ờ, cơ hội này chắc là ít hơn một phần một nghìn.

Ken dậy sớm, nhét thêm vào ba lô một bộ quần áo và bàn chải. Chuyến công tác vừa rồi dạy Ken tính cẩn thận hơn. Khi nhét đồ, Ken chợt chạm tay vào đáy ba lô, lạnh, Ken nhớ nó là gì? Một cái vòng đá, Ken đã quên, cái vòng giống như chiếc mà anh định tặng Liên, và đã làm vỡ, chẳng hiểu sao hôm đó Ken lại mua hai cái: một cái tặng Liên, còn một cái Ken biết mình định tặng ai. Rồi sự việc đi quá nhanh, cái tin Liên lấy chồng, rồi vội vàng... Ken quên mất, nó vẫn ở đó thôi. Đã gần một năm, nó vẫn ở đó, bị lãng quên, Ken nhớ mình đã bình yên như thế nào trong buổi cùng Vũ và Sam ngồi đọc truyện và uống cà phê. Lại sắp Tết, năm nay Tết đến muộn hơn nhưng cũng chỉ còn hai tháng nữa. Điện thoại của Ken lại nháy, Vũ gọi:

- Anh xuống đây.

- Ok!

Ken kéo khóa balo, thôi, nó đã ở đó thì cứ để đó. Số rồi. Ken xuống nhà. Hôm nay, Vũ lái xe, Phong còn đang ngái ngủ ở ghế dưới, Ngọc ngồi cạnh Vũ.

- Chào anh!

- Chào Ngọc, hôm nay trông em xinh đẹp quá - Ken mở lời.

- Cảm ơn anh!

- Anh Ken, sáng sớm em đã phải đi bán cà chua rồi, Phong ở đằng sau vừa nói vừa ngáp làm Ngọc trềng mắt.

- Anh Ken, anh lên ngồi sau nhé, để mấy cô nương còn ngồi ghế giữa, Phong ra ngoài cho anh Ken vào trong đi, tý nữa còn lên xách đồ nữa.

- Ờ.

Ken ngồi trên xe mà tim đập loạn, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, hít thở nào, Ken tự nhủ, mình không còn là cậu trai 18 nữa.

Xe đến nơi, Ken đã nhìn thấy từ xa, hai cô bé đang đứng đợi, và đồ đạc đầy dưới chân. Kính xe Vũ màu đen nên Ken không thể nhìn rõ, Ken cầu nhàu, hôm nay đẹp thế mà Vũ lại để kính này, chắc là quên.

- Anh Ken cứ ngồi đó đi, may quá, mấy bà này chắc nhờ bảo vệ đưa xuống, tốt thật.

- Ờ, Sam mà! - Phong nói giọng rất hào hứng. Hơi khó hiểu nhưng rất nghĩa hiệp đó.

Phong và Vũ phi xuống xe, Ken nghe thấy tiếng đóng mở cốp, tiếng cười đùa, trong veo và trong veo... Trong veo à, không kiểu cách, Ken lại thấy tim mình đập nhanh hơn, như lần đầu. Phong vào xe ngồi cạnh Ken, Quỳnh vào xe, không một chút ngạc nhiên, Quỳnh gật đầu chào. Ken, vẫn còn choáng váng, Ken không biết cái gì sẽ diễn ra tiếp theo đây. Một Sam đã thay đổi, nhạt nhòa, như Ken đã thấy hôm trước, hay là em. Sam. Dù là gì, dù là ai, giờ này, Ken biết, sẽ làm trái tim Ken vỡ.

- Sam, lên xe đi, lâu quá đây.

- Chờ chút, tuột dây giày, vội gì chứ, đi mãi cũng sẽ tới thôi mà, hai ngày tha hồ mấy ông bà tâm sự. Anh Vũ, em chuẩn bị băng ghi âm rồi, hờ hờ, mấy nữa ta sẽ giàu to.

- Thôi, đứng đó mà khoác lác, chưa ăn sáng đây - Quỳnh cười. Lên xe đi, chả biết ai sẽ giàu.

Sam bước vào, sát đến cửa, giờ Sam mới nhìn thấy Ken. Ken thấy Sam sững lại, mắt nhìn mặt, đông cứng.

- Sao có lên xe không? Không mai trên báo mạng lại có tin KQG chuyên đào tạo nhân viên bám cửa xe.

- Lên đây - Sam càu nhàu, nhà có khách à, sao không báo trước vậy. Rất nhanh Sam quay xuống.

- Chào anh Ken.

- Chào Sam - Ken chỉ nói được thế.

Mỗi phút trôi qua, là mỗi Phút Ken cảm thấy mình ngu, bị lừa, tức giận. Ken đã trải qua những mối tình, ở đó anh là kẻ đi câu, thế mà bây giờ, Ken thấy mình như đi vào mê cung, ảo ảnh. Vở kịch đó, em diễn cho Ken, để Ken tin, nhưng tại sao chứ, em giận mình, muốn rời xa mình đến thế sao, muốn hành hạ mình,... Có nên đi tiếp, vì con đường phía trước không có cửa nào cả?

Cả bọn xuống ăn sáng, Ken lấy cớ là buồn ngủ nên ở lại xe, Ken biết giờ này mình cần nhắm mắt lại, không vận động gì, cần phải bình tĩnh. Tại sao em không thay đổi luôn đi, tại sao em vẫn là em, với một hàng rào được dựng lên chắc chắn hơn, rộng hơn. Ngay từ khi Sam mở bước lại gần, Ken biết mình đang run. Ở gần Sam, cảm xúc của Ken mạnh hơn. Tình yêu, nước mắt, lòng kiêu hãnh, sự tức giận của Ken, dồn lại... Ken thấy mình như một cái núi

lửa, sau một thời gian ngủ dài, nó vận động, cửa quây... Ken chợt nhớ đến Hội An, ký ức đó làm Ken dịu lại. Mình không thể mắc sai lầm lần nữa, ờ, ít nhất thì phải để cho Sam thấy mình là cọng cỏ bên đường chứ không phải là không tồn tại như bây giờ. Ý nghĩ đó làm Ken dễ chịu hơn, Ken mở mắt ra, thấy Phong đang nhìn mình.

- Anh Ken không sao chứ, anh có vẻ say xe - Phong nói với giọng không tin lắm.

- Anh không sao, chỉ buồn ngủ một chút, ủa mà mấy đĩa ăn sáng xong rồi à? Cả xe phá lên cười.

- Anh ơi - Quỳnh cười rúc rích, sắp tới nơi rồi.

Ken giật mình, đã đi được hơn một tiếng đồng hồ. Anh cười xoa chữa ngượng. Việc mở mắt làm Ken bối rối một chút, Ken tự hỏi làm thế nào Sam có thể bình tĩnh đến thế, Sam vẫn cười đùa, vẫn ánh mắt đầy, đôi môi đầy, cách cười đầy. Có lẽ Sam không yêu mình, mình vô hình mà. Quỳnh và Sam cứ trêu mãi Ngọc. Ken cảm ơn việc đã quen Vũ, cảm ơn Vũ đã cho mình cơ hội đi chơi. Ken cũng không hiểu ở đây có ai biết mọi việc, chắc là không, vì nếu biết thì Ken chắc gì còn lạnh lạnh đến giờ, Vũ và Phong rất thương Sam, cả Quỳnh và Ngọc cũng thế. Ken chợt mỉm cười, ngốc thật, có gì mà phải căng thẳng chứ.

Suốt quãng đường còn lại, Ken cứ thư giãn trong mùi thơm của Sam, cỏ, thảo nguyên, các tế bào trong anh như tìm được sự quen thuộc. Ken không nghĩ nhiều, chỉ thế thôi.

Tầm 10 giờ, xe dừng lại, một trang trại bên bờ suối. Ken chưa bao giờ nghĩ cách Hà Nội chỉ hai tiếng đi đường lại có khung cảnh như thế. Một nhà sàn, nằm trên đồi, con suối nhỏ vắt qua, không khí ở đây dễ thở, Ken vươn vai.

- Đẹp quá, anh không nghĩ ở đây lại có cảnh như thế này.

- Anh cứ thoải mái đi, tỳ nữa anh em mình ra chỗ câu là không được ngủ gật đâu nhé, mấy cô nương này không có đồ trở tày là không tha đâu.

Cả lũ con gái cười râm ran.

- Lần sau em câu được con nào em sẽ thả luôn, sát sinh là tội lỗi - Sam cười lớn.

- Thế thì em về đây, em ăn nhiều lắm, bị bỏ đói là xui đó - Quỳnh phụ họa.

- Sam hả, đâu tính vào doanh số các cô nương đâu - Phong lên tiếng và né cái đánh mắt của Sam.

Mấy anh em chia nhau khuôn đồ: con gái thì xách cần câu, mỗi, mấy thử linh tinh, con trai thì vác củi, một cái thùng chẳng hiểu là gì... Ken phải công nhận, mấy đứa đi câu mà kỳ công thật. Có vẻ đã quen, không đứa nào kêu mệt, đến liểu yếu đào tơ như Ngọc đi cứ phăm phăm, thế mà Ken lại thấy hỗn hển.

- Anh Ken mỗi chân hả, để tụi em bê đỡ cho, Sam ác quá, bắt anh Ken bê đúng đống củi.

- Ai biết, trông anh ý to khỏe nhất mà.

- Ờ, tại anh lười vận động thôi, đợt này về chắc phải tập lại thể hình mất. Sắp tới chưa vậy?

- Ở chân đồi bên kia - Vũ nói, liếc Ken, sắp tới rồi anh.

Bước chân lên đỉnh đồi, Ken phải sững người lại, đẹp quá, một cái thung nhỏ nằm giữa, cỏ xanh mướt, dòng suối ở đây rộng hơn, tựa vào một ngọn núi nhỏ, nước xanh biếc, câu cá ở đây thật tuyệt. Ken hiểu tại sao mọi người mang nhiều đồ thế, ở đây chẳng ai muốn rời chân. Có lẽ mấy đứa đi câu ở đây nhiều lần, nên rất quen với việc phải làm gì.

- Anh Ken, Vũ gọi, nhường chỗ cho anh nha, em ra đằng kia câu.

- Thanks - Ken cười.

Chân núi lên có rất nhiều đá tảng, thuận lợi để ngồi câu cá. Chỉ có bốn cần câu: Ken, Phong, Vũ và Sam. Sam à? Ken ngạc nhiên. Như gặp ánh mắt của Ken, Vũ nói:

- Sam chuyên nghiệp lắm, ngày trước toàn hành nghề câu cá trộm mà. Hôm nay, anh Ken phải thắng mới được, không suốt ngày nó lên mặt.

- Ờ, Sam cười lớn (Ken lại hơi rung động), thử coi.

Rồi cả bọn chìm vào im lặng. Chỗ Ken ngồi rất xa chỗ Sam, nhưng lại có thể quan sát thuận lợi nhất. Ken buông cần, nhưng tâm trí lại để ở bên kia. Sam ngồi lặng im, trầm lắng, tập trung, giống như tượng. Ánh sáng làm tóc Sam ánh lên, đôi môi ấy, đôi mắt ấy, Ken đã quen từ lâu, nhưng mà xa quá. Ken không quan tâm đến việc có ánh mắt cũng đang quan sát mình, dăm dăm, nhúu mày, và nhìn sang Ken. Là Vũ. Vũ biết có chuyện gì đó. Bên cạnh Vũ, Ngọc thì thầm:

- Anh Vũ, em sợ hôm nay mình chết đói mất.

- Anh sợ thế đấy - Vũ bật cười. Thôi thì anh em mình cố vậy.

Bọn nó đã quá quen cách câu cá của Sam, sôi nổi, cô bé mà giật được con các nào thì cả thung lũng biết, đi câu một cách ồn ào, Sam và Phong tạo thành một cặp ồn ào, trêu đùa. Thế mà hôm nay, Sam thì thoảng lại nhắc cần câu và thêm mỗi. Có trời mới biết nó lại nghĩ ra cái gì - Vũ thở dài. Mình phải biết là gì thì mới có thể gỡ được cho cả hai. Vũ nhìn sang Phong ra hiệu bảo là kệ nó, Phong gật gật.

Ken không biết tại sao mình lại đến đây, tại sao mình lại ngồi nghe tiếng suối, tiếng lá cây xào xạc, chỉ thế thôi. Ở, câu cá, mình đi câu cá mà, Ken quên mất. Ken tập trung hơn, nhưng thi thoảng tiếng kéo cần bên kia làm Ken phân tâm. Không một cái liếc nhìn, không một lần quay lại, lạnh lùng, xa cách. Ken lại chìm vào khuôn mặt đó, đôi mắt đó, cái nhíu mày, tại sao em lại nhíu mày nhỉ? Ken tự hỏi và nhìn Sam đang vuốt vuốt mấy sợi tóc vương víu luồn vào cổ áo. Em đang thử dài ư? Ánh mắt Ken gần hơn, Ken cảm nhận được mùi hương của Sam đang ở đây, Ken đang vuốt tóc em, tóc ngắn không đủ cho tay anh, tiếc nuối. Và Ken đang hôn lên đôi mắt đa tình của em, hôn tan đi nỗi buồn, hôn đến khi trái tim em tan ra như nước. Trong xanh. Yên bình. Ken cứ mãi miết, mãi miết theo cái suy tư của mình. Một cơn gió lạc thổi mạnh, làm anh rùng mình, trở về với thực tại. Tay anh rời khỏi mái tóc ấy, môi anh rời khỏi đôi mắt ấy. Lạnh.

Tiếng reo hò của Quỳnh kéo Ken về với thực tại. Và Sam cũng thế. Phong gào lên với Sam:

- Sam, kẻ sát cá kia, từ chức đi.

- Còn lâu nhé, tại hôm nay chưa ra tay thôi, đợi đấy.

Sam quay sang, nhe răng cười với Phong, Ken thấy mình đang đi về nơi ấy, thế thôi. Sam tập trung hơn, trở về với Sam thường ngày, hò hét, mà phải công nhận, cô bé có cái gì đó mà bọn cá cứ lao vào nhử, đáng chết. Ken thấy mình như con cá đó, mắc vào lưới rồi, cầu cứu, van xin, nhưng mà kẻ đi câu kia, lạnh lùng, ngốc nghếch (ờ cái này thì Ken không chắc lắm), trẻ con (cái này thì đúng), bướng bỉnh... không nhìn vào mắt cá, mà mắt cá thì có gì nhìn chứ, vô hồn thôi mà. Sam vẫn là Sam thôi, cái thở dài đó là anh tưởng tượng. Còn Ken, đã không thể là Ken.

Mặt trời ngả hơn về hướng Tây. Chiều, ở dưới này có thể cảm nhận được rõ rệt sự thay đổi của không gian. Ken thấy đói, Ken nhìn đồng hồ, hơn 15 giờ. Anh không muốn thời gian trôi nhanh như thế. Ở đây, Ken có thể thấy Sam.

- Anh Ken - Vũ gọi, thu hoạch thôi, em đói quá rồi.

À thì ra không phải là mình Ken đói, Ken ngượng, cả ngày chẳng được con cá nào.

- Anh Ken, lần sau đi với anh bọn em đói mất, may mà có sát thủ cá ở đây rồi.

- Lần đầu mà, lần sau thì không thế đâu.

- Sát thủ cá, nghe rõ chưa, có đối thủ rồi.

- Hứ, để xem.

Sam nhanh chóng đổ cá của Vũ và Phong vào xô của mình, lủ cá trong xô kêu cứu. Bội thu ghê. Một bếp lửa nhỏ đã được dựng lên, giống như bếp ngoài trời của người thợ săn trên phim. Ken thấy vui vui. Ken ngồi trước Sam

và xem cô làm cá. Cái hộp khi này Ken thắc mắc là hộp xếp đựng gia vị. Sam trộn một bịch lớn các loại gia vị và cho vào hộp, tay Sam làm cá rất nhanh. Quỳnh có nhiệm vụ ngồi cạnh đếm, còn Phong và Vũ xâu cá vào những xiên dài mang theo. Ngọc ngồi háo hức lơ vơ bên cạnh hộp chờ Sam vớt cá vào và lật qua lật lại cho ngấm gia vị. Sam làm gọn và có vẻ không nường tay, khiến Ken hơi rùng mình. Ý nghĩ mình là con cá lúc này làm Ken sợ.

- 17, 18, 19,.. một con nữa thôi Sam, rồi thả tụi này ra, hôm nay câu ác quá.

- Ở mỗi người ba con là một nghỉ rồi, hai con còn lại dành cho người ăn tham nhất - Sam hất hất sang Phong.

Điều bộ của Sam làm Ken bật cười nho nhỏ, Sam ngẩng mặt lên, mắt tập trung.

- Á - Sam kêu khê làm Ken tái mặt.

Anh nhìn xuống tay cô, máu tứa ra, rất nhanh, không kịp nghĩ gì, Ken cầm tay Sam, chăm chú xem vết cắt. Máu vẫn chảy? Ken thấy máu đang chảy từ tim mình ra thì đúng hơn. Tại anh, làm thế nào, vết cắt sâu quá. Sam giật tay ra, kháng cự, nhưng Ken vẫn giữ chặt. Tiếng chân ai đi lấy đồ y tế, lâu quá, máu vẫn chảy. Sự kháng cự của Sam làm máu chảy nhiều hơn. Ken cúi xuống, chạm môi vào vết thương, và Ken ngậm chặt vết thương ở tay Sam, cẩn thận mút hết chỗ máu đã chảy, ừ, cách tốt nhất để cầm máu. Ken không muốn rời ra, vì sợ, máu sẽ chảy. Máu Sam có vị ngọt. Vết thương đã ngừng chảy máu, Vũ chạy tới đưa cho ken chai nước và băng cứu thương. Rất cẩn thận, Ken rửa vết thương, không cần quan tâm đến những ánh mắt nhìn, không quan tâm đến cái gồng tay găng ra của Sam. Ngốc quá, đã băng vết thương đâu. Tại mình,

Ken nghĩ, và cũng rất chậm, Ken băng vết thương. Vết thương không sâu như Ken sợ, nhưng cũng không nhẹ, một vòng, hai vòng...

- Anh Ken, cảm ơn anh - Giọng Sam lạnh lùng - Nhưng mà có cần cầm tay tui lâu vậy không, đừng lợi dụng nha.

- Sam - Vũ quát.

Ken buông tay Sam. Hết rồi.

- Ờ, anh xin lỗi vì làm em đau.

Sam đứng dậy, xách xô cá bằng tay không bị thương, và đổ xuống suối.

- Bơi đi nhé, lần sau thấy tội này về đừng có mà đâm đầu vào nhé. Chết đấy. Ngốc quá.

Ken tưởng như Sam đang nói với mình, đừng có mà đâm đầu vào, chết đấy, ờ, sao Ken lại đâm đầu vào. Ngốc quá, mà Sam nói "ngốc quá" đáng yêu thật, ờ, ngốc quá...

Ken nhìn qua ngọn lửa đang bốc lên, mùi cá thơm, và đối diện bên kia Sam đang trêu mọi người. Tay Sam đỡ đau chưa nhỉ, Ken tự hỏi.

- Anh Ken, nè, em nghe thấy tiếng bụng anh sôi từ hồi nào, ăn cẩn thận nha anh, bỏng đó.

- Bây giờ có bỏng anh cũng lao vào, đói lắm rồi.

- Sam, anh Ken đang bảo là bỏng anh cũng lao vào nè, em xem sang ngồi đây, gỡ cá cho anh Ken không thì bọn anh mang tội chết.

- Lớn rồi, thân ai người đó lo. Em đau tay mà.

Mùi cá bốc lên, cá nướng ngon thật. Ken thấy nếu ngày mai phải chết anh cũng sẵn sàng thôi, vì hôm nay anh quá hạnh phúc. Anh ngồi đây, Sam cũng ngồi đây, đối diện anh, má em ửng lên vì lửa, ánh lửa nghịch ngợm

trong mắt em, tiếng Sam cười,... Ken tự dưng thấy mình sến quá.

Hoàng hôn buông, bầu trời chuyển dần sang màu tím. Mặt trời đỏ ửng lên lần cuối trước khi đi ngủ. Tĩnh mịch, tiếng suối, tiếng cá quẫy, và Sam.

- Anh Ken, làm một chút cho ấm. Vũ đưa chai rượu cho Ken.

Ken cầm, như một thói quen. Ken liếc nhìn Sam, một cái nhăn mặt. Kệ, Ken cần một chút men. Vũ cũng không mang nhiều rượu, một chút để ấm áp, thế thôi. Những gì ăn được đã thanh toán hết, no nê. Ngọc ngả vào Vũ, Sam và Phong đang cầm xiên cá để đấu kiếm, hò hét, tranh cãi. Kỳ thật tại sao có thể chơi được với nhau chứ?

- 20 giờ rồi, dọn dẹp và về thôi, mai có chương trình mới.

- Mai đi đâu thế? - Sam háo hức như trẻ con.

- Mai dậy rồi tính.

- Xi, thế mà cũng nói, toàn đội ngủ nướng thì mai dậy là về Hà Nội rồi.

Cả lũ lại nhanh chóng dọn dẹp. Đèn pin bật lên, rác được gom vào túi mang theo, đồ đạc xếp gọn, và Phong mang xô nước để tắt bếp. Tiếng lửa xèo xèo tiếc nuối. Ken thấy mình có cảm giác khỏe hơn, đủ để về. Tiếng Sam càu nhàu.

- Anh Phong, sao ba mẹ anh không bốc cái nhà đó và để ngay cạnh đây?

- Ờ thì ai mà biết, các cụ xem hướng.

- Ngại quá mà, đúng là căng da bụng chùng da mắt.

Ken nghe tiếng chân Sam lết lết, em có thể dựa vào anh nếu muốn, Ken thốn thức.

- Ngọc, đi sát gần anh, cẩn thận nhỡ có hố đấy.

Sam cười phá lên, trêu Ngọc.

- Ngọc, cẩn thận có hổ, anh chạy trước đây.

- Anh Vũ, anh cõng em nhé, em mệt quá - tiếng Phong eo éo.

- Ngọc,

- Dạ!

- Sao em ăn gì mà nặng thế?

Mỗi đứa một câu, cứ xa dần, xa dần. Ken thấy mình đi chậm lại, tách hẳn nhóm còn lại, ờ mà không phải tại anh. Anh vừa đi vừa chờ Quỳnh. Chẳng hiểu sao Quỳnh đi chậm thế, anh lo.

- Anh Ken, anh đi chậm thôi - Quỳnh gọi.

- Ủa, em mệt à, đau chân không?

- Hơi hơi...

Ken bối rối, mắt vẫn dõi theo Sam, Sam đang khoác tay Phong, ngả đầu, đứng dáng mà Vũ và Ngọc đang đi. Biết là trêu, nhưng Ken vẫn thấy chạnh lòng, anh muốn Quỳnh đi nhanh hơn, nhưng cô bé không hiểu ý.

- Anh Ken!

- Ủ.

- Quỳnh hỏi được không?

- Ủa - Cảm giác bất an lại tăng lên, anh sẵn sàng một câu trả lời hoàn hảo, kiểu như, cảm ơn em, em xinh, và ngoan, một người lý tưởng, nhưng mà anh chưa sẵn sàng, ờ hay là nói anh đã có người yêu...

- Anh nói thật nha.

- Em cứ hỏi đi - Ken ghét cái rào trước đón sau.

- Anh thấy Sam thế nào?

- Sam hả, ừ - Sam à, biết bắt đầu thế nào, Sam ư, ờ thì Ken nghĩ, cần cảnh giác. Những điều về Sam như đã trực

sẵn trên đầu lưỡi, chờ Ken há miệng là phóng ra, anh có thể nói cả đêm về Sam, nếu có người muốn nghe.

- Sao anh?

- À, mà sao em lại hỏi thế? Ken cảnh giác, Quỳnh đã biết những gì?

- Thì em thấy Sam... - Quỳnh bỏ lửng câu nói.

Ken mất cảnh giác và sập bẫy:

- Sam thế nào? - Anh hỏi với giọng háo hức, chờ đợi, không để ý đến ánh mắt cười của Quỳnh. Anh như người đói thông tin, sẵn sàng nuốt hết những gì được nói ra.

- Ờ thì...

Quỳnh chưa trả lời hết câu nói thì:

- Hai người, đánh quả lè à. Quỳnh, cẩn thận đấy! Một lời cảnh cáo, một cái nhìn đầy đe dọa sang Ken. Sam.

Ken chột hiệu, chột thấy như mình đã chết, Sam, chưa bao giờ, chưa bao giờ tha thứ cho anh, và mãi mãi không. Trong mắt Sam, anh thế đấy. Ken không biết phải mô tả như thế nào, nhưng mà nó làm anh đau đớn. Trong khi Sam và Quỳnh dắt nhau lên nhà, Ken ở dưới sân. Hôm nay không trăng, không sao. Ken thấy mình như màn đêm bế tắc. Có tiếng tranh luận trên nhà, tiếng người đi qua đi lại, tiếng nước chảy, âm thanh, cái nhìn...

Ken bước lên nhà, lúc Quỳnh và Sam đang pha trà và cà phê, Ngọc đang gọt bưởi, và lũ con trai đang lười nhác xem tivi.

- Anh Ken tắm đi, đồ của anh em để trong phòng ngủ đó, có nước nóng.

Ken ngạc nhiên, nhà sàn khá rộng, ba phòng ngủ, hai phòng lớn và một phòng nhỏ dành cho người trông trang trại, không gian còn lại là phòng khách và bếp, khá tiện

ngghi, ăm cúng. Ken đi tắm, anh cần một sự nghỉ ngơi, có lẽ nước nóng làm anh thư giãn hơn. Lúc ra, cả bọn đang háo hức chờ anh.

- Anh Ken, đan quạt thôi, bọn em đang thiếu chân.

- Ok, Ken hào hứng, sợ gì chứ, trò này thì.

Lại là ba thằng và Sam, con bé này, sao trò nào cũng tham gia, chẳng ra sao cả. Anh nhìn Quỳnh, anh vẫn muốn biết cái phần cuối của câu trả lời. Quỳnh chỉ cười. Với Ken, đánh bài là giải trí của dân công trường, vì vậy dễ hiểu tại sao mấy đứa kia dễ dàng thua trắng thế. Anh nhìn Sam tức tối, Sam thua khá nhiều, và với bản tính hiếu thắng, thì không chịu.

- Anh Ken, Vũ rên rỉ, tha cho em nha, đổ bạc đen tình mà anh xuống tay nặng thế.

- Thì anh đang đen tình mà. Cô bé ngồi kè kè thế kia, làm sao em đánh được.

Sam tức tối, cái bặm môi của bé thật dễ thương, càng tức càng xinh, kỳ thật, Ken thầm nghĩ, ít ra cũng có cái gì em phải thua chứ, em không thể thắng mãi. Em chịu thua đi. Mà cũng kỳ lạ, Ken không để ý, Phong và Vũ cũng hòa với Ken để trêu Sam, không để cô bé thua trắng được, thế thì hết ván mất, cả bọn nhử rất nhịp nhàng. Và Sam, mắc bẫy, Ken nghĩ, giá trong tình yêu, em cũng có một chút khờ như thế, thì tốt.

24 giờ, tiếng chuông đồng hồ đổ, Ngọc và Quỳnh đã mệt, Phong và Vũ cũng có vẻ mệt, hoặc thể hiện là thế. Chỉ có Sam, vẫn muốn chơi, con bạc khát máu, Ken cũng không muốn bỏ bài ra, anh muốn gần Sam hơn, chơi bài với Sam, dù bỏ hết tâm trí vào khuôn mặt đó, anh cũng không thua.

- Sam, buồn ngủ - Quỳnh lên tiếng.
- Ủ, anh cũng mệt quá. Phong phụ họa theo.
- Nghỉ nhé, mai chơi tiếp. Cả ngày tha hồ mà trả thù.

Sam kết thúc, nhưng mà vẫn tức, bé nhìn anh thách thức, ờ, trông hay lắm đấy bé. Ken cười. Cả bọn thu dọn bài bạc và đi ngủ. Một ngày đã qua. Ken cần ngủ.

Phòng ngủ lớn, giường khá rộng, ba thằng như Ken, Phong và Vũ nằm vẫn thoải mái. Hai đứa kia thống nhất là anh Ken phải nằm giữa, vì không đứa nào chịu đứa nào về khoản gác. Chịu mấy bố, sắp lấy vợ hết rồi mà như con nít. Ken chợt thấy bọn này hay thật. Vui.

00 giờ 30, Ken biết chưa đứa nào đi ngủ, bên kia, cách một vách ngăn gỗ, tiếng thì thầm, rì rào, phòng của tụi con gái. Mỗi đứa một suy nghĩ. Vũ trở, bật đèn.

- Anh Ken, ngủ chưa?
- Anh chưa, ngủ không được, yên tĩnh quá.
- Em cũng vậy, anh em mình uống một chút nhé.
- Ủ!

Vũ ra ngoài bếp, lấy một chai rượu, ba cái cốc, vì Phong cũng đã tỉnh. Ken cầm ly rượu. Màu vàng hổ phách sáng sủa trong tay. Anh uống cẩn thận, một chút, rượu ngọt, hôm nay đơn giản là uống để giải trí, không gian tĩnh mịch. Và một cách rất thận trọng, như đã được bàn trước, Vũ quay sang anh. Ken vẫn đang ngồi tự vào đường, đối diện Vũ, ánh mắt đó, cái ngập ngừng đó, anh biết, Vũ đã chờ cơ hội này từ lâu.

- Em có thể hỏi anh được không?

Rào đón, như Quỳnh tối nay, Ken chợt dạ, thận trọng hơn. Ken im lặng. Vũ lại nói tiếp:

- Em hy vọng anh trả lời em, vì em tin anh.

- Em cứ hỏi đi, không cần rào đón thế, nếu có thể anh sẽ nói.

- Cái này thì không phải là có thể hay không thể, em chỉ muốn biết sự thật thôi, dù thế nào.

- Ờ, thì em hỏi đi.

Ken thấy Phong cũng đã nhảy khỏi giường, ngồi cạnh Ken, chờ đợi.

- Em biết giữa anh và Sam đã có chuyện gì đó đúng không? Vũ hỏi và đợi.

Ken biết, câu hỏi sẽ là như thế, mọi thứ xấp xếp, quá nhạy cảm, mình có nên nói không. Ken băn khoăn, đã có thời gian anh cần, đúng hơn là khát khao có một ai đó để sẻ chia, để chỉ bảo, nhưng bây giờ, khi sự việc đã như thế này, thì có ích gì không. Để làm gì?

Ken gật đầu và im lặng, đơn giản anh không biết bắt đầu từ đâu, từ khi gặp Sam, từ khi thấy Sam, hay là từ khi ở Hội An, ừ Hội An.

- Anh có thể nói được không, em sẽ giúp anh.

- Có ích gì chứ, anh có lỗi rất nhiều - Ken chợt thấy nặng trĩu, phải Ken cần ai đó lắng nghe, dù chỉ một lần, giống như stress cần được giải tỏa.

- Em cũng nghĩ thế, Sam, đối với em, giống như em gái - Vũ nói - Nó rất cứng rắn, cũng rất cô đơn. Nhưng em chưa bao giờ thấy nó như thế.

- Như thế nào? - Ken ngược lên chờ đợi như đã chờ câu trả lời của Quỳnh.

- Tuyệt vọng!

- Tuyệt vọng à, nhưng anh thấy Sam vẫn thay đổi một và tốt hơn mà... Ken không có từ nào để nói ra, tuyệt vọng ư, từ này phải dùng cho anh mới đúng.

- Đúng vậy, Vũ khẳng định chắc chắn đến mức Ken tin ngay. Em biết Sam thế nào, nó càng thay đổi, càng vùng vẫy thì càng mắc, mà nó thì không chịu chia sẻ nên em chịu thôi. Cứ nhìn nó như thế, em không yên tâm được. Tính nó thế, sẽ không chia sẻ, mọi cảm xúc chỉ giữ cho riêng mình. Em không giúp được, nhưng em biết anh có thể.

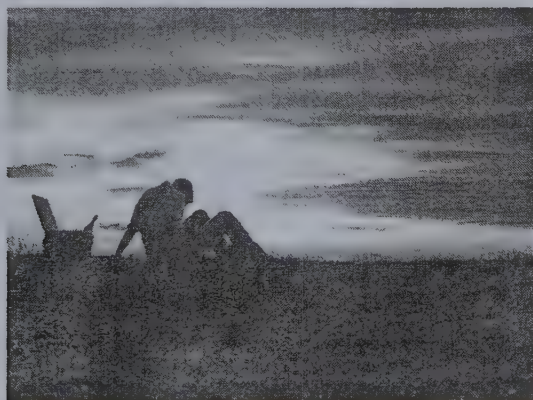
- Anh ư, không đâu, Sam ghét anh, giận anh, ừ, anh có lỗi nhiều lắm.

- Tại sao?

Ken hít một hơi dài, anh cần phải nói, tốt cho anh, anh có thể quá ích kỷ, nhưng anh không đủ sức chịu đựng nữa, với hai cặp mắt đang chờ đợi. Với sự tin tưởng ở Vũ, ở Phong. Ken cầm ly rượu, run tay, anh uống hết, một chút dũng khí cần thiết. Vũ vẫn chờ đợi, khi thấy tay Ken cầm ly rượu rỗng định đặt xuống sàn mà không ổn. Vũ cầm lấy:

- Để em, thôi, anh không nói cũng được, có lẽ nó quá nghiêm trọng. Dù sao em tin anh vẫn yêu Sam.

Câu nói của Vũ, Ken hiểu, Vũ đã biết, một phần, nhờ sự quan sát. Anh tin Vũ.

Không gian đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng của Ken. Ken kể về Sam, về những lần gặp Sam, về Hội An, về Ngày hội. Ken không dừng lại được. Và ơn trời, Vũ và Phong lắng nghe không một lần ngắt lời.

- Anh cũng không hiểu sao mình có những hành động như vậy. Anh biết, anh không thể nào có cơ hội, chạm vào cái hàng rào bảo vệ của Sam. Tại anh. Ken nức nở, nước mắt, đã quá muộn, quá muộn rồi.

Im lặng, khá lâu. Ken nghe thấy tiếng thở dài của Vũ, nghiêng rặng của Phong. Cuối cùng, Vũ lên tiếng:

- Em hiểu, em cũng có thể hiểu được những hành động kỳ lạ của Sam vừa qua. Nếu là đứa khác, mọi chuyện đã dễ dàng hơn. Nhưng với Sam, chắc là phải có cách khác.

- Em mà biết sớm chắc anh không còn cái xương nào - Phong buồn buồn

- Ừ anh cũng nghĩ thế. Anh cũng ngạc nhiên vì Sam kín đáo thế.

- Lòng tự trọng cao, rất cao. Nhưng mà tội nghiệp anh quá, Sam nó cũng ác thật - Phong cầu nhàu.

- Sam mà. Nhưng em thấy, Sam rất là... Phải nói thế nào nhỉ, em không dám chắc, nhưng với anh có lẽ sẽ không phải chỉ dừng lại như thế.

- Thì cũng để làm gì đâu, anh cũng chẳng thể làm gì. Nếu có cách nào đó, dù chỉ là một hy vọng thôi anh cũng thử, nhưng mà chẳng có gì.

- Anh có thể kiên trì được bao lâu, có hơn được nữa không?

- Anh có thể đợi mà, chắc có khi phải khi nào bé đó đi lấy chồng.

Vũ cười to:

- Không thăm đến thế đâu, mặc dù anh tội lỗi đầy mình, nhưng mà có cái để gỡ đây, chỉ mất thời gian thôi. Mà em nghĩ anh mấy tháng trời kiên trì nhắn tin điện thoại như thế, thì có gì không làm được. Em hiểu Sam mà, nó không cứng rắn thế đâu, vẫn còn thích đọc Doremon là còn mơ mộng lắm.

Ken thấy mình vui hơn một chút, anh chợt hiểu, tại sao hôm nay lại có chuyến đi câu. Anh quay sang Vũ:

- Có chủ đích đây, chuyến đi này đâu có tự nhiên.

- Ờ thì - Vũ cười cười - Tại em thấy cả hai khổ sở quá, nói quách ra cho nhẹ chuyện. Mà anh đừng kỳ vọng nhiều, Sam hả, ngựa hoang đấy, nhiều biến chứng lắm, khó lường.

- Thực ra thì tụi em đâu có biết, tại hôm anh ngủ ở nhà Vũ. Gọi Sam điếc hết cả tai tụi em - Phong cười.

Bọn này, vợ vẫn quá. Nhưng Ken nghe cái câu Vũ nói, thấy cả hai khổ sở. Sam đau khổ vì mình sao? Như một chất men kích thích, Ken lại thấy có hy vọng hơn một chút. Vũ nhìn Ken, tội nghiệp, tại sao ông này lại dính vào Sam chứ, ờ mà chắc chỉ có ông này mới đủ kiên trì. Với Sam, chỉ có sự kiên trì, thế thôi. Mà nó ác thật, hiểu người khác khá tốt, đánh đúng điểm yếu. Vũ không hiểu Ken có còn hy vọng gì không, nhưng anh tin là còn. Phải chờ xem bên kia thế nào, để xem động thái của Sam rồi mới tính được. Vũ mong Sam luôn hạnh phúc, và có vẻ Ken là hạnh phúc đó. Đôi khi, như lúc chiều, lúc nhìn Ken cầm máu cho Sam, Vũ thấy Sam xao động. Thương quá mới giận thôi. Chờ vậy.

Sáng hôm sau, cả bọn dậy trong tâm lý thoải mái. Mấy anh em ra khỏi phòng vì mùi đồ ăn thơm quá, chỉ có Ngọc và Quỳnh trong bếp.

- Đầu bếp chính đâu rồi, sao toàn đầu bếp phụ thế này?

Phong oang oang.

Quỳnh nháy Phong:

- Nó vừa mới ngủ, để cho nó ngủ đi.

Cả bọn im lặng. Ăn sáng mà không ai nói với ai câu nào, Vũ chờ kết quả, nhưng ở đây quả là không tiện. Ăn xong, cả bọn mang trà ra bàn trà dưới gốc cây bàng dưới nhà uống cho thoáng. Nắng đã lên báo hiệu một ngày ấm áp. Mùa đông năm nay lạ thật, ấm. Và dường như không im lặng được, Vũ lên tiếng:

- Thế nào, Sam có nói gì không?

Hai đứa lắc đầu làm không khí trùng xuống, Ken lại giảm cái hy vọng của mình đi.

- Kém vậy, thế mà là bạn gái thân.

- Anh cũng biết Sam mà, anh còn hiểu hơn em nữa ấy chứ - Ngọc nói - Tụi em hỏi mãi, nó chẳng nói gì, chỉ thở dài.

- Thì có làm như cách đã bàn không?

À, Ken lại hiểu, đã bàn bạc kỹ lưỡng. Ken cười, dù sao cũng muốn tốt mà. Quỳnh quay sang Ken, nửa tội nghiệp, nửa giận:

- Em không biết có chuyện gì, nhưng cả đêm qua nó khóc suốt. Nó khóc rấm rức cả đêm, không nói gì cả, tụi em hỏi không nói, chỉ khóc thôi. Sáng nay chắc mệt quá mới thiếp đi. Anh đã làm gì vậy?

- Sam khóc cả đêm à? - Vũ chợt hỏi

- Ủ, tội lắm, nó cứ ôm gối thút thít, đồ thế nào cũng không được, hỏi không nói, chán, kín như bưng. Ờ, mà hồi

đi Hội An về cũng thế, cả một tuần, đêm nào nó cũng khóc một mình, không dám khóc to vì sợ em nghe thấy. Em tưởng nó đã thôi, em tưởng nó thay đổi. Nó quay ngoắt lại, khác hơn. Thế mà hôm ngày hội gia đình, tối đó về, cũng khóc. Em giận quá, bảo nó khóc thì khóc to lên, cứ giấm rút như thế ai mà chịu được. Nó lảm nhảm: Chị à, em biết làm thế nào, em buồn lắm, em đau lắm. Thế thôi, lại khóc. Và hôm sau, lại thay đổi, em chẳng hiểu ngày mai, nó sẽ là ai.

Ken không hiểu cảm xúc của mình lúc này là thế nào, mình đã làm gì vậy. Sao em không khóc to lên, sao em lại chịu một mình. Tại mình mà, ước gì mình không tồn tại. Em đau, còn anh, ngu ngốc, sao anh cứ phải chần chừ chứ? Sao anh cứ phải chờ em bớt lạnh lòng chứ? Sao anh lại chỉ nhìn. Sam à, em đáng đánh lắm. Sao anh không thể ghét em?

Có tiếng bước chân. Mọi người ngưng bật. Là Sam. Ken biết, bước chân em, đều đều, háo hức, khác vẻ ngoài. Em có ở đâu, Ken cũng nhận ra thôi. Ken chợt nhắm mắt lại, anh hiểu, tình yêu không chỉ là cái nhìn. Cảm nhận.

- Mọi người tụ tập âm mưu gì thế? - Sam cười.

Em đã dậy rồi, trang điểm kỹ nhưng mà Ken vẫn thấy, giọt nước trong mắt Sam. Sam. Đứng đó, đôi mắt, khiêu khích. Ken chỉ thấy có Sam, Sam đấy, các tế bào trong Ken thúc giục. Và như một điều đã phải làm từ lâu, Ken đứng dậy, đi về phía Sam, mọi người im lặng, nói đúng hơn là kinh ngạc. Ken nhìn Sam, dịu dàng, không phải là lửa, không phải là sóng, mà dịu dàng, như biển. Ken đã hiểu, những điều em nói, những khát

khao. Ken lại nhắm mắt, mình cần lắng nghe, lắng nghe tiếng trái tim mình, và cảm nhận, để bắt đầu. Thật khó khăn. Ken lại nhìn Sam. Vẫn lạnh lùng. Phải cảm nhận, trái tim Ken mách bảo. Ken mở rộng hơn, lắng nghe nhiều hơn, cả không gian đóng lại, và Ken đã nghe thấy âm thanh đó. Gọi. Bối rối. Lo lắng. Thẩn thớt. Ken nghe thấy trái tim Sam, đang loạn nhịp. Sao mình chỉ mãi nhìn, ánh mắt là cái ban đầu, thế thôi, sao mình không mở rộng trái tim, và biết, chưa hẳn là đã muộn.

- Anh định làm gì? Sam lùi lại, nhìn Vũ cầu cứu.

Làm gì à, Ken đã đứng trước mặt Sam. Sam không lùi nữa, kiêu hãnh, thách thức. Ngốc à, trái tim em tố cáo em rồi, nó đang đập mạnh như tim anh, cùng đếm, cùng nhịp.

- Muốn gì? Sam vênh lên - Tôi la lên bây giờ.

Ken bật cười, sao trước đây anh lại bị lừa nhỉ. Chỉ cần đơn giản lắng nghe thôi, lắng nghe, anh sẽ thấy, Sam, đang gọi anh.

Anh ôm lấy khuôn mặt Sam, kháng cự à, anh bắt được em rồi, anh không buông đâu, bé con. Và một lần nữa, mọi tế bào lại nhắc anh: Làm đi. Ủ. Anh trả lời.

Ken cúi xuống nhìn Sam. Sam ngẩng mặt lên thách thức, sắt đá lắm, tường rào cao ư, thép B40 ư, nhà có chó giữ ư. Mắt nhìn mắt. Mắt Ken dịu dàng vuốt ve mắt Sam, vuốt lên cả nỗi tức giận của Sam. Đôi môi em mời gọi, chưa ai được thưởng thức vị ngọt môi em sao: “Nó dành cho người đặc biệt”. Là anh. Và rồi, như một điều tự nhiên, như đã làm từ kiếp trước, môi Ken tìm đến đôi môi Sam, ở đó, gắn chặt. Sam kháng cự, yếu ớt dần. Tim Sam lên tiếng, nó bảo: Để nó tự do.

Và như sinh ra cho nhau, từng nếp gấp cứ khít dần.

Thời gian đã trôi qua, không ai để ý là có bốn kẻ, đang sốc, không có một tiếng động. Sam chột mở mắt, mình đang làm gì thế? Qua vai Ken, Sam thấy ánh mắt của Vũ, khích lệ, nó làm Sam tỉnh táo, mình đã làm gì? Không được, ý chí Sam phản đối, rồi anh ta cũng chỉ như những người con trai khác, bỏ chạy khi không được đi quá xa, Sam sợ. Giống nhau mà thôi, vội vã và không quan tâm đến Sam nghĩ gì, chỉ cần sở hữu. Hàng rào trong Sam cứng lại. Sao anh ta dám? Sự tức giận, lòng kiêu hãnh trỗi dậy, trước mặt Vũ.

Một phút thả lỏng, Ken thấy Sam ngừng lại, vùng ra, và chưa kịp nghĩ gì, Ken thấy ngọn lửa tức giận trong mắt em. Và Bốp. Ken thấy mình đau nhói, có ai đó kêu lên, quát Sam. Là Vũ. Vũ đã từng nói gì nhỉ, với Sam, chỉ cần kiên trì. Lòng kiêu hãnh của Sam quá lớn. Kiên trì, ngựa hoang,... Ken thấy Sam quay lưng, chạy. Cái tát trên má Ken bỏng rát. Nhưng có một nỗi đau còn lớn hơn trong tim.

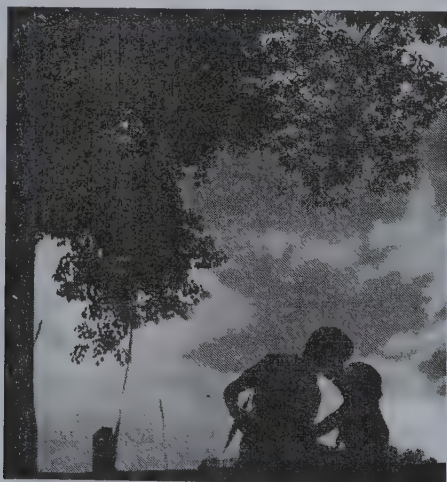
Có là gì nếu Sam quay lưng, có là gì nếu Sam lại biến mất. Đây sẽ là lần cuối cùng, cơ hội cuối cùng, chỉ cần kiên trì, anh đã nghe được tiếng trái tim Sam, chỉ cần lắng nghe thôi, và giờ anh đang nghe được nỗi tức giận.

Kiên trì, cơ hội cuối, Ken thúc giục. Ken chạy theo Sam bằng tất cả tình yêu anh có, bắt kịp. Và anh ôm Sam, ôm cái lưng của Sam. Anh sẽ không buông tay đâu, dù em, có giết chết anh (Ken thấy có thể lắm chứ, với sự tức giận bốc cao của Sam, lòng kiêu hãnh của Sam). Anh vòng qua eo, siết chặt, không bao giờ.

Sam vùng vẫy, quẫy đạp. Có võ ư, chẳng có gì mạnh hơn tình yêu của anh dành cho em. Sam.

Sam cầu cứu, không ai can thiệp. Những lời nói vô tình được thốt ra, Ken chẳng nghe thấy gì. Anh chỉ tập trung, bằng tất cả Ken, giữ chặt, giữ chặt, nếu anh buông, sẽ là mãi mãi không bao giờ quay lại.

Ken hôn tóc Sam. Gần quá. Không có vị mặn của biển, rất gần. Ken cứ vùi mũi vào mái tóc bướng bỉnh đó, từng sợi, từng sợi, đùa má anh. Một vị đặc trưng. Không tên gọi, nhưng làm anh bối rối. Anh bắt đầu tham lam hơn, Ken không giữ được bình tĩnh, cảm xúc bối rối, sự kháng cự của Sam làm Ken không thể bình tĩnh. Ken hôn vào gáy Sam, lạnh, da em đang căng lên, gồng hết sức. Cái lạnh làm Ken tỉnh táo hơn, bình tĩnh. Ken tự nhủ, từ từ, kiên nhẫn, đúng rồi kiên nhẫn. Ken bình tĩnh lại, Ken vùi đầu vào tóc Sam, cố giữ. Anh sợ, sợ sẽ phải buông ra, thì lúc đó anh sẽ không chịu được mất. Cái đầu này, bướng bỉnh quá.

Im lặng. Ken thấy người Sam cứng lại, không kháng cự nhưng cũng không thả lỏng. Ken không biết Sam định làm gì? Không cần quan tâm đâu. Và Ken nghe thấy, rất nhẹ nhàng, nước mắt Sam, đang rơi. Ken cảm nhận được, nghe bằng trái tim có vẻ thánh hơn thì phải. Giọt nước mắt, đến mi Sam, đọng lại, lăn xuống, đến má, cằm, không tiếng động. Sam gồng lên, Ken biết. Em cứ khóc đi. Bé. Ken nhẹ nhàng xoay lại, đối diện với Sam, tay vẫn không rời. Sam gần như không có phản ứng gì, hơi thở điều hòa, Ken cũng không hiểu tại sao Sam có thể bình tĩnh đến thế.

Và Ken thấy, mắt Sam, nước mắt, giọt nước mắt cứ nối tiếp nhau, nhẹ nhàng, không tiếng động, lăn trên má em. Ken cúi xuống, hôn lên giọt nước mắt ấy. Mặn. Ấm. Nồng nàn. Ken biết có nhiều việc anh phải làm, nhưng một mầm nhỏ hy vọng khế cửa mình trong anh.

Ngoài kia, mùa đông đang rót nắng luênh loang trên những mặt hồ...

Thứ bảy dành cho cô đơn

Blogger Chuotcon1203

Cốc cà phê của em đã được thay bằng cốc nước mới khi anh đến. Giá mà nỗi đau cũng có thể thay đi dễ dàng như thế...

Quán cà phê cũ, vài ba nhân viên phục vụ, và em...

Trống trải,

Huếch hoác...

Tiếng saxo của K.G réo rắt, bản "Going home"

Dài như chờ đợi vô hình.

Buồn như nỗi nhớ lang thang.

Tối thứ Bảy, ngọt ngào trong quán cà phê, anh kéo em dậy, bắt em theo anh đi đến nơi có gió...

Quảng trường hôm nay không ai thả diều, mà hình như ít người hơn mọi hôm thì phải... Anh dừng lại ở phía trước cột đèn. Em líu ríu dựng chân chống xuống. Phía trước mặt là đường phố, người, xe đi lại. Hai bên và sau

lưng cũng xe cộ và người, chỉ khác là họ đang vui đùa, trò chuyện, thủ thỉ, đang âu yếm nhau.

Chúng ta thì đang nhìn về phía trước mặt. Trước mặt anh là đường phố, trước mặt em là anh. Chúng ta lặng im như thế trong bao lâu, anh nhớ không?

Khu vui chơi của trẻ em bao giờ cũng phát đĩa nhạc ấy, rồi em rì rầm hát, hình như anh cũng lẩm nhẩm hát theo, những bài hát một thời anh và em đã sống. Em bỗng tự hỏi, chúng ta chung nhau chỉ bài hát ấy thôi sao?

Anh bảo, giá lại được là trẻ con, em nhỉ? Em biết, anh chỉ buột mồm nói thế. Cô gái đến từ hôm qua, em nhớ tên bài hát ấy, nhất là câu cuối cùng: “Cuộc đời này dù ngắn nỗi nhớ quá dài, và cũng đã đủ lớn để mong bé lại như ngày hôm qua”. Chúng ta không thể, và cũng chẳng muốn có lại một ngày hôm qua một nhòai như thế nữa.

Anh bước ra khỏi xe, tiến về phía em và ngồi sát lại. Anh gần lắm, gần hơn cả một cái ôm vội lúc cận kề. Em thấy lạnh, có lẽ anh cũng lạnh. Chúng ta đều lạnh, lạnh ở giữa quảng trường thênh thang lồng gió này, lạnh ở giữa Hà Nội xa hoa rộng lớn này, và lạnh cả ở giữa tim nhau.

Chỉ cần em nhích tay, một chút, khoảng chừng 0,001mm nữa thôi, sẽ chạm tay anh; chỉ cần đột nhiên em xoay đầu về bên phải, tóc em sẽ chạm vào mặt anh; hay đơn giản chỉ cần chao người sang trái, em sẽ rơi vào lòng anh. Em biết thế, và trong một giây lạc nhịp, em đã suýt làm như thế.

Chỉ cần chạm nhẹ, em biết, sẽ tan đi và biến mất. Cũng không rõ là gì.

Hạnh phúc xa vời như một khắc chạm tay.

Ánh đèn chói lóa, bàn tay em nhòa trong điện thoại của anh.

- Đêm mà, anh chụp làm gì thế?

- Ủ, cứ chụp thôi, mờ lắm, em để yên, che mặt làm gì. Em giờ tay làm dáng, victory nhé, được chưa?

Em chẳng buồn nhìn lại. Áo lấm, vì có đêm, vì có ánh đèn, vì có em, vì không có em. Em đang đứng trước mắt anh đây này, sao anh không giữ lấy, đem ảnh về anh sẽ cất vào đâu?

- Mình quen nhau được bao lâu rồi, em nhớ không?

- Ba năm.

- Bốn năm chứ, em quên rồi à?

- Không, em giả vờ để bắt anh nhớ đấy.

Thỉnh thoảng em vẫn tự hỏi mình câu này, và thêm một câu nữa.. Sao em không yêu anh?

Anh quen em từ khi em còn là sinh viên năm nhất, là em gái của bạn thân anh. Em nể anh, học giỏi, nghị lực, bản lĩnh, và vì anh khá đẹp trai. Có lúc đã từng nghĩ, nếu chưa tìm được hoàng tử lòng mình, em sẽ yêu anh mất. Hoặc nếu chưa từng phải cách xa, nếu niềm tin của em không bị đánh đổ, biết đâu sẽ dành tặng chúng ta một ít... Chỉ là nếu, bởi vì một năm sau đó khi gặp nhau, và hai năm sau đó khi hằng ngày đi dạo cùng nhau, vẫn chẳng thể gần nhau hơn được. Em đã trót đem về một lỗ hổng hoác miệng trong tim.. Còn anh mới ra trường, tình yêu chênh vênh dĩ nhiên không ngồi ở hàng ghế nhất. Chúng ta chưa kịp mệt mỏi vì nhau anh lại biến mất. Thỉnh thoảng, anh gọi cho em, để hỏi thăm, để biết, để kết thúc như một thói quen: "Em có gì mới không?" Nhiều thứ mới lắm, nhưng cái anh cần biết thì em chưa có. Thế thôi.

Em mang máng nhớ, có một lần, anh đi làm về và hẹn em quán cà phê trước công. Anh có công việc mới, niềm vui mới, bộ dạng mới, và cả điện thoại mới. Sẽ chẳng đáng nói nếu như em không vô tình nghịch ngợm điện thoại của anh, nếu như nó không đòi pass, nếu như anh không cố tình trả lời pass là ngày sinh của cô người yêu, nếu như sau đó anh không nhìn em khó hiểu. Anh tìm gì trên gương mặt của em? Ừ, em hơi thất vọng, một chút buồn; một chút, bởi vì không nhiều, vì anh không dành cho em mà, thế nên anh dành cho người khác, đã, đang hay sẽ cũng tất nhiên thôi. Em mặc kệ, rồi lảng sang chuyện khác. Anh lại đi, chẳng quên gọi điện hỏi thăm em, chẳng quên câu hỏi cũ, dù em đã tự nhủ giờ chẳng để làm gì.

Cách đây mấy tháng, anh bỗng nhiên liên lạc thường xuyên hơn. Nghe nói anh với bạn đã có một công ty. Em mơ hồ thế, chẳng bao giờ em hỏi. Anh bận bịu tối ngày, đi làm cả thứ Bảy, Chủ nhật. Khoảng trống nào cho sự lãng quên? Tối nay, anh ghé quán, vì biết em ngồi ở đó. Tối nay anh không chờ đợi câu trả lời cho câu hỏi cũ xưa ấy nữa. Anh chỉ cười. Cái mới của em cà phê tối thứ Bảy một mình?... Thực ra anh không cần hỏi!

Miếng giấy lau trên bàn bị em xé vụn, bay bay bay. Cốc cà phê của em đã được thay bằng cốc nước mới khi anh đến. Giá mà nỗi đau cũng có thể thay đi dễ dàng như thế.

Chuông tin nhắn, điện thoại anh đổ liên tục, em cố tình dặt sang chỗ khác, chẳng muốn chứng kiến, dù phải, dù không. Ai đó mà em không cần biết, chỉ ừ hử khi anh giờ ra bảo bạn mình.

- Anh bận thì về đi, vào đây làm gì?
- Bận gì đâu, hết giờ làm lâu rồi mà, sao em cứ hay nói thế?

- Tối thứ Bảy, bận việc có lạ lắm đâu!

- Hôm nay thứ Bảy rồi à?

Em chưa bao giờ hỏi anh có người yêu chưa, em chỉ chắc chắn anh chưa bị ràng buộc bởi mối quan hệ nào được pháp luật công nhận. Thế là đủ. Nếu anh đã tự thuộc về ai đó, em cũng chẳng quan tâm. Em không có ý định cướp anh đi, cho dù có cướp chưa chắc đã được. Em là người luôn tự ý thức được mình ở đâu, vị trí nào. Em không muốn giành giật, có lẽ vì em là người sợ rủi ro, sợ thất bại.

Hôm nay là thứ Bảy, em nghĩ, nếu có chị ấy tồn tại, thì giờ này chị ấy chắc cũng buồn như em...

Anh hỏi em điều gì đó, em không nghe rõ, nên em chỉ cười, rồi tự nhiên anh cũng cười. Tự nhiên em thấy bộ đồ công sở nghiêm chỉnh này rất hợp với anh. Em vốn cảm tình với hình ảnh con trai mặc áo sơ mi trắng. Tự nhiên tối nay thấy anh đẹp hơn, mà hình như em cũng đẹp (?)

Tối thứ Bảy, chúng ta là giả tình nhân ngồi cạnh nhau ngắm phố. Anh đã có, hay đang đi tìm giống em, một nửa của mình ở phía ngoài kia?... Anh có sợ bị nhảm không?...

Tối thứ Bảy, chúng ta mượn nhau, chỉ để ngăn bớt gió, che bớt ít cô đơn. Em trả anh lại đấy. Em phải về thôi.

Anh đừng nhìn em như thế.

Chợt nhớ đến tên một bộ phim nào đó "*Catch me, if you can*", chỉ sợ anh không giữ chân được gió, hay chúng ta đều là gió, chẳng ai có thể giữ nổi nhau?

Một cơn gió ngang qua, rồi mất hút. Anh tiễn em về, rồi anh cũng đi.

Miệng bất chợt buông lời một câu hát cũ

.. Ngày thứ Bảy, mi có dành cho Cô Đơn...

Em kể anh nghe

Blogger Cuoimuathu_2008

Đừng đi, hãy ngồi lại và nghe em kể anh nhé. Em không giấu anh gì cả, mà chỉ vì em nghĩ không nên kể cho anh mà thôi. Bởi trong cuộc đời mỗi người, những cơn say nắng thì nhiều lắm, em cũng vậy, nhưng đọng lại trong em là hai người đàn ông em yêu. Bởi em vẫn nghĩ, tình đơn phương thì không bao giờ người ta gọi là một mối tình cả.

Em kể anh nghe về những người đàn ông đi qua đời em.

Người đàn ông đầu tiên

Là người làm em rung động kì hai năm thứ nhất. Em và bạn thân quyết định chuyển ra ngoài xóm trọ để tiện học hành và sinh hoạt. Đó là một xóm trọ mà em chưa bao giờ chỉ cho anh biết. Nhìn nó lụp xụp cũ kỹ chứ không mới mẻ như những ngôi nhà mới xây khác trong vùng.

Nhưng không gian thoáng đãng và đặc biệt cái sân mọc rêu rất rộng, nơi đó, những buổi tối mùa hè, em hay ngồi chơi, nhìn ra bờ sông lấp lánh ánh sáng của muôn vàn con đom đóm. Lối vào là xanh ngắt bụi tre, có những cây vả, na, hồng xiêm không bao giờ đậu quả.

Ngày ấy, em bước những bước chân rụt rè nhút nhát vào cuộc sống mới. Bạn em mà đi vắng là em đóng kín cửa, ít chơi với ai.

Và anh ấy xuất hiện - một người đàn ông phong trần đó là ngôn ngữ của em, còn bạn em gọi anh ý là người đàn ông giang hồ (!). Anh không sợ trời, không sợ đất, nhiệt tình, đặc biệt thông minh. Bạn em bảo lão già ấy thông minh như một con cáo già. Em đã nói với anh rồi phải không, em luôn bị hớp hồn bởi những người đàn ông thông minh. Anh có niềm si mê đặc biệt với máy tính, lập trình và cả sửa chữa phần cứng nữa.

Đó là người đàn ông nói thẳng với em rằng: nếu em đi qua chỗ bọn anh đá cầu, thì phải lịch sự bảo cho em đi nhờ, chứ đừng lủi thủi đi như thế, không là anh đá cầu vào người em đấy.

Người đàn ông đó dạy em tự tin bằng cách nói chuyện với em, dậy sớm cùng em chạy bộ vào sân kí túc, cùng trao đổi môn toán cao cấp, luôn trêu đùa giễu cợt em để em phải ngăn người ra mãi sau mới hiểu. Anh dạy em một số trò ảo thuật mà cứ phải giảng đi giảng lại em mới tỏ.

Người đàn ông đó đi sửa máy cho một công ty ở Quảng Ninh, 12 giờ đêm gọi cửa phòng em chỉ để thông báo: anh vừa ngã xe, bị hai đứa con gái tông vào, may mà ko chết. Hic hic..

Người đó quan tâm, che chở cho em như một cô em gái, thích nói chuyện với em, mặc dù, so với bạn cùng phòng thì em thua bạn ý đủ bẽ.

Một người bỏ dở trò đế chế cùng mọi người, để đưa em về phòng, dẫn em đóng cửa, và em nghe thấy “cry on my shoulder” du dương phát ra từ phòng anh.

Đó là một buổi trời mưa, bạn thân em xuống chơi, em đứng nép vào cánh cửa nhà cô chủ, gọi nó mang ô cho khỏi ướt, nhưng anh ý lại là người xuất hiện, luôn là vậy, đúng lúc và vô tình.

Đó là người đàn ông tình nguyện đưa bạn em và em đi chơi, rồi tình nguyện đưa bạn em về, mặc dù quãng đường đi xe máy không phải là gần. Lúc về anh thông báo là đã đưa bạn em về an toàn, hứa một lần sẽ cùng em lên chỗ bạn. Đó là lời hứa duy nhất của anh từ khi quen em, nhưng em biết, nó không bao giờ trở thành sự thật. Những người đàn ông em yêu, đều biết cách làm em hy vọng, rồi lẳng lặng trốn mất, không một lặn tằm.

Đó là mùa mưa, cái sân cũ kỹ xanh rêu ngập nước, anh là người rải từng viên gạch cho em đi.

Tất cả chỉ có thế. Nhẹ nhàng. Ai cũng nhắc nhở em, cô chủ, bạn bè... là không được tin anh, vì anh là kẻ đào hoa, giang hồ, đã có quá nhiều kinh nghiệm. Em chỉ cười, em tin là người đó sẽ không bao giờ làm tổn hại em.

Vì một ngày 30 tháng 4, anh dẫn bạn gái về chơi.

Giữa em và người đó, chỉ có vậy đã không bao giờ có một cái nắm tay.

Em đã tự tin lên, hòa nhập hơn, không còn nhút nhát rụt rè như xưa, đã nói chuyện thoải mái với những bạn trai, đã biết đối trả anh:

- Những phép thử không phải bao giờ cũng đúng - Em nói.
- Nhưng cứ phải thử.
- Để biết mình sai?
- Há, em thật là ghê gớm.
- Hiiiiiiii...

Em vẫn tự nhủ, nếu chỉ một lần thôi, ta sẽ nói với người ta đã lớn lên từ dạo ấy, ta nợ người một lời cảm ơn từ đáy lòng.

Em chưa bao giờ gọi đó là tình yêu đâu anh.

Người đàn ông thứ hai

Đây là người mà anh nói với em rằng: “Cho anh một cái tên” khi đọc được một vài dòng băng quơ của em.

Sau khi người đàn ông đầu chuyển xóm rồi ra trường, trong em là một khoảng trống vô hình, con đường đã thiếu vắng những bước chân... Người con trai đó đẹp, cái miệng thật là xinh, thích đá bóng. Hình như, đáp lại con mắt của người ấy nhìn em là một sự im lặng, em chuyển vào kí túc. Người đá bóng đau chân, vẫn leo lên tầng ba đóng giá sách, mua giấy dán tường cho em. Em vô tình đến độ các chị cùng phòng phải nhắc em mới nhận ra, ừ nhỉ chỗ mình đã có giấy dán tường. Các chị lắc đầu, bảo em vô tâm.

Em chưa bao giờ nói yêu người đó. Ngày Noel, anh bạn về quê, các chị cùng phòng đều được tặng hoa hồng, em một mình. Vậy mà em không thấy buồn gì cả, các chị bảo chắc em nói dối, không, em nói thật, em không buồn.

Người rủ em đi chơi, em chả thích, chỉ đứng đầu hành lang hay cầu thang, nhặt nhèo. Thi thoảng em đi chơi với người đó, luôn là một người đi trước, một người đi sau. Con đường kí túc dài ngoằng dưới những tán bạch đàn, chao nghiêng ánh trăng.

Thi thoảng không còn nơi nào đi, em miễn cưỡng vào phòng của người. Đó là người đàn ông đầu tiên nắm tay và hôn em, bàn tay cũng bắt đầu biết sờ soạng. Em thảng thốt nhìn người, người lảng lạng. Người biết, em không yêu người.

Em đã viết vào nhật ký, hình như tình yêu trong mắt mọi người không còn giữ được nét trong sáng là vậy đấy. Anh kết luận: đọc đến đây là đủ hiểu, chuyện đó là bình thường mà, em buồn, chuyện đó với anh nó phải thế nào kia...

Cái thứ tình cảm đó, em đã chủ động chấm dứt vào một hôm người phi xe từ Bắc Giang lên, em rủ người vào vườn trường, cây hoa đại tỏa hương dịu dịu, em kịp nhặt hai bông nhét lên vành tai, ép vào nhật kí.

Một thời gian sau, em gặp một người quen, người đó nói em quyết định như thế là đúng vì hấn cá cược với bọn anh là tán đổ em trong vòng một tháng. À hà...

Người đàn ông thứ ba...

Nhưng là tình yêu đầu tiên.

Là người bỏ lại lời hứa năm em 25 tuổi sẽ dẫn em về ra mắt gia đình, và có một đám cưới. Người đàn ông đó hay kể về chị dâu, đưa điện thoại cho em nói chuyện với chị dâu, đã nhờ em mua găng tay cho anh trai của người. Là người đàn ông lấy mất của em rất nhiều nước mắt khi một

ngày rời xa em không một lời từ biệt. Em đã là sinh viên năm thứ 3, không còn quá ngây thơ nữa, em đã trưởng thành hơn từ bề bạn và cuộc sống.

Em đã từng mong thời gian qua thật nhanh cho đến năm 25 tuổi... Giờ em 24, vẫn cứ chơi vơi...

Hôm nay 30 tháng 4, sinh nhật người, xin cầu cho người một lời chúc bình an.

Và anh, là người em hy vọng sẽ là người đàn ông cuối cùng trong cuộc đời em, anh nhé!

Mặt sông không tỉnh lặng

Blogger Kim kiss

Tôi thường thấy mình chạy dọc theo bờ sông nhạt nắng vào một chiều hè, cố đuổi bắt chú bướm vàng nhỏ xíu. Tôi đuổi mãi, đuổi mãi. Chú bướm vàng xa dần xa dần, rồi mất hút sau một bến đò vắng vẻ. Tôi biết bến đò này. Nó là nhà tôi. Một mái lá tạm bợ che chênh chênh bên sông. Tôi chạy ulla vào nhà. Lại trông thấy nó. Con bướm vàng. Nó đang đậu trên lòng bàn tay một cậu bé có ánh mắt buồn hơn cả những buổi chiều ảm đạm. Tôi cất tiếng hỏi: Cậu là ai?

Cậu bé không nhìn tôi. Cậu chỉ chăm chú vào con bướm vàng nhấp nháy cánh. Rồi mỉm cười. Nụ cười làm tan chảy trái tim tôi.

- Bạn thích nó, phải không?

Cậu bé hỏi, vẫn không nhìn tôi. Tôi gật đầu lia lịa như một cái máy, vẫn như bị hút vào nụ cười trên môi người khách lạ.

Đến đây! Tôi sẽ trao nó cho bạn!

Tôi bước về phía cậu như bị thôi miên. Một cái gì đó thật mãnh liệt từ sâu thẳm tâm hồn trỗi dậy khi những ngón tay chúng tôi chạm vào nhau. Con bướm vàng chấp chới lưng chừng giữa hai bàn tay. Rồi bỗng chới với như mất đà, rơi xuống, nằm xoài cánh chết trước mặt tôi. Cậu bé tắt nụ cười, cúi xuống nhặt xác bướm lên và lạnh lùng vò nát nó. Tôi hét lên. Cậu ngược nhìn tôi. Lần đầu tiên nhìn tôi. Vẫn bằng ánh mắt buồn hơn cả màu chiều ảm đạm. Nhưng đối diện với tôi không phải là một khuôn mặt trẻ thơ.

Đó là Vũ! Với từng đường nét rõ ràng, khắc khổ. Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt của cậu bé lạ. Và anh khóc.

- Sao anh làm thế?

Tôi nghe thấy mình đang hét lên (tôi chưa bao giờ hét lên trước Vũ).

- Quên đi, Tím ơi! Quên nó đi! Nó đâu còn thuộc về em nữa!

- Em không quên, không quên! - Tôi vẫn gào lên trong thốn thức.

- Quên đi quên đi anh xin em! Tiếng nói anh bỗng trở nên mơ hồ, xa xôi. Một màn sương mù dày đặc đột ngột từ đâu bỗng chằng ngang trước mắt tôi, dần che khuất Vũ. Không! Không! Tôi hốt hoảng quờ tay về phía gương mặt anh. Chỉ kịp chạm vào dòng nước mắt lạnh toát đến gai người. Tôi vùng chạy tìm Vũ, cố ra khỏi màn sương trùm lên cả bốn đồ. Nhưng không thể, bốn bề mờ mịt trắng. Chỉ một mình tôi trong đơn độc. Tôi khóc mồn mõi, rã rời.

Mẹ nói tôi sinh ra nhằm tháng Ngưu Lang - Chức Nữ phân ly nên trời mưa ròng rã từ ngày này sang ngày khác. Mưa to. Nước sông dâng cao loang loáng ngập cả bên đò. Ba chống thuyền nhỏ cố đưa mẹ qua bên kia sông. Tôi đã không chờ được để ra đời trong trạm xá ấm áp. Tôi mở mắt lần đầu tiên nhìn cuộc đời trong khoang thuyền lắc lư, chao đảo. Và mưa - mưa cứ rơi xối xả bên ngoài.

Con gái sinh nhằm ngày mưa thường hay khóc. Mẹ hay buồn buồn nhìn tôi và nói vậy. Tôi không biết liệu có phải mẹ cũng sinh trong một ngày mưa, vì từ khi bắt đầu hiểu chuyện tôi hay thấy mẹ ngồi lặng lẽ chấm nước mắt mỗi lần ba uống rượu về khuya. Mâm cơm buồn tẻ với vài ba con cá khô xương xẩu, mặn chát. Một buổi sáng trời hanh hao nắng, ba cùng con đò nhỏ của ông đưa tôi trở về sau một ngày dạo chơi vui vẻ bên kia sông. Ngôi nhà vắng lặng. Không làn khói bếp quen thuộc quyện đều qua mái lá. Một lá thư dày đặc chữ viết bỏ lại trên chiếc bàn gỗ gãy chân ở góc nhà. Ba lặng lặng đọc và đem ra ngoài mé sông đốt bỏ.

Tôi nhìn tờ giấy trắng kẻ ô li cháy quăn queo trên tay ba rồi vỡ ra thành muôn mảnh nhỏ, tao tác theo gió cuốn rơi vào lòng sông vô tận. Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi từ đó cũng chìm dần dưới đáy sông. Tôi không còn tha thiết theo đò ba qua chơi phía kia sông. Sợ khi trở về lại mất thêm một điều gì nữa. Những buổi trưa ba chở khách đi đò, tôi hay lang thang về chỗ con dê làng. Dưới triền đê mọc toàn một loại hoa vàng, cánh mỏng, mượt mà như cánh bướm. Tôi thích ngắm những thân hoa mảnh mai rung rung trong gió, hay gói đầu giữa mệnh mang sắc vàng mà thả hồn theo những đám mây trắng xốp mang đủ

mọi hình thù nhân nhạ dạo trên thảm trời xanh rượi. Lũ trẻ trong làng ít khi ra đây thả trâu. Tôi biết chúng sợ phải gặp tôi. Chúng sợ vết bớt dài kéo từ đuôi mắt đến cằm ở một bên khuôn mặt tôi. Vết bớt theo tôi từ khi còn bé và cứ sần lên, sậm màu dần theo thời gian. Tôi không dám nhìn vào bóng mình dưới làn nước trong mát dù ngày ngày vẫn ra sông vo gạo, giặt đồ hay tắm rửa. Tôi để tóc dài chấm eo và hay dùng tóc che đi nửa góm ghiếc trên khuôn mặt mình.

“Tím đẹp lắm!”... Tôi đã nghĩ rằng người con trai ấy bị điên. Hay anh ta không nhìn thấy vết roi độc ác mà tạo hóa đã quất trên gương mặt tôi. “Với tôi, từ trước đến giờ tím luôn là người đẹp nhất. Tím có nhớ cái lần cứu tôi ngoài sông hồi tui mình nhỏ xíu không? Chính từ lần đó trong tôi lúc nào tím cũng luôn là người toàn vẹn, đẹp đẽ nhất!” Tôi chợt ngẩn ra nhìn anh. Quá khứ xa xôi trong thoáng chốc trở về đầy ăm ắp...

Người con trai trước mặt tôi có đôi mắt sâu thẳm thẳm đượm buồn cùng nụ cười ấm cả không gian buổi chiều đông lạnh. Anh như một vì sao lạc xuống bến đò đơn độc của ba con tôi. Tôi nhớ ngày thơ bé theo đò ba xuôi về nơi anh sống, và một ngày run rủi tôi nhảy tòm xuống sông vớt lên một thằng nhóc đang ngoi ngóp vô vọng giữa dòng. Thằng nhóc cao hơn tôi đến một cái đầu, lỏi được nó lên thuyền đã là một kỳ công. Tôi thất thanh lay gọi ba ra khỏi giấc mơ chập chờn giữa cơn say. Tôi theo ba đưa nó về nhà. Ngôi nhà đẹp nằm ngay sau chợ với cái cổng sắt cao có hàng dây leo nở toàn một loại hoa hồng hồng đỏ tựa hình những trái tim vỡ đôi. Mẹ nó là một người

đàn bà đẹp và sang trọng. Bà cho tôi cái nón trắng, vành rộng, đủ để che sùm sụp một bên khuôn mặt tôi.

Vậy mà Vũ - thằng nhóc ấy lại giật lấy và quăng nó xuống sông mấy ngày sau đó. Tôi mãi không thể nào quên ánh mắt nó nhìn tôi trong lúc ấy: "Tím không cần phải che cái nón này. Tím đẹp lắm!" Chẳng ai nói với tôi những lời như nó. Một lời an ủi xuất phát từ lòng hàm ơn dù sao cũng làm tôi vui đến mấy ngày. Khi những khoảnh khắc đẹp ở quá khứ và hiện tại lồng vào nhau, tôi ngỡ ngàng nhận ra thằng nhóc ngày xưa và người con trai vững chãi, ấm áp trước mặt mình là một. Anh ở lại bên đồ cùng ba con tôi. Anh nói rằng mình đã quá mệt mỏi với những cuộc hành trình. Vậy thì hãy dừng lại mãi mãi ở đây, nơi hiu quạnh này, với tôi. Tôi thêm tựa vào bờ vai anh, tự nhiên gạt mớ tóc lòa xòa ra khỏi nửa khuôn mặt sần sùi vết bớt. Khát khao những lúc anh vuốt tóc tôi, để những sợi tóc mềm chảy tràn qua kẽ tay anh, sáng lên dưới ánh trăng đêm huyền hoặc.

- Vũ! Anh đừng đi!... Đừng trở về nhà!... Làm sao em sống được khi thiếu anh, Vũ ơi!

Tôi chết lặng khi nghe những lời cô ấy thì thầm trong giấc ngủ. Lẽ nào?... Điều tôi lo sợ bấy lâu nay cuối cùng đã thành sự thật. Cô ấy yêu tôi.

Trời ơi! Tím yêu tôi, yêu một kẻ không thể nào thuộc về cô ấy. Trái tim ơi.

Tội lỗi nào hơn gây đau đớn cho linh hồn bất hạnh này. Tím ơi! Sao tôi và em, chúng ta lại khốn khổ đến mức này. Tôi bước chông chênh ra ngoài mé sông. Hay là lại

như ngày xưa, gieo mình xuống giữa dòng mà tìm quên đi tất cả? Trời đêm cao lồng lộng, muôn ngàn vì sao chi chít trên kia, ngôi sao nào hiểu được lòng tôi?

- Mày là đồ ghê tởm! Con tao làm sao có thứ như mày! Nhục. Nhục quá mà!

Từng lời nói trong quá khứ bỗng đâu vụt về theo cơn gió lạnh, tát thẳng vào mặt tôi rất buốt.

- Sao con tôi lại thế này? Trời hồi trời ngó xuống mà coi. Sao mày dám nói ra những lời như thế hả con? Mày thôi ngay! Thôi ngay ý nghĩ điên rồ đó! Mẹ sinh ra mày bình thường đẹp đẽ như bao con người khác thì hãy cứ làm một đứa con trai bình thường cho mẹ, biết chưa? Nếu không thà mày giết mẹ đi còn hơn!

Hình như có thứ gì mặn chát nơi đầu lưỡi. Một thứ gì đó đang chảy tràn ướt đầm gương mặt tôi từ hai bên khóe mắt. Tôi khóc ư? Nước mắt đâu dễ rơi như thế! "Sao con tao lại có thứ như mày không biết?" Ba tôi nói rằng ông không biết. Vậy còn tôi? Tôi biết ư? Tôi có biết tại sao mình không giống như những đứa con trai khác ư? Hay tôi biết vì lẽ gì tim mình cứ loạn nhịp khi bắt gặp ánh mắt thẳng bạn thân cùng xóm? Tôi không hề biết! Mà có ai nói cho tôi biết.

Chỉ một lần hé môi mà tôi đã ăn một cái tát tai đau điếng của ba, cùng bao lời mắng mỏ nặng nề. Tôi đã chịu đựng những giọt nước mắt ngắn dài, những lời than vãn không dứt khi mẹ vừa nhìn thấy mặt mình. Nhưng đáng sợ hơn cả vẫn là vẻ bàng hoàng có cả huyệt hăng và ghê sợ trong đôi mắt Phong. Tôi như người hải sống lay lắt giữa miệng đời. Vậy thì còn gì tha thiết nữa trong cõi người này nữa.

Tôi quyết định chết khi mình 16 tuổi. Tôi bước ra giữa dòng sông. Nước dâng tới cổ, tới cằm, rồi qua mũi. Tôi nhắm mắt để nước tràn qua làn tóc. Thật trời trêu. Chính giờ phút đó bản năng sống trong tôi vùng dậy, chống trả đến cùng với ý định tự giết chết mình trong ít phút trước vẫn còn đeo đẳng trong tâm trí. Tại sao phải chết khi mình mới 16 tuổi?

Còn bao nhiêu điều tôi cần làm và chưa làm được. Tôi vùng vẫy, chới với giữa hai ý niệm sống và chết. Rồi bỗng cảm thấy mặt nước xung quanh xao động. Một đứa con gái vừa ra sức bơi về phía tôi, vừa hét to lên bằng cái giọng lạnh lạnh, cao vút:

- Cố lên! Đừng sợ em đến cứu anh đây!
- Tôi chớp lấy tay nó, quẩn lấy nó, cố bám vào một chút ấm áp của con người.

Con bé lôi tôi lên khỏi mặt nước, gương mặt nó ướt đầm hồng lên dưới ánh nắng chiều. Nó là vị thần tái sinh sự sống cho tôi.

- Em tên là Tím. Anh tên Vũ hả? Vũ là lông vũ chứ gì? Lông vũ gì mà hồng biết bay. Rớt xuống nước ướt mềm như con chuột.

Nó cười, khoe cái răng khênh nhỏ xíu. Lần đầu tiên tôi thấy một đứa con gái đáng yêu.

Tôi đã có những buổi chiều ra bến sông ngắm bóng con đò nhỏ của cha con Tím. Tím hay mang cho tôi những bông hoa vàng nhỏ xíu. Em bảo mình có một vương quốc hoa vàng bên kia sông. Tôi đã hẹn sẽ theo em đi đến đó. Nhưng rồi một ngày Tím bỗng dưng không xuất hiện cùng chiếc đò quen thuộc. Con đò nhỏ liêu xiêu bóng mình cha em. Ông lầm lụi đưa khách sang rồi vội vã rời đi, như chưa hề chạm bến. Tôi trở về bến sông cũ khi thời gian đã phủ lớp bụi mờ lên tất cả. Mệt mỏi, chán chường với những cuộc kiếm tìm không chủ đích. Tôi bỗng nhớ đến một vương quốc hoa vàng mình lỡ hẹn ngày xưa. Có thể ở đó tôi sẽ tìm được cảm giác bình yên.

Tôi gặp lại Tím, ánh mắt ngỡ ngàng sau bao năm xa cách. Mái tóc con gái đồ dài ôm lấy bờ vai. Mái tóc cố tình nghiêng nghiêng, phủ lên một nửa bên khuôn mặt. Tôi thương em như thương cho chính bản thân mình. Tôi vén tóc em, nói những lời an ủi chân thành, chỉ mong truyền cho em chút niềm tin ít ỏi vào cuộc sống mà mình đang có.

Em hay nhờ tôi chải tóc. Tôi cố đưa những đường lược nhẹ nhàng, âu yếm như một người anh, một người mẹ. Em và tôi, hai số phận dạt trôi tìm về lại bên nhau, tựa vào nhau để tiếp thêm cho mình hơi ấm. Tôi ngủ quên trong cảm giác bình yên nơi bến đò nhỏ nằm chênh vênh bên sông. Tôi quên mất em cũng là một người con gái, có quyền yêu và khao khát được yêu. Tôi mơ hồ cảm giác ánh mắt em nhìn tôi long lanh ẩn đầy bao cảm xúc. Tôi

bỗng sợ hãi những lúc em mỉm cười cùng tôi. Nụ cười mê đắm. Để rồi đêm nay khi vô tình nghe thấy tiếng lòng em tha thiết trong một cơn mơ, tôi chơi với như rơi vào khoảng không mờ hun hút.

Sông vẫn menh mông tràn trề con nước. Tôi nghe gió lùa vào mái tóc mình. Gió ru lên điệu nhạc buồn hiu hắt. Gió làm tôi nhớ đến Phong. Qua bao năm tháng cách xa, gót chân mòn mỏi vẫn đưa tôi về lại ngôi nhà có hàng tigôn quấn quanh khung cửa sắt xanh. Tôi không trở về như một con người hiện tại. Tôi đi tìm quá khứ. Tuổi thơ bên Phong, những ngày chạy đuổi nhau quanh khu vườn nhà rộng tiếng chim. Phong có cái hát đầu đầy mớ tóc phủ trước trán ra sau đầy ngạo nghễ. Phong có những buổi chiều ngồi ôm đàn say sưa hát bên tôi.

Và Phong với những lời lạnh lùng sắc hơn cả những vết dao hiểm độc nhất, cắt linh hồn tôi thành những mảnh vụn tả tơi.

- Vũ điên rồi! Vũ không thể nào thương Phong được! Nếu Vũ cứ tiếp tục thế này thì chúng ta kết thúc tình bạn ở đây vậy?

Tôi tìm hồi ức ngày thơ bé qua những con đường quen thuộc vẫn đưa bước chân chúng tôi đến trường. Tôi tìm mình trong vô số buổi chiều cô độc lang thang ngoài mé sông, như ngày xưa vẫn ở đó ngóng đợi con đò nhỏ của cha con Tím như trông chờ một tín hiệu lành từ sự sống. Tôi mơ về một vương quốc hoa vàng, nơi linh hồn lối đạo của mình được thanh thoi, giải thoát. Nhưng sự giải thoát không thể tìm thấy khi bản thân mình lại là nguồn gốc khổ đau cho người khác.

Ánh đèn dầu vẫn leo lét cháy sau khung cửa sổ căn nhà mái lá đơn sơ. Ánh sáng loang thành những vệt dài hắt lên gương mặt Tím bình yên trong giấc ngủ. Tôi không đủ can đảm bước đến bên em, người con gái nằm kia, sáng trong, tinh khiết như mặt trăng non. Mà tôi sẽ là kẻ tội đồ trong một phút giây nào đó có thể làm ố hoen đi tất cả. Tôi không thể yêu em. Sẽ là tàn nhẫn biết bao nhiêu khi để trái tim vốn mong manh của em chịu thêm một vết cứa đau đớn vì những yêu thương dối lừa, vô nghĩa. Tôi không thể từ chối em. Cũng không thể dối lừa em. Không thể đi ngược lại tiếng lòng mình.

10 năm - thời gian, không gian và những nỗi chìm của một kiếp người không đủ để xóa nhòa đi hình ảnh cơn gió ngày xưa. Cơn gió đầu tiên và gần như là vĩnh viễn làm tim tôi nhói buốt. Tôi biết mình không tồn tại như mọi thực thể bình thường trên cuộc đời này. Tôi và Tím. Giữa không toàn vẹn về thể xác và tâm hồn. Ai hạnh phúc hơn ai?

Ngày tôi chia sẻ bí mật của đời mình với Tím - em đã đẩy tôi lên bờ, một mình chống con sào chèo đò ra giữa sông mà bùng mặt khóc rưng rức. Tôi đứng lặng nhìn theo hồi lâu, rồi thở dài, quay lưng bước đi.

Chợt có tiếng gọi với theo từ giữa dòng sông:

- Vũ ơi, Vũ à! Anh đừng đi...

Là Tím. Tím luống cuống xoay con sào chèo thuyền vào bờ, bắt chợt ngã nhào xuống nước. Tôi hốt hoảng nhào bơi tới, quên mất ý nghĩ rằng Tím cũng biết bơi...

Tôi và Tím dìu nhau lên bờ, ướt sũng. Tím nói trong hơi thở hỗn hển:

- Em không mơ tưởng điều gì cao xa, và dù anh là người như thế nào, em vẫn cần và muốn được ở bên anh anh Vũ ơi! Chỉ bởi bên anh em thấy bình yên!

Mắt tôi nhòa đi, ngoảnh nhìn về phía dòng sông với con đò nhỏ chơ vơ, lênh đênh theo từng gợn sóng xô.

Tôi và Tím như những con đò nhỏ ấy, dạt về bên nhau, trên những mặt sông không bao giờ tĩnh lặng...

Dưới chân đồi cỏ may

Blogger Hoàng Yến Anh

Thy đột ngột về Việt Nam vào những ngày đầu tháng 9 trong thời gian nước sôi lửa bỏng của Nam khi anh đang gấp rút hoàn thành hồ sơ tập sự trước khi chính thức trở thành giảng viên trẻ. Hôm qua khi đang trên đường từ trường trở về phòng trọ thì anh nhận được tin nhắn của Huy: “Thy về Việt Nam từ khi nào vậy hả Nam? Tao vừa nhìn thấy Thy sáng nay ở phố Huế đấy!”

Anh nhắn lại trả lời: “Có lẽ mày nhầm Thy với ai chẳng? Trên Facebook và Blog tao đâu có thấy Thy đã động gì đến chuyện về Việt Nam đâu, cô ấy đang tung tăng giữa mùa thu nước Đức kia kìa!”. Nhưng Huy một mực khẳng định với Nam rằng anh không nhầm, rõ ràng anh đã nhìn thấy Thy bằng xương bằng thịt hẳn hoi chứ không hề tưởng tượng chút nào. Để thử lời anh bạn, Nam bấm số máy của Thy bên Đức, điều mà từ rất lâu rồi anh không còn thói quen gọi cho cô nữa. Đầu dây bên kia là một giọng nói tiếng Đức, nhưng không phải của Thy. Có

lẽ là giọng nói của cô tổng đài, dịch ra thì cũng nôm na như kiểu: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Nam phóng xe về phòng trọ, việc đầu tiên của anh là check email và vào Facebook. Status của Thy cách đây ba ngày vẫn còn nguyên: “Chủ nhật tươi hồng! Chuẩn bị xuống phố đi nhặt lá vàng” và sau cái status đó không có tin hiệu gì từ cô ngoài mấy lời comment của vài người bạn cho mấy bài thơ. Nam không tin là cô đã trở về Việt Nam. Chuyện tày trời đó là điều khó xảy ra bởi anh đã vô tình đọc được trong một cuộc phỏng vấn trên báo về Thy, cô có trả lời rằng cô sẽ không trở về Việt Nam lúc này. Từng là người yêu của cô nên Nam rất hiểu cái lối sống nguyên tắc của Thy. Thế nên anh đã đinh ninh rằng việc nhìn thấy Thy của Huy trên phố Huế chỉ là một sự nhầm lẫn mà thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

Thả bộ trên con đường với hai bên đầy mùi cỏ úa, Thy hít thở thật lâu cái không khí bình yên của vùng ngoại ô Hà Nội. Kể từ khi về Việt Nam đến giờ, cô chưa gặp người bạn nào, có lẽ mọi người vẫn đinh ninh rằng Thy đang vi vu ở một miền đất nào đó giữa lòng châu Âu. Nhưng đối diện với cô lúc này không phải là mùa thu châu Âu với những chiếc lá vàng bay xơ xác, cũng không phải là những vườn hoa bé nhỏ xinh xinh, càng không phải là những chiếc vòi phun nước hát lên những bản nhạc trữ tình.

Mùa thu Hà Nội dù có đẹp đến thế nào thì Thy cũng không muốn đem ra so sánh với mùa thu xứ trời Tây, chỉ đơn giản vì mỗi nơi có một vẻ đẹp trầm tư của riêng mình.

Thy lặng lẽ ngắm nhìn những bông cỏ may, vẫn là con đường cũ, vẫn là lối đi xưa, vẫn là những kỷ niệm cùng Nam 3 năm về trước, dưới chân đồi cỏ may này anh đã nói yêu cô. Nam sẽ đợi Thy trở về, sẽ dùng xích lô đưa Thy tới ngọn đồi này và một đám cưới sẽ được diễn ra giữa đồi hoa cỏ may đúng như những gì mà Thy mong ước nhé! Thy chợt mỉm cười khi nhớ lại những điều đã qua. 3 năm rồi còn gì, thời gian đã đủ dài và đủ rộng cho cả cô và Nam chôn đi cuộc tình cũ và bắt đầu với tình yêu mới. Thỉnh thoảng Thy vẫn nghe lũ bạn kể về Nam, rằng anh chàng cũng có vài mối tình vấp vai nhưng vẫn chưa tự nguyện nộp bản án tù chung thân cho ai cả.

Thy lôi trong túi ra chiếc điện thoại đã được soạn sẵn tin: "Mèo đã về Việt Nam. Nếu Gấu rảnh thì chiều nay 4 giờ ra chỗ hẹn cũ nhé. Mèo sẽ đợi dưới chân đồi cỏ may". Chân chừ một lúc sau, Thy bấm nút send và hít thật sâu vị ngọt của gió chiều.

Nam dựng chiếc xe cạnh một cây cổ thụ già và đứng ngắm người con gái một thời anh yêu từ phía sau, vẫn là cái dáng vô cùng mỏng manh, vẫn là mái tóc dài xõa chấm lưng và một nụ cười luôn nở trên môi. Có thể Thy đã nghĩ anh sẽ không tới, chia tay nhau rồi khi gặp nhau đây? Nhưng anh vẫn tới, để chứng minh cho Thy hiểu đến thời điểm này anh vẫn luôn là người làm ngược và đánh cược với suy nghĩ của Thy.

Thy quay đầu lại khi nghe những bước chân xào xạc trên lá, cô trân trối nhìn Nam thật lâu. Giây phút đó những nhớ thương xưa cũ bỗng chợt ùa về, tưởng cô sẽ lao vào anh mà gục đầu mà khóc. Nhưng Thy vẫn đứng nguyên vị trí đó, giọng đều đều:

- Thy tướng Nam sẽ không tới?

- Chính vì biết Thy nghĩ như vậy nên Nam mới tới!

Giọng anh thản nhiên, không mang cảm giác của nhớ thương, cay đắng, giận hờn.

- Thôi đi, xạo với ai chứ xạo với Thy thì đừng có hòng - cô bêu môi lườm anh.

- Hơ, việc gì Nam phải xạo với Thy nhỉ? Cứ làm như xạo được với Thy thì Nam thành đại gia ấy không bằng. Mà nè, không ôm Nam một cái à? Người phương Tây luôn chào nhau như thế đúng không nhỉ?

- Vô duyên!

- Vô nhiều quá nên bây giờ phải ra bớt để trả lại cho Thy nè.

Thy giơ tay lên định cho anh một trận ra trò thì đã bị bàn tay rắn chắc kia giữ lại. Trong một khoảnh khắc rất gần, bờ vai Thy run khê nhưng giọng vẫn tỉnh bơ:

- Bỏ tay ra không Thy cần cho bây giờ!

- Trời, coi bộ con gái Việt Nam đi Tây về đánh đá dễ sợ luôn. Căn thân không coi chừng ế đó!

- Ế thì cũng không đến phần Nam, lo chi !

Nam không ngờ rằng từng ấy năm rồi mà Thy vẫn không quên kiểu nói chuyện thế này với anh. Vẫn là cái vỏ bọc bề ngoài hết sức gan lì và kiêu hãnh, Thy lúc nào cũng luôn tỏ ra bất cần, nhưng anh biết Thy cần nhiều, rất nhiều. Tâm hồn Thy như một bông cỏ may, đáng yêu và cũng rất dễ bị tổn thương. Đã có lần Nam nói với Thy như thế, hơn ai hết anh là người hiểu rõ về Thy. Thy có một nghị lực phi thường nhưng lại cũng dễ cho một trái tim quá đa cảm và nhạy cảm tồn tại.

- Sao Thy về Việt Nam đột ngột vậy? - Nam hỏi khi hai người đã đi dạo được một đoạn khá xa.

- Nam nghĩ Nam là ai mà Thy phải báo trước?

- Bỏ cái kiểu nói chuyện thế này đi được không?

- Nếu không thì sao? - giọng Thy thách thức.

Nam im lặng và không nói gì, bởi anh hiểu rằng những lúc Thy tỏ ra bất cần và mạnh mẽ nhất luôn là những lúc Thy yếu đuối nhất, nhưng cô không cho phép ai lột cái vỏ bọc hoành tráng ấy của mình. Anh thở dài.

- Không nói thì thôi, kêu người ta ra đây làm chi?

- Đi dạo. Và đòi nợ bữa cơm rau muống với đậu phụ sốt cà chua 3 năm về trước, nhớ không?

- Chỉ đơn giản vậy thôi ư? Đó đâu phải là tuýp người của Thy.

Thy định nói điều gì đó nhưng nghĩ sao cô lại thôi. Cô cứ bước đi trên con đường dài vô tận, một thoáng của ngày xưa trôi dậy nhưng Thy biết những điều đã qua thì cũng đã mãi mãi qua rồi và con người ta, dù muốn hay không cũng chẳng thể thay đổi được cái gọi là mảnh vụn quá khứ.

- Nam mời Thy bữa tối nay nhé, coi như là trả nợ Thy luôn, được không? Và khổng đợi Nam trả lời, cô tiếp tục.

- Mình về nhà thôi, Nam còn phải đi chợ nữa không sẽ hết mất đồ ăn ngon.

Có lẽ đến cuối đời Nam cũng không thể nào hiểu được cái hành động kì quặc của cô lúc này. Nhưng nếu đặt ra câu hỏi với Thy bây giờ cũng chỉ là vô nghĩa, thế nên Nam lẳng lặng hực hiện nhiệm vụ của mình với hy vọng sau bữa ăn tối anh sẽ có cơ hội được nói chuyện nghiêm túc với Thy và hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện.

Ngồi sau xe anh, Thy khúc khích cười mỗi khi anh bấm còi xe máy. Còn nhớ ngày xưa mỗi lần đèo Thy đi đâu đó, đường phố Hà Nội luôn nghịt người nên Nam hay bấm còi, Thy lại bảo: “Này, Nam định ra hiệu với cô nào đấy?”. Nhưng rồi sau này Thy mới giải thích rằng ở phương Tây người ta chỉ được phép bấm còi trên đường khi có trường hợp khẩn cấp, song thỉnh thoảng dân phương Tây cũng biết phá luật và chào nhau bằng cái bấm còi khi họ đi ngược chiều nhau.

- Không sợ Thy rơi xuống đường nữa à?

Thy bật hỏi trong khi Nam vẫn đang cố gắng vượt qua một đoạn đường trắc trở. Anh trả lời thản nhiên:

- Sợ rơi xuống thì ôm chặt Nam đi!

- Không! Thích Nam nắm chặt tay Thy như hồi xưa cơ!

- Nếu Nam không làm?

Giọng anh thách thức.

- Sợ người yêu nhìn thấy hả? Yên tâm, không ai ghen tị hại hơn Thy nữa đâu!

Nói rồi cô chủ động vòng tay ôm lấy anh, tựa đầu vào bờ vai vững chãi mà cô đang mượn tạm thời ấy.

Mặc cho Nam hì hục trong bếp với bữa tối, Thy làm một cuộc dạo ngó nghiêng trong căn phòng bé nhỏ của anh. Lúc bụng mâm cơm lên, Nam khẽ khượng người lại khi thấy Thy đứng trước chiếc tủ kính, nơi được Nam trịnh trọng đặt con gấu bông Thy tặng hồi xưa. Có lẽ Thy cũng đang bất ngờ và tự hỏi điều đó, nhưng trái với dự định của Nam, khi biết anh đang đứng phía sau mình, Thy lại chỉ tay vào bức ảnh bên cạnh và hỏi:

- Bức hình hồi sinh viên của Nam nhìn trông tri thức ghê, thật là thầy nào trò ấy, quả không sai. Nếu có dịp cho Thy làm sinh viên của Nam một bữa để nâng cao trình độ nha.

Biết Thy đang chọc mình, Nam không trả lời lại câu hỏi của cô, giọng thản nhiên:

- Đây, đậu phụ và rau muống của Thy đó, ăn cho đã nhé, qua Đức rồi có thèm cũng không có cho mà ăn đâu.

Thy vừa ăn vừa tám tặc: "Công nhận trình độ nấu ăn của Nam ngày càng lên tay". Nam không nói gì. Anh đang nhớ lại cái thời của 3 năm về trước, cũng một lần cô nấu cho anh ăn nhưng anh không nuốt nổi vì cô nấu Tây quá, nên cô hì hụi ăn một mình. Đang ăn, anh nhận được một tin nhắn và hấp tấp đi luôn. Hôm sau Thy nghe đứa bạn kể lại rằng Nam đã đi cùng một cô gái nào đó, Thy đã ghen. Con sóng trong lòng cô trời dậy, túi thân và bất lực, Thy cần lời giải thích thì anh nói chỉ là bạn.

Lẽ đương nhiên Thy không đời nào chấp nhận câu trả lời ấy vì đó là câu cửa miệng của đàn ông. Cô tự ái và qua Đức học tiếp. Nam không muốn giải thích cho cái kiêu trẻ con ấy của Thy, cũng bỏ luôn ý định qua Đức học cao học để được gần cô. Anh quyết định ở lại trường làm giảng viên và cố gắng xin học bổng để qua Canada tu nghiệp. Cả hai vẫn biết tin nhau qua Facebook, Blog nhưng chưa bao giờ nhắn cho nhau bởi không ai vượt qua được sự kiêu hãnh ở trong lòng. Anh bạn chơi cùng cô và Nam, khi biết chuyện hai người, thốt lên: Đúng là hai đứa dở hơi! Mà có lẽ ngày đó anh và cô cũng dở hơi thật. Tự ái tuổi trẻ mà!

- Thy khen Nam như vậy là thừa đấy!

- Nam đột nhiên trả lời cô sau một hồi im lặng. Tưởng cô sẽ nháy lên và giễu cợt lòng tự tin thái quá của anh, nhưng cô không phản ứng gì mà cứ tím tái nhai.

Khi hai người ăn xong bữa tối thì cũng đã gần 10 giờ đêm, Thy hình như cũng cạn sức để gây sự và Nam sẽ nhân cơ hội này để hỏi lý do vì sao cô lại trở về đột ngột như thế. Song Thy một lần nữa lại nhanh miệng hơn, đánh lạc chủ đề:

- Cho Thy ké lại buổi tối hôm nay ở đây được không?

Nam trống mắt nhìn và không biết Thy định bày đặt trò gì thêm nữa.

- Có nhạc Trịnh không, mở cho Thy nghe với!

- Nam không nghe nhạc Trịnh, Thy biết điều đó rồi mà!

- Vậy bây giờ nghe cùng Thy nhé!

Nói rồi cô mở túi xách tay và lấy chiếc đĩa Trịnh đã chuẩn bị sẵn. Nam chưa kịp nuốt trôi bất ngờ này thì bất ngờ khác đã ập đến. Hình như sẽ chẳng bao giờ anh có thể

hiếu được về cô. Thy đứng dậy bật nhạc và trôi cùng giọng hát Khánh Ly. Trước mặt Nam bây giờ là một Thy yếu đuối. Thy bao giờ cũng vậy, yếu đuối rồi mạnh mẽ, mạnh mẽ rồi yếu đuối. Nói như ai đó đã có lần nhận xét về cô - một trái tim quấy đạp!

- Còn yêu Thy không?

Thy ngược mắt nhìn Nam hỏi khê khi biết anh đang chăm chú nhìn mình.

- Đã có lúc Nam rất nhớ Thy.

- Thế còn bây giờ thì sao?

Một sự im lặng bao trùm cả một khoảng không gian giữa hai người.

- Sao Thy lại trở về Việt Nam lúc này?

Nam vẫn chưa trả lời câu hỏi của Thy!

- Biết để làm gì?

- Để biết thôi!

- Nếu Nam không nói?

- Ừ thì thôi, không hỏi nữa vậy.

Nói rồi cô vợ chiếc chăn trên giường trải lên một chiếc ghế gỗ dài. Với cái thân hình 1m54 và vừa đủ 40kg thì chiếc ghế ấy cũng đủ dài và đủ rộng cho Thy nằm tạm một đêm.

- Lên giường Nam mà nằm, bên đó nằm đệm quen rồi, giờ nằm trên ghế cứng, chịu sao nổi.

- Đừng quên rằng Thy cũng từ nghèo khó mà đi lên.

- Thôi đừng bướng nữa!

Nam nói mà như ra lệnh. Thy lẳng lẳng nhìn sâu vào mắt anh và đi về phía chiếc giường đơn. Nam gỡ màn xuống, vừa dắt vừa trêu.

- Đạo này Hà Nội nhiều muỗi, Thy cố mà ngủ cho ngoan, đừng có quấy đập lung tung mà muỗi nó vào nó tha Thy đi đấy, lúc đó lại ăn vạ Nam.

Khi đã dặt màn cẩn thận cho Thy, Nam định bước đi thì nghe tiếng Thy gọi khê.

- Ôm Thy một chút được không?

Nam lặng người và ngoảnh lại. Trong bóng tối anh vẫn thấy một đôi mắt đen lay láy đầy yêu thương nhìn mình. Thy đó sao? Một trái tim đầy quấy đập đó sao?

- Với một điều kiện.

- Đó là?

- Thy sẽ nói cho Nam nghe lý do trở về của mình.

- Đồng ý, nhưng ngày mai khi bình minh lên, được chứ?

Nam nhìn cái thân hình mỏng manh của cô trên giường không khác gì một chú mèo con, một cái gì đó cay cay nơi sống mũi anh. Anh gỡ cửa màn và ôm cô vào lòng. Chiếc giường đơn chật hẹp nhưng vẫn chứa đủ hai con người với hai trái tim đang dậy sóng.

Núp mặt vào ngực Nam, Thy nói khê:

- Nam ghét và giận Thy lắm phải không?

- Nhiều lúc Nam cũng muốn lắm! Thôi, ngủ đi. Ngày mai mình nói chuyện tiếp.

Anh nói và siết chặt Thy hơn vào lòng. Trong đêm tối, anh đã không nhìn thấy được giọt nước mắt của một người con gái kiêu hãnh vừa lăn chã rơi.

Sáng hôm sau khi Nam thức dậy thì Thy đã ra đi, cô để lại cho anh một mảnh giấy nhỏ cảm ơn và nói anh đừng tìm cô. Thy nói cô đang mắc một căn bệnh và cô

không biết y học có chữa khỏi được không. Tuần sau cô sẽ trở lại Đức để hoàn thành giấy tờ rồi qua Mỹ chữa bệnh. Nếu không còn được gặp Thy nữa thì Nam hãy ra dưới chân đồi cỏ may trong ngày giỗ của Thy nhé? Nam lao ra phía trước cửa dù biết rằng hy vọng tìm kiếm được cô chỉ là 0,1%. Giờ thì anh mới vỡ lẽ vì sao Thy lại trở về đột ngột thế này.

Thy là người không giấu được cảm xúc của mình. Cô vẫn luôn trải lòng mình trên Blog với những bài viết quá hoàn hảo đến nỗi người ta thần tượng, ngưỡng mộ cô. Nhưng lần này Thy giấu được cảm xúc quá khéo đến nỗi anh cũng không hề biết, mặc dù lẽ ra anh phải biết từ lâu. Nam không tin là cô trở lại chỉ để được nhìn anh, để được đòi nợ một bữa cơm rau muống với đậu phụ sốt cà chua. Có nhiều lý do để Thy trở lại Việt Nam trong những ngày ngắn ngủi, và biết đâu cũng có thể vì một đồi cỏ may.

Anh sẽ không đi tìm cô để đòi câu trả lời hôm qua cô đã hứa. Anh cũng sẽ không bao giờ trở lại đồi cỏ may ấy nữa vì anh tin, đó không phải là nơi Thy nằm xuống. Anh vẫn tin một ngày Thy trở lại.

Phía đằng xa, cỏ vẫn thì thầm câu hát khóc ru anh.

Đường yêu nhau nữa - Chia tay

Blogger MrLee_Blog

Họ quen và đã từng yêu nhau hơn bốn năm trời một khoảng thời gian chưa hẳn là quá dài nhưng lại thật sự đủ để hiểu rõ về con người, về tính cách của nhau. Ngày hai người gặp mặt, cô tựa như một tờ giấy trắng chưa vương bụi trần với ánh mắt thật to và tròn xoe ngơ ngác. Ngược lại hẳn thì khác, một gã trai sành sỏi trong giới ăn chơi và lêu lổng khắp xó xỉnh cuộc đời. Ấy vậy mà họ yêu nhau, một tình yêu vội đến thật mau nhưng lại kéo dài và chứa đầy day dứt, pha lẫn những câu chuyện thật đốn đau

Thời gian đầu hẳn coi cô như một vật sở hữu, một vật để yêu, chăm sóc nhưng chỉ để ở nhà. Còn khi ra ngoài thì hẳn lại vui vẻ trong vòng tay của bao người con gái khác. Những người mà cô không hay biết, vì giữa họ và cô là hai thế giới hoàn toàn trái ngược nhau. Cô vẫn cứ thủy chung ôm mộng với cả mối tình đầu. Còn hẳn thì vẫn ung dung,

vui vẻ bên người khác. Hai người họ vẫn ở bên nhau, một đối trá và một thì lại quá thật thà, chân chất.

Ngày nhìn thấy hấn đang trong phòng với một người đàn bà khác, cô lặng người chết đứng, như sững sốt không tin vào mắt mình. Vụt bỏ chạy, mắt cô nhòa đi trong bóng đêm, tiếng cô nức nở... cổ họng như nghẹn ngào, đắng ngắt. Chuông tin nhắn rung, cô mở máy: “Anh là người như thế đấy. Đừng yêu anh nữa. Chia tay!” Cô nắm chặt cái máy lại, cảm giác uất hận, ngỡ ngàng chua xót lẫn đắng cay như đang trào dâng cấu xé ở trong lòng. Không! Cô không thể là kẻ thua cuộc, cô phải thắng. Phải giành lại những gì đã từng là của mình và để nó sẽ mãi là của mình. Cô bấm môi, nén chặt lồng ngực để không bật ra tiếng nấc. Nhấn nút reply, mắt cô mờ đi tay run run mò tìm nhấn phím điện thoại “Đừng xa em anh nhé! Em không thấy và cũng không biết gì cả. Hãy quay lại và hãy nói yêu em. Hãy lo cho em như anh đã từng hứa. Em không thể mất anh”.

Hấn thở dài ném cái máy điện thoại xuống đất và thả mình ngồi đánh phịch xuống ghế. Tại sao lại có thể xảy ra chuyện như thế? Rõ ràng hấn đã nói là đi xa mà tại sao cô lại đến bất ngờ? Và tại sao lại để cho cô nhìn thấy những điều này? Để rồi giờ đây cô vẫn nói với hấn những lời như vậy... Tại sao? Hấn tắt ngọn đèn, thò tay châm điếu thuốc. Đóm thuốc loé sáng rồi lại lịm tàn dần trong màn đêm u tối. Hấn nhắm mắt lại mơ màng và thử đặt mình vào vị trí của người khác. Cảm giác thật chua chát, nhói đau, đắng ngắt tận đáy lòng. Hấn mở mắt, dụi điếu thuốc xuống mặt bàn rồi đặt mình ngủ thiếp. Trong cơ mê hấn thầm thì tự nhủ “Mình sai rồi, hãy làm lại đi thôi”.

Những ngày sau đó hắn vẫn đến bên cô, im lặng và lìm lìm như vô cùng cứng rắn. Chỉ có điều ánh mắt lại không dám nhìn thẳng. Còn cô thì vẫn tươi cười, vẫn tỏ ra nhẹ nhàng đầm ấm. Có vẻ như cô đang muốn hàn gắn lại hạnh phúc từ sự đổ vỡ của những vết thương lòng...

Hắn đã bắt đầu dần thay đổi. Từ bỏ những thói trăng hoa và ngày càng yêu cô tha thiết. Dẫu sao thì với cô, đó cũng là mối tình đầu nên hắn muốn dành cho cô những điều tốt đẹp. Muốn được làm lại từ những gì mà cô đã thứ tha nơi hắn gây ra, bù đắp cho cô sau một tình yêu lầm lỡ một thời.

“Mày thì hơn gì tao. Mày chỉ là một thằng khốn nạn. Chính vì mày mà tao mới như thế này mày đáng bị như thế, mày đáng bị nguyên rủa.” Bốp! Hắn tát cho cô một cái nẩy lửa. Cô ngã gục xuống đất, đau đớn, gào khóc. Hắn ngồi thụp xuống, khuôn mặt dúm dỏ khề nhếch môi nở một nụ cười méo mó, một nụ cười chua chát. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong ngần ấy thời gian hắn đã phải nghe những câu như thế này. Cứ ngỡ như là đã có một sự vị tha sau những lỗi lầm mà hắn đã gây ra ngày đấy. Nhưng không! Tất cả chỉ là ngụy biện, cô chưa bao giờ tha thứ cho hắn. Tình yêu của cô dành cho hắn đã trở thành thù hận. Ngần ấy ngày tháng bên nhau là ngần ấy thời gian cô day nghiền và dần vật lương tâm nơi hắn. Từ những chuyện bé xiu đến những chuyện to tát - dù đúng hay sai cô cũng đều lôi cái nguyên nhân của sự đổ vỡ đó ra để dần vật và mắng chửi hắn. Cô sử dụng nó như một thứ vũ khí khiến hắn phải ngồi yên, phải câm miệng và không thể nói lại dù chỉ lấy một lời. Mỗi lần như vậy hắn

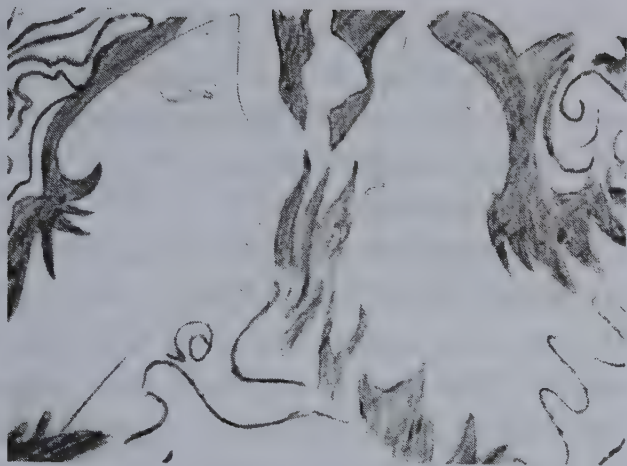
đều im lặng. Bởi hắn biết đó là lý do chính đáng - hắn đã sai và hắn phải chấp nhận. Vì hắn muốn bù đắp, vì hắn đã thực sự quá yêu cô thật nhiều.

Nhưng hôm nay thì khác - hắn tát cô và ngồi lặng im trên ghế. Hai tay đưa lên ôm chặt lấy đỉnh đầu vò xé. Khuôn mặt méo mó, hắn nén lòng chặt lại nghe từng cơn đau nhói. Chưa xót và cay đắng đến ngỡ ngàng là cái cảm giác năm xưa cô đã phải gánh chịu giờ đây lại đang xảy ra chính với hắn. Đắng! Đắng quá, hắn thấy cổ họng như nghẹn lại như chẳng nói lên câu. Sự thù hận đã làm cô mù quáng, phá tan nát những yêu thương mà hắn đã dồn nén, tạo dựng lại bấy lâu. Cô đã đánh mất mình, trả thù bằng chính những gì cô nhận được từ hắn đã gây ra. Cô lãng nhãng với một người đàn ông khác, sự thật ngỡ ngàng và sự thật lúc nào cũng phũ phàng. Lỗi lầm nơi cô và lỗi lầm nơi hắn - tất cả đều phơi bày và đều quá giống nhau.

“Em có biết tại sao tôi lại sợ và luôn không nói lại em không?” “...”. “Bởi vì tôi luôn nghĩ mình là kẻ ăn cắp còn em là người bị đánh cắp. Tôi sợ em vì thấy em biết tha thứ chứ không sợ em vì em lại trở thành một kẻ cắp như tôi. Chúng ta bằng nhau hết rồi, bằng nhau rồi”.

Hắn lạnh lùng nói rồi cười nhạt và lặng lẽ quay đi chìm dần vào trong bóng tối. Chỉ còn mình cô ở lại, mắt cô nhòa đi, tiếng cô nức nở, cổ họng như nghẹn, đắng. Cô bặm môi im lặng, nén chặt lồng ngực để không khỏi bật ra tiếng nấc, tay run run mò tìm nhấn phím điện thoại:

“Em là người như thế đấy. Đừng yêu em nữa, chia tay”.

Sẽ có người yêu em như anh yêu chị ấy

Blogger Chuotcon1203

Guitar Trịnh đặt diu.. Ngoài phố đang mưa anh đang mưa. Em cũng mưa.

Anh ngồi dựa lưng vào tường, một chân duỗi thẳng, một chân co lại để ghếch tay lên, điều thuốc đang cháy dở.

Em khê với tay mở nắp, hương sen thơm diu dịu tỏa ra từ cốc trà bằng sứ màu trắng. Sao cái cốc không phải màu xanh nhỉ. Nếu ở một chiếc cốc xanh cốm, nó sẽ có thể thơm vị cốm nữa em nghĩ thế. Nhưng nó màu trắng, em xoay xoay nó trên tay, rồi tự nhiên thấy hình như nó không ăn nhập gì với màu đèn vàng đỏ mờ mờ diu diu, chiếc bàn gỗ nhỏ, những chiếc gối hoa văn chông chơ trên sàn, với cả không gian ẩm cúng này... Nó lạc lõng. Giống em.

Khói thuốc cuộn tròn rồi biến mất, quện vào áo, vào tóc anh. Người anh bao giờ cũng có mùi thuốc lá. Ước gì em cũng được như điều thuốc ấy, cháy tàn rồi vẫn có thể lưu lại đó, dù là rất ngắn thôi.

- Sao em không nói gì?

Bỗng dưng anh hỏi. Có lẽ giờ anh mới để ý. Để ý rằng em im lặng từ khi chào anh, ngồi lên phía sau xe anh, và đến đây. Để ý rằng hôm nay em không ồn ào ríu rít như thường lệ, để ý rằng đây là lần đầu tiên anh lên tiếng trước. Em nhìn vào mắt anh, và cười. Anh quay đi, lại tiếp tục với khói thuốc và im lặng. Em biết sẽ như thế. Em chẳng bao giờ thành công trong việc tạo bất ngờ cho anh, dù bản thân em nhiều khi cũng ngạc nhiên với nó. Hôm nay thì khác, em không có ý định tạo ra bất ngờ nào hoặc nó chỉ dành riêng cho em.

Em đang chờ mưa tạnh, nếu mưa tạnh, em sẽ nói. Một lần thôi, rồi em về. Anh có thể không cần đưa em về cũng được, hoặc đưa về thêm một lần nữa cũng không sao. Nhưng mưa chưa tạnh, nên em chưa nói. Nếu đêm nay mưa không tạnh, thì sao nhỉ, em cũng chưa rõ. Ngày mai? Ngày mai em khác rồi, em dự định thế, nên mưa ă, tạnh đi để em nói, bởi vì em không thích nói lúc trời đang mưa, vì không thể mưa cả đời mà.

Cốc trà đã nguội, em hay uống cà phê hơn. Nhưng em thích ngồi đây, trong không gian này, vì anh thích trà, nên em cũng học cách thích trà. Quán trà như thế này thường không có cà phê, và thích một ly cà phê ở trà quán giống như một sự lắp ráp khắp khiêng. Em đang nói về trà và cà phê, hay đang nói về mình?

"Này em xin cứ phụ người

Này em xin cứ phụ tôi

Đời sống quanh đây có vạn lời mời

Đời sống quanh đây tiếng người mừng gọi em vào.

Đời đã quen với những kiếp xa nhau"

Giọng ca Khánh Ly trèo lên đỉnh quên sầu, rồi rơi xuống vực thăm với sầu. Chìm đắm. Chắc anh cũng đang nghe. *"Này anh có nhớ?"*

Lần đầu tiên gặp anh, cách đây hai năm, trong cà phê quán cũ. Chẳng nhớ em đã ngồi như thế bao lâu, đọc được những gì, những con chữ lướt qua rồi mất hút, không ấn tượng. Em vẫn đọc như thế cả tháng nay rồi, để không ai biết mình đang đợi. Ngoài kia, có con đường quen thuộc, hàng cây quen thuộc, những chiếc ghế quen thuộc, cả những gương mặt quen thuộc, anh ta ra đi, và quen thuộc biến thành xưa cũ, tất cả. Em không biết sẽ đến đây và ngồi thế này đến bao giờ, hôm sau, hôm sau nữa hay đến khi anh ta cưới cô gái kia về làm vợ, và có người khác đến đón em về để họ làm chồng.

Cơ quan của anh ở phía bên kia con đường, anh vẫn thường cùng bạn bè xuống để bàn chuyện gì đó, hoặc để nghỉ ngơi. Hôm ấy, anh xuống một mình, và ngồi đó rất lâu, ở chiếc bàn trong góc, bên cạnh em. Em đã rất khó chịu, không phải vì anh không hỏi han làm quen em như một số kẻ rồi việc vẫn làm, không phải vì cái dáng ngồi cô độc và lạnh lùng bỏ mặc tất cả xung quanh ấy, mà vì hơi thuốc bay sặc sụa mù mịt, phá hỏng không gian. Em quay sang, cố tình ho mấy tiếng thật kêu, rồi nhìn anh khó chịu. Anh không nói gì, chỉ im lặng, tiếp tục. Đáng lẽ ra anh phải dụi thuốc vào gạt tàn, đáng lẽ ra anh phải xin lỗi,

hoặc đáng lẽ ra còn một bàn trống.

- Anh có thể ngừng hút thuốc được không?

- Em nên đề nghị chủ quán làm bảng hiệu trước khi yêu cầu tôi. Nhưng nếu đó là cách em muốn làm quen tôi, thì đây... Anh rút tám card và giơ ra, đẩy vào giữa bàn em, rồi đứng dậy, ra quầy thanh toán, và đi. Bên cạnh cốc cà phê cạn gần hết của em, là thứ anh để lại.

Lần đầu tiên em gặp trường hợp thế này, em tò mò cầm tám card lên và cười, em nghĩ anh dở hơi, đó là lần đầu tiên em nghĩ về anh.

Một tối bất chợt, khi em quá buồn chán với những thói quen, với những thứ nhạt nhẽo hằng ngày, nhất là với em. Em lại chơi trò cũ, list điện thoại vô cảm nối dài. Có ai không biết em nhỉ, có ai không quen em nhỉ, để em có thể nói, gì cũng được, để không phải giấu giếm và khó chịu. Em chợt nhớ tới anh, tới cái card em cất vào ví mà chẳng hiểu tại sao.

Một tháng sau thì chúng ta gặp nhau, tại phòng trà này. Một năm sau thì em trở thành bạn gái của anh, cũng tại phòng trà này.

Em đã từng mơ ước được tỏ tình một cách lãng mạn, nếu không được như trên phim Hàn Quốc thì cũng giống như những câu chuyện mà bọn bạn vẫn thường hay kể, có đóa hồng đỏ, có buổi hẹn hò. Nhưng đó là chuyện của mơ ước, chuyện của bạn bè em, chuyện của em, chứ không phải anh.

- Em hiểu anh chứ?

- Em chưa có bạn trai chứ?

- Sao anh lại hỏi thế?

- Làm bạn gái anh nhé!

Một tuần sau, em không gật đầu đồng ý, thì có thể sẽ chẳng có hôm nay, chẳng phải ngồi chờ tận mưa thế này

Nếu như em giống như một cái ngăn kéo nhỏ, chỉ cần một số những mã khóa giản đơn là có thể mở được, thì anh giống như một ngôi nhà mở cửa, có thể vào trú ngụ, nhưng không biết gì trong đó, những mật thất không có mã, không có chìa, chỉ quá khứ mới mở được, mà em, chắc chắn là không phải.

Em biết chị ấy, đâu đó dưới bầu trời này, trong thành phố này, và luôn ở trong anh. Em biết điều đó trước khi em nhận lời yêu anh, và em chấp nhận, giống như cách anh chấp nhận em cất giữ những mảnh vỡ của anh ta. Khi đó, chúng ta đều hiểu, chuyện anh với em, là chuyện của cả bốn người.

Chúng ta bắt đầu chính thức xuất hiện trong cuộc sống của nhau.

Anh luôn có ở đó khi em cần, hằng ngày hằng giờ, và em quen như thế từ lúc nào không biết. Anh đến, lặng lẽ chờ em, chiều những cơn bão thời tiết của em... Anh bảo em quá trẻ con. Ừ em biết, anh là người lớn. Nhưng anh này, thần tình yêu là một đứa trẻ thôi đấy. Anh yêu theo cách của người lớn, không phụ thuộc vào cảm giác nhiều như trẻ con...

Người lớn thì giả vờ rất giỏi, và giấu giếm rất giỏi.

Anh giống như kỵ sỹ bóng đêm. Dưới ánh sáng mặt trời, anh là con người khác. Anh cất rất kỹ, và không cho ai thấy. Khoảng trời của anh, em không thể nào chạm tới. Nhưng sao anh lại tự tiện xộc vào thế giới của em?

Có một lần, anh ta hẹn gặp em nơi quán cũ, chẳng hiểu sao em lại đến, để rồi đêm hôm ấy, anh đã tìm thấy một con mèo đi lạc cõng trong góc vắng cuối con đường. Em đã rất ngạc nhiên, anh có biết. Vì điện thoại đã tắt, em không muốn ai nhìn thấy bộ dạng lúc ấy, thật thảm hại. Nhưng anh đến, và đã thấy. Anh chẳng nói gì, kéo em dậy, đưa cho em một bịch ô mai, rồi kéo em đi ăn thứ gì đó, rồi đi hát. Chỉ cho em uống một ly bia, rồi mặc kệ em với cái mic, em hát, em gào thét, rú rít ầm ĩ. Anh với điều thuốc ngồi nghe. Em không phát hiện, mình đã quen với khói thuốc mù mịt. Những bài hát buồn rồi những bài hát sôi động. Cơn buồn, một ít đã bay theo ly bia, ít bay theo bài hát, một ít tan theo khói thuốc. Vì em chỉ còn giữ lại một ít nữa. Đêm ấy em khóc một trận toí bời, và nó bay gần hết. Em ngủ rất ngon.

Có một lần, đột nhiên anh đến rất muộn mà không hẹn trước như thói quen, em vừa ra cổng thì anh nắm tay kéo vội. Rất ít khi anh ôm em chặt thế này. Em không dám nói gì, không dám hỏi gì, không dám cự quây, không dám thở mạnh, chỉ khẽ thôi, khẽ thôi. Một lúc sau, anh buông tay ra, rồi về SMS để lại: “Anh cảm ơn em nhé”. Em không biết, hôm đó là ngày chị ấy cưới chồng.

Có một lần đi chơi thì mưa rơi. Em thích mưa, nhất là những cơn mưa bất chợt, khi không được báo trước và được ướt một cách tự nhiên kiểu trẻ con tắm mưa. Ngày xưa, mỗi khi mưa là pha một cốc cà phê ngồi bên cửa và mơ mộng. Có nhiều thứ để nghĩ lắm nhé, có nhiều thứ để kể lắm nhé, có nhiều thứ để nói lắm nhé, lú lo, lú lo Anh

thì không. Hình như anh ghét mưa, vì mỗi khi thấy mưa rơi là anh rất khó hiểu. Anh choàng áo cho em rồi anh lặng yên thế mãi, em không đánh thức nổi, không kéo ra nổi. Anh đang nghĩ gì? Hình như em đoán được, rồi hình như em thấy buồn, buồn lắm ấy. Và từ lúc nào em thấy ghét mưa.

Có một lần, anh đưa em đi xem phim như những cuối tuần khác, rồi chuông điện thoại anh rung, rồi anh ra ngoài nghe điện thoại, rồi em nhận được SMS: “Anh có việc gấp, em xong thì tự về nhé, xong, anh sẽ gọi sau”. Anh là người rất cẩn thận, và chu đáo, là người ít khi nói mà quên làm. Và tối hôm đó em đợi, đợi mãi, chỉ một dòng tin... Tin nhắn mất hút, anh mất hút. Chiếc phone của em suýt cháy nguồn vì nó liên tục được bật đi tắt lại hàng trăm lần. Ba ngày sau, anh xuất hiện, mệt mỏi, u sầu, đưa em lên trà quán và dựa vào vai em. Hôm ấy anh không hút thuốc. Em chưa bao giờ thấy anh như thế này.

Em sợ. Em nói huyền thuyên, quên mất những giận hờn đã sắp đặt, quên mất những lời cay nghiệt sẽ nói. Sao anh không bao giờ kể, sao anh không bao giờ nói. Sao... Em nói rất nhiều, chỉ trừ những điều thực sự muốn nói. Rồi anh bảo em hát. Em bắt đầu hát những bài hát anh thích, rồi đến những bài em thích. Hát cho anh và cả cho em. Bài hát kết thúc khi đêm muộn, anh đèo em về và chúc em ngủ ngoan anh về mang theo câu hỏi của em một lần nữa. Em không biết, ba hôm trước đó, là ngày chị ấy li dị, và ngay sau đó thì nhập viện vì uống thuốc ngủ quá liều.

Có một lần anh hẹn em rồi khē khàng hôn lên trán, vuốt tóc em và xin lỗi. Chỉ có thể với em, anh là người trưởng thành, chín chắn, anh giống một người bố, giống một người anh trai, và giống cả người yêu. Mỗi khi thế này, em lại quên, quên hết những gì muốn hỏi, em muốn dẫn dắt anh, để cho công bằng chứ. Nhưng, hình như có cái gì đó, lớn hơn là em, đang dẫn dắt anh rồi.

Có một lần, tình cờ em gặp anh ta trên phố, tình cờ em nói dăm ba câu, tình cờ anh nhìn thấy. Rồi anh quay xe bỏ đi. Một tuần sau đó anh không bắt máy, không liên lạc, không một tăm hơi. Rồi sau đó anh lại xuất hiện, lằm lì và ít nói, ít hỏi han, ít quan tâm em. Nhiều khi không nghe em nói, nhiều khi xa xăm, nhiều khi điện thoại anh rung, và nhiều khi anh bỏ đi đâu đó. Anh có biết là em đã biết không??? Anh có biết là em đã thành người lớn, biết giả vờ và giấu giếm, như anh? Anh có biết em đau lắm không?

Có một lần...

Có một lần...

Có một lần...

Có bao nhiêu lần như thế nữa.

Cho đến cái hôm, cách đây một tuần

Cái hôm sau hôm anh lỗi hẹn không đến, sau hôm em chờ anh đỏ mắt, sau hôm trời mưa rất to, rất to ấy. Hôm đó anh ốm.

Em lại quên mất giận dỗi, nghe giọng của anh và chạy vội đến đây. Anh rất hiếm khi ốm, mà lại ốm nặng thế này nên em đã lo lắng lắm. Cho nên em đã đến và cả đêm ngồi thức để chườm khăn cho anh, đã dùng hết tình yêu của mình để nấu cháo cho anh ăn, mua thuốc cho anh uống. Dọn dẹp lại ngôi nhà ít khi có dịp được bữa bận, giặt đồ quần áo ít khi được để thế này. Em đang nấu nốt nồi cháo cho anh, rồi em sẽ về. Anh đã đỡ sốt, và khi tỉnh dậy có thể tự lấy ăn và uống thuốc. Em đã dán những mẫu giấy note ở khắp nhà, dặn anh uống thuốc và ăn uống cẩn thận, dặn anh đừng động vào nước lạnh.

Rồi điện thoại anh đổ chuông, và em sợ anh thức giấc, em ào vào phòng và lời nó ra, cho nó im lặng. Màn hình là Important. Nếu em cứ để kệ cho nó reo, hoặc kệ anh thức giấc và nghe nó thì em sẽ không thấy trên màn hình dòng chữ "Quan trọng" đang gọi, thì em sẽ không nén nổi tò mò mà accept, và nghe: "Ngốc à, anh ốm thế nào rồi, em bảo về nhà thì nhắn cho em ngay mà, sao không nhắn tin cho em sớm hơn. Xin lỗi anh, hôm qua vì em mà anh đã ốm..."

Em chỉ nghe được đến đó, rồi em cúp máy, bình tĩnh tắt nồi cháo đang sôi dở trên bếp sẽ có người đến nấu cho anh ăn, ngon hơn em. Và em về, kéo chị ấy đến, kéo anh tỉnh dậy, kéo anh trách em đã tự tiện nghe điện thoại, kéo týt nữa em không bước nổi khỏi phòng. Em chạy, bước chân nhanh như bay, hôm đó, và cả những hôm sau nữa,

em biến mất. Hôm qua anh hết ốm và trách em sao bỏ người bệnh bơ vơ thế. Nhỡ anh chết thì tại ai? Em cũng hỏi anh câu ấy nhé. Tại ai, hở anh???

Tại sao?

Sao không thể chia tay và trả anh về cho chị ấy, sao không thể quên anh như em đã quên được một người khác trước kia? Sao anh và chị ấy không thể đến được với nhau? Hóa ra mọi câu trả lời đều nằm ở em cả. Và em quyết định, quyết định trả anh cho hạnh phúc, trả hạnh phúc cho anh. Anh và chị ấy chắc đang chờ...

Mưa đã dần ngớt, cũng đã muộn, muộn cho đêm nay, muộn cho anh, muộn cả cho em. Bài hát rồi sẽ cũ...

- ...

- Em thực sự muốn thế chứ? Anh hỏi lại.

- ...

- Nếu em thực sự muốn thế, thì em hãy quên anh và sống thật tốt, thật vui vẻ hạnh phúc!

- ...

- Em có thể gọi anh bất cứ khi nào em cần. Tìm anh bất cứ khi nào em muốn. Anh ở đây.

Ba câu cho tất cả. Rồi lại yên lặng.

Đến tận cùng tận cùng. Sâu thẳm. Anh vẫn không để một ô trống nào cho em, không để một cánh cửa nào cho em.

Em đã ước rằng anh kéo tay em lại, và nói rằng anh nhớ em, rằng anh yêu em và cần em mà không chờ em hỏi, chờ em yêu cầu như những lần trước. Em đã ước... Yêu anh, em đã biết thêm về sự xa vời của những thứ tưởng như gần gũi. Yêu anh, em đã thành người lớn, biết gian dối, biết giả vờ. Yêu anh, em đã biết có khi chia tay cũng đẹp tựa một món quà. Yêu anh, em đã biết còn có

những người thủy chung đến thế. Đã biết còn có tình yêu sâu đậm đến thế. Chỉ tiếc nó không dành cho em...

Anh đưa em về, em không hề khóc, không một giọt nước mắt nào thêm rụng xuống khỏi mắt. Khô ram. Khô hơn cả hạn hán. Em đã khóc bù những đêm trước, và sẽ cả những đêm sau. Nước mắt em sẽ là món quà chúc phúc cho anh. Chỉ có thể chúng ta mới hạnh phúc. Anh và chị ấy hạnh phúc với nhau, còn em hạnh phúc vì anh hạnh phúc. Thật nhảm nhí, nhưng nó tồn tại, như nỗi đau của em lúc này...

Anh về đi nhé.

Em sẽ vào nhà, lẳng lẽ thay bộ quần áo, và nằm lên giường, ngủ một giấc. Sáng mai tỉnh dậy, sẽ làm việc, sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ cười thật tươi kể cả mỗi lúc gặp anh hay gặp hai người trên phố.

Em cảm ơn, vì anh đã đến, đã bên cạnh em trong những lúc em buồn bã và cô đơn nhất. Đã cho em biết vẫn còn những người như thế, vẫn còn những tình yêu như thế. Đâu đó, đâu đó cũng sẽ có người yêu em như anh yêu chị ấy. Phải thế không anh?

Bàn tay cầm mây

Blogger Hồ Huy Sơn

Tôi gọi biến mất là một cảm giác. Có thể có người sẽ không đồng tình. Nhưng... Mặc kệ!

Cảm giác biến mất. Nó sẽ như thế nào nhỉ? Có một ngày, đột ngột mình biến mất khỏi thành phố. Phòng trọ vắng tanh. Nơi mình làm việc sẽ chỉ còn chiếc ghế trống trơn. Khi đó, liệu có ai nhận ra sự thiếu vắng ấy của mình. Hay vẫn thấy bình thường như bao ngày bình thường khác. Dù gì đi chăng nữa, biến mất vẫn là cảm giác thúc giục, mời gọi con người ta đi khỏi thành phố với gần mười triệu con người đang ngụp lặn trong nhịp quay ồn ào, tấp nập. Đi khỏi không báo trước.

Tôi cam đoan là đôi mắt màu xanh ấy đã nhìn mình rất lâu, sau đó từ đôi môi xinh xắn, một nụ cười nở ra. Lúc đó, tôi chỉ có thể liên tưởng đôi môi kia là một bông hồng nhung mới hé, vẫn còn đọng sương đêm. Nó khiến tôi thần thờ trong một khoảng thời gian không ít, rồi sau đó

mới lục cục móc ví lấy tiền trả cho người xe ôm. Bà chủ khách sạn niềm nở tiếp đón tôi. Nụ cười xã giao không thể lẫn đi đâu được! Và nếu là một người lụy tình, tôi nghĩ nụ cười của bà là món quà quý giá đầu tiên, cho một người vừa chân ướt chân ráo tới chốn này. Tôi lách thếch cầm túi đồ lên phòng, trong đầu vầng vất đôi mắt màu xanh, bông hồng nhưng mới hé còn đọng sương đêm.

Candy bảo, tôi mới đến đây được hai ngày. Cũng chưa đi được nhiều. Thú thực là tôi đã rất lúng túng khi Candy hỏi tôi về số lần tới đây. Tôi bảo với Candy, cô tin không, lần đầu tiên tôi tới vùng này. Có vẻ như cô ấy không tin. Vì Candy cho rằng, tôi còn trẻ. Từ thành phố, sau một giấc ngủ đêm trên tàu là đã có thể thưởng ngoạn một khung cảnh tuyệt đẹp như thế này. Những người trẻ nên đi nhiều, để biết nhiều hơn về cảnh quan nước mình. Chỉ đến khi tôi chia sẻ với Candy về thời gian của một công chức mẫn cán là tôi, thì cô ấy mới mỉm cười. Chỗ tôi có một ông sếp cũng hết sức mẫn cán. Tôi bồi thêm, nghĩ rằng lý do của mình sẽ càng chính đáng hơn.

Khách sạn nằm sâu trong ngõ, dưới một chân núi mà từ đây, điểm nhìn có thể bao quát được toàn thị trấn. Nói chung đây là một nơi khá yên tĩnh. Nhưng không hiểu sao lại vắng khách như vậy. Candy bảo, tôi ở một mình chỗ này đã hai ngày nay. Thú thực cũng hơi buồn. Người ta vừa giới thiệu cho tôi một dịch vụ khá hay. Tôi định, nếu cứ phải lủi thủi như thế này, rất có thể hôm nay tôi sẽ đi thưởng ngoạn dịch vụ ấy. Candy tếu táo cho hay, nhiều lúc tôi đã từng nghĩ cái khách sạn này là nhà của mình. Sẽ thật buồn chán khi phải ở nhà một mình, không có ai bầu

bạn. Vì thế mà cô đã mỉm cười khi tôi tới đây? Candy cười vang khiến tôi lấy làm chột dạ. Không hiểu sao mình lại có thể đưa ra một câu hỏi chẳng đâu vào đâu như thế.

Đúng là tôi đã vui hơn khi có sự xuất hiện của anh. Ít ra, tôi không phải ở - nhà - một - mình. Candy cố kéo dài giọng mấy từ sau.

Công bằng mà nói, Candy cảm thấy vui khi có sự xuất hiện của tôi. Nhưng tôi cũng vui không kém khi có Candy làm bạn. Trong cuộc biến mất lần này, tôi đi một mình và cứ định ninh sẽ chỉ có một mình. Nhưng tình thế đã hoàn toàn thay đổi.

Tôi chưa bao giờ tin rằng sẽ có một tình bạn chỉ trong chốc lát. Bởi, cái gì nhanh đến rồi cũng nhanh đi. Nhưng lần này gặp Candy, tôi buộc mình phải nghỉ lại. Giữa tôi và Candy một sự thân thiết như đã gắn bó từ lâu. Không thể tin được, Candy đang học khoa Việt Nam học năm thứ ba nhưng cô ấy có thể nói tiếng Việt rất chuẩn, kể cả âm điệu. Tôi đã gặp nhiều người nước ngoài, khi nghe họ nói tiếng Việt, nếu không nhìn màu tóc và màu mắt thì cứ ngỡ họ là dân Nghệ An hoặc là người miền trong. Còn Candy thì không. Có thể do năng khiếu, cũng có thể do cô chịu khó tập luyện nên cách phát âm của Candy không khác gì người Hà Nội. Điều đó quả thật may mắn đối với tôi khi trình độ tiếng Anh mới chỉ bỡ ngỡ. Tôi rất khổ vì điều này. Đâu phải mình lười học. Thậm chí tôi còn qua hết trung tâm này đến trung tâm khác nhưng đâu vẫn hoàn đấy. Candy giao tiếp với tôi bằng tiếng Việt.

Buổi tối thứ 7, tôi rủ Candy đi xem chợ tình. Từ xa đã nghe tiếng khèn dặt dìu trong đêm. Cả tôi và Candy đều

không giấu được vẻ háo hức, những bước chân không còn chậm rãi tàn bộ. Tôi từng được nghe nhiều sách báo kể chuyện chợ tình, rất nhiều lần muốn thử đến để xem chiếc khèn như thế nào, liệu mình có say tiếng khèn hay không. Và, tôi đã bị tiếng khèn dẫn dụ lúc nào không hay. Trong tâm trí tôi lúc đó, chỉ còn tiếng khèn âm vang, da diết. Chàng trai thổi khèn người hơi gập xuống, vừa thổi vừa đưa chiếc khèn. Cạnh đó, một cô gái cầm ô, bước đi lả lướt theo tiếng khèn. Cả hai hòa vào nhau trong tiếng khèn dìu dặt.

Khi tôi đưa ánh mắt về phía Candy, bắt gặp nụ cười ẩn mang vẻ thích thú của cô. Tôi mỉm cười đáp lại. Dường như, tiếng khèn đã đưa chúng tôi lại gần nhau hơn, không còn ranh giới giữa người trong nước và người nước ngoài. Kết thúc tiếng khèn và điệu múa, là tràng pháo tay giòn giã của những du khách. Và cũng liền sau đó, tôi bắt gặp chàng trai cầm chiếc mũ trên tay, đi xung quanh những du khách xin tiền. Một số du khách vui vẻ mở ví rồi lấy ra tờ năm ngàn, mười ngàn cho vào chiếc mũ. Cũng có một số thì quay đi. Candy lấy tờ hai mươi ngàn cho vào chiếc mũ lúc chàng trai lượn qua chỗ chúng tôi đứng. Có lẽ chàng trai nghĩ tôi và Candy là một cặp nên chỉ lướt qua chỗ tôi đang đứng, không đưa ánh mắt cum cúp cũng như chìa chiếc mũ về phía tôi.

Lúc đó, tôi hết sức bất ngờ. Nói sững sờ cũng không sai. Tôi không nghĩ buổi chợ tình là nơi để trai gái từ các bản xa gặp gỡ sau một tuần lên nương làm rẫy, lại là nơi để kiếm tiền. Đây phải chăng là một sự biến thái do cuộc sống thị trường mang lại. Dường như hiểu được cảm giác của tôi, Candy quay sang tôi bảo, thực ra chuyện này cũng bình

thường. Bởi vì họ đâu có lấy không, họ dùng lao động của mình, người khác xem xong thì trả tiền là điều đương nhiên. Mặc dù vẫn cảm thấy có chút gì đó không được vừa ý nhưng trước lý lẽ của Candy, tôi đành lòng im lặng. Vì thực ra, lúc đầu tôi có ý sợ cô ấy sẽ nghĩ không hay về đất nước mình qua hành động thổi khèn thu tiền của chàng trai người dân tộc. Đến khi cô ấy nói lên suy nghĩ của mình, thì tôi tạm yên tâm với nỗi lo mà mình đưa ra lúc nãy.

Tôi và Candy đi vòng vòng khu chợ, xem một số mặt hàng lưu niệm cho đến khi trời về khuya, sương rơi lạnh lạnh thì ghé vào một quán gần đây, ăn thắng cố và uống rượu ngô. Trước khi lên đây, tôi có đọc ở đâu đó, đại thể lên đây mà chưa ăn thắng cố và uống rượu ngô thì xem như là chưa tới. Tôi đọc được vẻ thích thú từ đôi mắt rạng ngời của Candy khi cô chậm chậm đưa chén rượu ngô lên nhấp nháp từng chút một rồi hà một tiếng như một con sâu rượu thực thụ. Hết buổi chợ, chúng tôi cùng nhau về khách sạn. Cả tôi và Candy đều cảm thấy ấm hơn khi có chút hơi men trong người.

Candy có một chiếc máy nghe nhạc màu đỏ, bé bằng hai ngón tay. Đi đâu, cô ấy cũng mang nó theo. Lúc tôi tắm rửa xong, khi vừa ra đến hành lang thì thấy Candy đang ngồi trên ghế, tai đeo headphones, bàn tay gõ vào thành lan can theo điệu nhạc. Tôi đến cạnh bên, rất tự nhiên, Candy gỡ headphones ra khỏi tai mình rồi gắn vào hai bên tai của tôi.

Tôi thường hay đi một mình nên mang nó theo làm bạn. Tôi đang nghe một bản nhạc rất thú vị, muốn chia sẻ cùng anh.

Candy chỉnh volume to hơn một chút. Tôi chăm chú lắng nghe. Bài hát được mở đầu như thế này: "Took a walk and passed your house late last night. All the shades were pulled and drawn way down tight. From within, a dim light cast two silhouettes on the shade. Oh what a lovely couple they made".

Khi tôi gỡ earphones ra khỏi tai mình, Candy liền cười. Bài hát kể câu chuyện về một chàng trai tới nhà người yêu vào buổi tối. Qua ánh điện từ trong phòng hắt ra, anh ta trông thấy bóng hai người đang khiêu vũ với nhau. Sự nhịp nhàng, hài hòa cùng những cử chỉ âu yếm là những gì chàng trai trông thấy giữa người yêu của mình và một người thứ ba nào đó. Lúc ấy, cục tức trong lòng chàng trai dâng lên, không một chút do dự, chàng trai đã đập cửa xông vào. Nhưng thật xui xẻo cho chàng trai ấy, một trong hai người kia không có ai là người yêu của anh ta. Bởi vì rút cục thì chàng trai đã nhầm ngôi nhà của người yêu mình với một ngôi nhà gần đấy.

Câu chuyện đầy tính hài hước qua giọng kể và điệu bộ của Candy càng trở nên buồn cười. Tôi và Candy ôm bụng cười rũ rượi. Tiếng cười của chúng tôi càng rộn rã trong đêm đen giữa đại ngàn. Một lúc sau, Candy quay sang tôi, nói bằng vẻ hệ trọng.

- Anh phải cẩn trọng, tuyệt đối đừng để xảy ra những chuyện nhầm tai hại như vậy!

Lúc đó, da mặt tôi bỗng nhiên so lại nhưng trong bóng tối, chắc chắn Candy không nhận ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi và Candy đi dạo quanh thị trấn. Hôm nay là ngày cuối cùng của tôi ở thị trấn này. Và cũng là ngày cuối cùng của Candy, bởi vì xong ngày hôm nay, cô ấy sẽ chuyển xuống một bản bất kỳ, theo dịch vụ homestay mà có người đã mách cho cô.

Về thị trấn này, tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài hai từ tuyệt vời. Có thể ví như một bức tranh đa sắc, mà ở đó, nổi lên trên tất cả là sắc màu của những tấm vải thổ cẩm, được dệt một cách khéo léo rồi được người bản địa treo lên hai bên đường, trở thành mặt hàng hấp dẫn những du khách tới đây. Những người phụ nữ dân tộc, bàn tay nhuốm chàm lũng thừng cầm trên tay một vài món đồ lưu niệm mời chào những khách hàng bất gặp trên đường. Có một vài đứa trẻ đến chỗ chúng tôi chào hàng, tôi hơi ngỡ ngàng là chúng toàn nói bằng tiếng Anh. Lúc đó, Candy trở thành người phiên dịch cho tôi. Tất nhiên tôi cũng có phần tự ái nhưng chẳng còn cách nào khác. Vì mấy đứa trẻ dân tộc, nói tiếng Anh giỏi hơn tôi, trong khi tiếng Kinh chúng lại không nói được. Dẫu sao, tôi vẫn hạ quyết tâm sẽ củng cố trình độ tiếng Anh của mình. Hy vọng, nếu có duyên, tôi sẽ còn gặp lại Candy, khi đó, tôi và cô ấy sẽ giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ đang được thông dụng trên thế giới.

Thực sự, không riêng gì tôi mà cả Candy đều cảm thấy ngỡ ngàng và thích thú, khi chốc chốc lại có một đám mây ủa vào thị trấn, bay lớn vờn xung quanh chúng tôi. Khi tôi và Candy vòng ra sau thị trấn, bắt gặp một thung toàn mây là mây. Thung mây trắng xóa, lớp lớp gối lên nhau. Một cơn gió lùa qua, từng dải mây nối tiếp nhau thung dung trôi. Tôi và Candy ủa tới, khua khoắc hai tay vào

không trung rồi cười giòn giã. Đột nhiên, Candy quay sang tôi, hỏi:

- Dường như chuyến đi này của anh không đơn thuần là đi du lịch? Anh đang chạy trốn điều gì đó phải không?

Tôi ngỡ ngàng nhìn Candy không chớp. Chuyến đi này, Candy đã cho tôi nhiều niềm vui nhưng cũng không ít sự bất ngờ.

Tôi nhớ là mình chưa hề mang khuôn mặt ủ ê mỗi khi đứng trước Candy. Vậy thì tại sao cô ấy lại thấu hiểu con người tôi như vậy? Đến lúc này thì tôi đành phải nói. Vì sự im lặng của tôi đã không lọt qua đôi mắt của Candy. Chuyến đi lần này của tôi, đúng là ngoài lý do thay đổi không khí còn có một lý do nữa mà thực tình tôi không biết phải bắt đầu như thế nào. Tôi và L vừa chia tay. Chúng tôi đã không vượt qua được rào cản từ phía gia đình. L là một con chiên ngoan đạo, thành viên của ca đoàn. L có một giọng hát truyền cảm. Tôi đã từng chứng kiến L hát Thánh ca, rồi mê man trong giọng hát ấy. Chúng tôi những tưởng sẽ đến được với nhau. Rồi mỗi sáng, trước khi đến văn phòng, tôi đều chờ L đến nhà thờ đọc kinh. Tiếng đọc kinh của những con chiên cứ trầm trầm, đều đều. Thỉnh thoảng tiếng chuông nhà thờ dóng lên, cũng trầm đều đều như vậy. Nhưng tôi, liệu có là kẻ hèn khi không vượt qua được rào cản mà gia đình mình tạo nên, để đến với tình yêu của mình? Dù sao, gia đình với tôi cũng rất quan trọng. Bởi vậy, điều tất yếu cuối cùng là tôi và L buộc lòng phải chia tay. Cả hai đều chấp nhận, dù không ai muốn. Tôi đau khổ. Và chắc chắn L cũng không

hơn gì tôi. Tạo hóa đã cho chúng tôi có duyên mà không có phận để đến với nhau.

- Anh xem này! Candy cầm tay tôi chạy về phía đám mây đang trôi trên không trung. Rất nhẹ nhàng, cô đưa tay ra chụp một đám mây gần đây.

Quay về phía tôi, Candy mỉm cười.

- Anh thử đoán xem, trong tay tôi còn mây hay không? Tôi không gật, cũng không lắc đầu. Chỉ đứng nhìn trân trân nhìn vào bàn tay đang cầm mây của Candy một cách khó hiểu.

Rất nhẹ nhàng, bàn tay của Candy từ từ mở ra. Trong lòng bàn tay hồng hồng xinh xắn, tuyệt nhiên không có một đám mây nào cả. Không để tôi thắc mắc lâu, Candy nhìn tôi rồi chậm rãi.

- Những cuộc chạy trốn không bao giờ là giải pháp tối ưu. Chỉ khi nào anh xem mọi chuyện như đám mây này, nhẹ nhàng đến rồi nhẹ nhàng đi. Khi đó, lòng anh rồi cũng sẽ nhẹ nhàng như mây.

Đơn phương

Blogger Nhd_arch

Mưa tháng Bảy rả rích không ngớt. Con phố nhỏ ven đô dài ngút ngát. Căn nhà mới xây, đang hoàn thiện thay thế căn nhà cũ kỹ lụp xụp trước đây. Tường đã trát, gạch đã ốp lát, đèn đã sáng, đồng hồ đã treo. Nhưng chưa một mảng tường nào có màu sơn. Ngổn ngang vật liệu, vỏ hộp các tông. Ngoài cửa treo tấm biển “Cho thuê văn phòng, cửa hàng. ĐT:...”

Cô gái 19 tuổi đẩy chiếc xe lăn ra hiên nhà. Mẹ cô muốn ngắm mưa. Con đường tối ngập nhaoang. Những vũng nước. Ánh đèn ở các hàng quán ven đường sáng lên. Từng bóng người trùm áo mưa vụt qua loang loáng. Chợt có hai thanh niên dừng xe trước quán vịt bên kia đường,

lúi húi cời áo mưa. Cô gái như không tin vào mắt mình nữa. Sững sờ. Ngờ ngàng. Cô nhìn qua màn mưa bằng ánh mắt ngây dại.

- Anh! Tưởng như không bao giờ em còn được thấy anh nữa...

Một năm rưỡi về trước. Ngày 19 tháng Một. Bích, cô gái đó, đi cùng cô bạn thân tên Quỳnh, đến đăng ký học tại trung tâm tiếng Anh buổi tối. Bích có cá tính mạnh, và hơi đánh đá, chanh chua. Đôi mắt xéch và nước da ngăm đen. Quỳnh thì ngược lại, hiền thực, đoan trang. Gương mặt xinh đẹp của miss A3, hai cái răng khểnh lúc nào cũng muốn khoe ra, hay cười. Đôi mắt kẻ màu cốm dễ thương.

Tối hôm đó có hai chàng trai cũng rủ nhau ghi tên học Headway A. Minh và Hoài - hai chàng kiến trúc sư trẻ, đẹp trai, đa tình nhưng cô đơn - một người tìm kiếm mãi mà chưa thấy được một mảnh tình, một người chia tay người yêu đã gần một năm, một năm tìm quên nỗi buồn bằng đi làm ở tỉnh xa, mới trở lại Hà Nội.

Quỳnh đứng quay lưng lại phía hai chàng trai nên họ chỉ nhìn thấy Bích. Bích liến láu cười nói, hỏi giờ học, cô giáo. Những người đến xin học chen chúc. Quỳnh lùi lại và áp sát vào Hoài. Mùi thơm trên tóc cô làm anh ngây ngất...

Nhà để xe. Hai chàng trai ra về. Chợt nhìn thấy một cô bé xinh đẹp đứng đợi bạn lấy xe.

- Con bé xinh thật!

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, hai chàng trai đã bị hạ gục bởi Quỳnh.

- Hy vọng em này học lớp mình. Mong đến khi đi học sẽ có dịp gặp và làm quen...

Buổi học đầu tiên thật vui. Minh và Hoài đến lớp từ sớm. Háo hức chờ đợi. Quỳnh và Bích xuất hiện.

- Oa, em xinh đẹp này học lớp mình! Thích quá!

Quỳnh khẽ cười, khoe hai cái răng khểnh đáng yêu. Cô giáo hỏi tên từng người, lớp làm quen với nhau.

- What's your name?

- Bích!

- How old are you?

- Ừm, I'm seventeen!

- Thế còn bạn bên cạnh? What's your name?

- My name's Quỳnh. I'm eighteen!

Giờ giải lao. Quỳnh và Bích xuống căng tin. Hai chàng trai nhìn theo đăm đuối. Quỳnh chơi với. Cô sơ ý vấp vào cái ray cửa kéo ngăn giữa lớp học và hành lang. Có thể cô lúng túng vì biết mình đang bị theo dõi.

Những ngày sau, Minh và Hoài cố gắng tìm cách tiếp cận hai cô bé. Gái đoan trang khó làm quen thật. Quỳnh hay cười nhưng chỉ cười với Bích và hai cậu bạn ngồi bàn sát trên. Gặp hai chàng trai, Quỳnh vẫn làm mặt lạnh. Hai chàng trai lúng túng không biết phải làm sao.

- Cạnh tranh lành mạnh nhé!

- Có thể dùng một chút thủ đoạn cũng được, hi...

Rồi, cơ hội chợt đến bất ngờ. Một buổi học, hai chàng trai tìm đến chỗ ngồi phía sau hai cô gái. Hoài đã lấy được số điện thoại của Quỳnh trong danh sách lớp. 09363... Bích đã thầm yêu trộm nhớ chàng kiến trúc sư trẻ Minh từ lâu. Cô gái chưa đầy 18 tuổi, sinh nhật đúng ngày cá tháng tư,

vốn thường chanh chua, bỗng trở nên ngây ngô lạ kỳ. Những rung động đầu đời. Cô run rẩy trước gương mặt điển trai như diễn viên điện ảnh của Minh. Cặp mắt to. Bộ râu xanh rì. Cái trán hơi hói. Vẻ đẹp của người đàn ông từng trải.

Trong giờ học, bất chợt Bích quay xuống vút cho Minh một mẩu giấy. “Cháu đố chú nhé: cái gì người mua không dùng, người dùng không biết, người biết không muốn... Đến giờ giải lao chú phải giải được. Nếu không cuối giờ chú phải mời cháu đi ăn ốc!”

Hoài quay sang: “Có chuyện gì thế? Hi, thôi chịu thua đi, cơ hội đến rồi! Cháu ơi tý nữa cho chú đi cùng với nhé!”. Hai chàng trai ngồi học mà đầu óc cứ để đâu đâu, cũng chẳng suy nghĩ tìm đáp án nữa, chỉ nhìn nhau cười tủm tỉm. Sao mọi chuyện lại dễ dàng thế nhỉ? Thế là sắp tiếp cận được Quỳnh rồi! “Cháu ơi, chú chịu thua, không giải được rồi!”.

Tan học. Học viên ở các lớp túa ra đông nghịt, chen chúc đi xuống cầu thang cũ kỹ.

- Chú ơi, đâu rồi? Còn cái chú kia đâu nữa?
- Đi đâu bây giờ hả cháu?
- Vào Phòng Khoang nhé!

Lộn nhộn tiếng xe máy, tiếng gọi nhau í ới. Minh và Hoài lao ra, không thấy bóng dáng Quỳnh và Bích.

- Nhanh lên không hai em cắt đuôi bây giờ!

Hoài vừa chạy xe vừa móc điện thoại ra bấm số Quỳnh:

- Quỳnh à?
- Ai đấy?

- Chú là người ngồi sau cháu trong lớp học đây! Bọn cháu đang ở đâu thế?

- Chú ơi, vào Phùng Khoang đi! Nhanh lên!

Hai chàng trai lao theo con đường dẫn vào chợ đầu mối. Chẳng thấy tăm hơi hai cô bé đâu cả. Hoài lại gọi điện:

- Cháu ơi, ở đâu rồi? Chú tìm mãi chẳng thấy bọn cháu đâu cả!

- Chú ơi, quay ra đi, đi về phía Hà Đông. Hẹn ở Khách sạn Anh Quân nhé!

Hoài quay sang Minh:

- Đi hướng này...

- Chú ở Khách sạn Anh Quân rồi! Hoài lại gọi.

- Chú đi thẳng tiếp vào trong, đến cái quán vịt Vân Đình ý! Nhà cháu ở gần đấy!

Con đường ven đô càng đi sâu vào càng tối, heo hút. Đường đang làm dở, lổm chổm.

- Quay lại thôi, bị bọn nó lừa rồi!

- Ô, Bích kia kia!

Ngôi nhà nhỏ cũ kỹ, phía trước có một gian hàng, một lối đi bên hông dẫn vào nhà chính phía sau. Cô công chúa lọ lem Bích vẫn mặc chiếc áo khoác màu vàng như khi ở lớp học, đứng ở cánh cửa sắt nhoèn cười nhìn hai chàng trai đang dừng lại ngỡ ngác.

Một người phụ nữ dừng xe lại trước mặt Bích. Bích quay mặt đi vào trong. Hoài rút điện thoại ra gọi nhưng không thấy trả lời. lát sau, có tin nhắn: "Chú ơi, muộn rồi, cháu phải trông nhà. Hẹn chú khi khác nhé!" Minh và Hoài ra về, lòng khấp khểnh mừng thầm...

Về đến nhà, Hoài bắt đầu lên kế hoạch tấn công Quỳnh. Minh chưa lưu số của Quỳnh nên Hoài chủ động

ra tay trước. “Có nên gọi không nhỉ? Mà biết nói chuyện gì bây giờ? Ở trên lớp cũng chưa nói chuyện với nhau bao giờ cả, thôi nhắn tin thăm dò trước đã...”.

Tin nhắn đầu tiên: “Anh yêu em!”. Chọn kiểu tấn công trực diện bằng cách gây shock, Hoài nghĩ rằng cô gái trẻ sẽ tò mò và reply lại “Ai thế? “và sau đó câu chuyện sẽ tiếp tục được dẫn dắt. Nhưng không, không có hồi âm. Có vẻ Hoài đã sai lầm về mặt chiến thuật.

Ngày hôm sau, một tối thứ bảy. Hoài ngồi buồn thiu ở nhà. Cô đơn. Trống vắng. Nhớ cái đôi mắt màu cốm và cặp môi cong hay cười của Quỳnh da diết. Mùi tóc nữa. 10 giờ. Không chịu đựng được, Hoài lại với tay lấy điện thoại ra bấm nhắn tin cho Quỳnh.

“Quỳnh ah, em có biết anh đã yêu em ngay từ ánh mắt đầu tiên hay không? Anh đã phải tìm kiếm quá lâu rồi mới gặp được người con gái như em... Em ngủ ngon và mơ những giấc mơ thật đẹp nhé! Anh yêu em thật nhiều!”

Một lát sau: “Chú tưởng nhầm số này là của Quỳnh nên nhắn nhầm, cháu không trách chú. Nhưng Quỳnh nó có người yêu rồi, chú đừng nhắn thế sẽ gây hiểu lầm không hay. Chào chú!”.

Hoài lặng người trong giây lát. Choáng váng. Thất vọng. Ủ, phải rồi, Quỳnh xinh đẹp, đáng yêu như thế, tính tình cũng hay nữa. Chưa có người yêu mới là lạ. Trấn tĩnh lại rồi Hoài mới nhắn tin cho Bích: “VẬY ah, cảm ơn cháu. Chú yêu Quỳnh nhưng chú không muốn làm kẻ phá hoại hạnh phúc người khác. Vậy chú sẽ rút lui. G9 nhé Bích!” Không thấy tin trả lời...

Sáng hôm sau. Hoài đã bình tĩnh lại. Với một kẻ dày dặn kinh nghiệm tình trường như anh thì chuyện Quỳnh đã có người yêu không phải chuyện gì ghê gớm cả. Anh bắt đầu lên kế hoạch tấn công phương án 2. Phải lấy lòng Bích. Bích là bạn thân của Quỳnh mà. Trước mắt cứ là bạn đã. Rồi dùng Bích làm cầu nối để đến với Quỳnh.

Hoài send message cho Bích: “Chào cháu! Đêm qua cháu ngủ có ngon không? Lúc nào rảnh chú cháu mình đi ăn ốc nhé! Chú vẫn nợ cháu bữa ốc mà. 1 - 4 này sinh nhật cháu, hy vọng lúc đó chú cháu mình vẫn còn học chung lớp tiếng Anh..:-)”

Bích vui lắm. Cô nghĩ người nhắn tin là Minh.

“Chú đã biết hôm đó là sinh nhật cháu rồi thì phải có quà đó nhé!”.

“Ok, chuyện nhỏ mà. Chủ nhật vui vẻ nhé cháu!”.

Ngày chủ nhật trôi qua trống rỗng và vô vị với Hoài. Tối đến, anh vừa tắm xong và chuẩn bị ăn cơm tối. Chợt thấy có 3 missed calls trên điện thoại. Số của Bích. Hơi bất ngờ. Con nhóc này gọi có việc gì thế nhỉ. Hoài bấm máy gọi lại.

- Em gọi anh à? Có chuyện gì thế?

- À, em định rủ anh hôm nay vào Hà Đông xem bắn pháo hoa ấy mà. Hôm nay Hà Đông lên thành phố! À mà chú chú, không phải anh!

Thoảng ngần ngừ, không hiểu sao Hoài lại từ chối:

- Ủ thì chú, chú xin lỗi, tối nay chú bận. Với cả nhà chú xa lắm, tí tặn cầu Thăng Long cơ. Vào Hà Đông thì xa lắm!

- Xa gì mà xa, vào đây chơi với cháu cho vui!

- Thế Quỳnh có đi không hả cháu?

- Có chứ!

- Người yêu Quỳnh có đi không?

- Không, người yêu nó đi du học rồi!

Hoài mừng rỡ, cơ hội mười mười. Quả này chết với ông. Kỷ niệm đêm pháo hoa đáng nhớ rồi!

- Okie, chú sẽ vào! Máy giờ hả cháu?

- 11 giờ hẹn ở khách sạn Anh Quân nhé chú!

- Ok!

Hoài lao đi, lòng khắp khởi mừng thầm. Anh bấm điện thoại gọi cho Minh.

- Đang làm gì đấy?

- Tao đang ở nhà làm việc thôi.

- Vào Hà Đông chơi đi! Bọn Quỳnh Bích rủ vào xem bắn pháo hoa!

- Mà làm thế nào mà rủ được hai em, giỏi thế!

- Tao qua nhà đón mày rồi cùng đi! Chuẩn bị tinh thần overnight nhé!

11 giờ kém. Con đường ven đô trở nên yên ắng. Dừng lại ở hàng rào khách sạn Anh Quân. Hoài gọi điện cho Bích nhưng không thấy trả lời. Tiếng nhạc chờ kéo dài mãi.

Hoài nhắn tin: “Chú đến rồi. Đợi ở khách sạn Anh Quân nhé! Bọn cháu đang ở đâu?”.

Chờ mãi không thấy hồi âm, Hoài đèo Minh đi về phía nhà Bích. Hai chàng trai không dám gọi cửa mà chỉ lượn qua lượn lại trước nhà Bích. Nhìn qua cái ngách, qua cánh cổng sắt sâu vào phía trong. Ánh đèn vàng hắt ra lơ mơ. Không thấy bóng dáng Bích. Hai người dừng lại ở một trường học gần đó, gọi mãi không thấy trả lời.

Lại nhắn tin: “Cháu đâu rồi? Chú đợi ở ngoài này nhé!”.

Lát sau có tin nhắn của Bích trả lời: “Chú ơi, ở đây đang nhộn nhịp lắm! Mọi người đi xem bắn pháo hoa đông lắm!”.

Hoài mừng rỡ gọi điện lại nhưng Bích vẫn không chịu nghe máy. Hoài và Minh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ quay ra quay vào giữa khách sạn Anh Quân với nhà Bích. Chợt Minh chỉ tay vào nhà Bích:

- Ở Bích đây này, vẫn ngồi lù lù trong nhà! Gần 11 giờ 20 rồi còn gì!

- Bực thật, lại bị bọn nó bỏ bom lần nữa rồi!

Lại thêm mấy missed calls nữa xuất hiện trong máy Bích. Rồi hai chàng trai thất vọng ra về. Đi lòng vòng quanh cái thị xã sắp lên thành phố này mà chẳng thấy chỗ nào có dấu hiệu bắn pháo hoa cả. Đường phố về đêm dần thưa thớt bóng người. Kế hoạch chinh phục Quỳnh của Hoài tiêu tan...

Sáng hôm sau, sáng thứ hai ngày 4 tháng 2 năm 2007, Hoài vẫn chưa hết bức xúc vì chuyện đêm qua, lại nhắn tin cho Bích muốn hỏi cho ra nhẽ: “Hôm qua cháu làm sao thế? Chú chờ mãi mà chẳng thấy bọn cháu đâu cả! Có chuyện gì với cháu vậy? Tối nay học xong đi ăn ốc nhé!”.

Đợi một lúc rồi có reply: “Sao chú lằng nhằng thế nhỉ? Từ mai chú đừng nhắn vào số này, cháu không dùng nữa. Chào chú!”.

Hoài hơi giật mình, sao thế nhỉ, mà cái con bé này cũng lắc cắc, khó chịu thật đấy, cứ rủ rê xong lại bỏ rơi mình. Cố gắng kiềm chế, Hoài trả lời: “Chú xin lỗi, thực sự thì chú không hiểu có chuyện gì tối qua thôi. Thôi được rồi, chú sẽ không làm phiền cháu nữa. Chúc cháu luôn vui!”. Không thấy hồi âm.

Chiều đến. Minh vẫn không biết gì về chuyện giữa Hoài và Bích. Anh đưa xe vào nhà để xe, chuẩn bị lên lớp

học. Chợt nhìn thấy Bích và Quỳnh, anh chạy ra tươi cười chào hai cô bé: “Chào các cháu! Lát nữa tan học chú cháu mình đi ăn ốc nhé!”

Không ngờ Bích và Quỳnh mặt lạnh như tiền, quay ngoắt đi và nắm tay nhau chạy vụt lên cầu thang. Hai cô bé thể hiện thái độ ra mặt và như muốn tránh xa một cái gì đó rất ghê sợ. Minh ngỡ ngác không hiểu, rồi anh nghĩ chắc Hoài lại gây chuyện gì rồi. Lát sau, Hoài đến lớp, thấy dãy ghế ngồi phía sau lưng Quỳnh và Bích vẫn còn trống, anh chỉ tay bảo Minh chuyển sang đó ngồi gần để dễ bề tiếp cận hai cô bé.

Hoài và Minh vừa đặt sách vở xuống thì gần như cùng lúc, Quỳnh và Bích đứng lên chuyển sang bàn khác.

- Bi kịch rồi! Hoài thì thâm.

Minh ầm ứ:

- Không hiểu có chuyện gì! Lúc nãy gặp ở nhà xe, tao chào chúng nó rất lịch sự mà hai đứa nắm tay nhau chạy vụt đi!

- Tình thế ngày một khó khăn rồi!

Hố sâu ngăn cách giữa họ ngày càng lớn. Bích hiểu rằng Minh chỉ quan tâm đến Quỳnh, còn cô chẳng có ý nghĩa gì, chỉ như cái gai trong mắt anh. Nỗi thất vọng quá lớn. Cô điên cuồng chống phá, không cho Minh có cơ hội đến gần Quỳnh. Khoảng cách giữa tình yêu và thù hận thật mong manh! Những ngày sau đó, Bích và Quỳnh thường xuyên bỏ học về sớm, cứ đến giờ giải lao là hai cô bé lại bỏ về. Minh và Hoài cũng chẳng còn tâm trí đâu mà học nữa, cứ thần thờ bứt rứt như hai kẻ mất hồn. Phong trào học tập của lớp đi xuống. Mọi người hay đòi cô giáo cho về sớm để đi ăn ốc, đi hát karaoke...

Buổi ăn ốc đầu tiên của lớp ở Thanh Xuân Bắc không có Quỳnh và Bích, hai cô đã đi về trước. Mấy ngày sau, lớp lại xin nghỉ sớm đi hát ở Triều Khúc. Lần này hai cô bé có mặt. Minh quay sang Hoài cười: “Vụ này vui đây!”

Hoài không nói gì, chỉ mỉm cười. Hát karaoke là thế mạnh của Hoài, anh đã từng dùng sở trường đó để hạ gục người yêu trước đây của anh...

Minh cầm mic. Anh hay hát nhạc Phú Quang, Trịnh Công Sơn, những thể loại nhạc cao cấp, tương đối kén người hát, người nghe và hơi “già”. Được mấy câu thì “bụp” máy chuyển sang bài hát khác. Bích vừa cầm điều khiển bấm next. Minh lộ rõ vẻ khó chịu, nhưng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn về phía Bích bực tức. Nhưng anh cố kìm nén lại, Bích là đứa trẻ con mà, hơn nữa ngồi cạnh Bích là Quỳnh, anh không muốn làm gì mất điểm với Quỳnh cả.

Bích sốt ruột, mãi không đến bài hát cô chọn. Một bạn cùng lớp với tay lấy mic chuẩn bị hát. Nhạc dạo... “Bụp”. Bích lại bấm next. “Ồ cái con điên này! Làm cái gì đấy?”.

Bích quay lại cong cớn, mắt long lên sòng sọc, cầm cái điều khiển dứ dứ về phía người vừa phát biểu: “Này, bảo ai điên đây!”. “Thôi thôi, cô xin các em!”.

Đến bài hát của Bích. We wish you a merry christmas. Hà và Chíp, hai chị em ruột, vỗ tay cổ vũ Bích.

- Đứng lên đi Bích! Ra nhảy đi!

Bích vui vẻ rời khỏi chỗ ngồi, vừa hát vừa nhún nhảy hồn nhiên, không để ý đến một số ánh mắt vẫn còn chưa hết khó chịu vì bị next mất bài hát đã chọn. Hoài đưa điện thoại lên quay phim. Bích say sưa hát và nhảy. Khán giả phấn khích cuốn hút theo Bích. Quỳnh vẫn ngồi im, khẽ mỉm cười hiền lành. Minh và Hoài hết nhìn Bích lại liếc trộm về phía Quỳnh.

Bích về chỗ, giọng choe choé:

- Thôi chuyển sang hát chọn bài đi! Hát vì tính chán lắm!

Quay sang phía Hoài vẫn ngồi từ đầu đến giờ chưa thể hiện bài nào:

- Chú ơi, đưa cháu quyền list!

Hoài không nói gì, hơi ức chế, anh lạnh lùng đưa quyền sở cho Bích, rồi cúi xuống ghi bài vào phiếu yêu cầu.

- A! Katy! Ai chọn Katy thế nhỉ?

- Bích reo lên. Hoài vớ tay lấy mic, mỉm cười tự tin nhìn về phía Quỳnh và Bích. Hoài cùng bạn Hải lớp trưởng song ca. Giọng Hoài khoẻ và ấm, Hoài tăng âm lượng hết mức để thể hiện mình, lấn át giọng Hải. Giọng nam trầm của Hải chìm ngấm. Mọi người vỗ tay âm ỉm.

Lát sau Hoài chọn một bài hát tiếng Anh. Nothing's gonna change my love for you. Quỳnh có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Ai chọn tiếng Anh thế nhỉ?

Hoài cầm lấy mic, quay về phía Quỳnh khẽ cười.

- Anh chọn, học tiếng Anh thì phải hát tiếng Anh chứ nhỉ!

Quỳnh nhìn Hoài nhoen cười, hai cái răng khểnh lộ ra. Hoài ngớ ngàng, lần đầu tiên Quỳnh cười với anh. Quỳnh xinh và đáng yêu quá. Hoài lâng lâng ngây ngất. Anh dồn hết sức lực và cảm xúc vào bài hát...

Giọng Quỳnh vang lên. Cô thiếu thư xinh đẹp 18 tuổi cất lên giọng hát nhỏ nhẹ, ngoan ngoãn nhưng khoẻ và cao vút. Cột hơi ổn định, không chênh phô, cả bài hát không có một lỗi nào. Minh và Hoài say sưa ngắm người đẹp, môi mấp máy như muốn nuốt từng lời. Hai chàng trai chìm đắm trong cảm xúc.

"Này anh có hay chăng, ngày đêm nhớ thương anh, một mình tôi lặng lẽ, thức suốt những đêm dài, sẽ không quên những ngày tình yêu thật nồng cháy. Mãi mãi yêu mình anh, suốt kiếp yêu mình anh..."

Quỳnh và Bích chào cô giáo và mọi người, xin phép về trước. Minh và Hoài ở lại đến khi tàn cuộc. Về nhà, Minh nhắn tin cho Hoài. "Hôm nay mày thể hiện được đấy. Lấy lại điểm trước các em rồi!". "Chưa chắc đâu! Mình sơ suất quá, tự làm hỏng cơ hội. Đáng lẽ Bích có thể làm cầu nối thì bây giờ lại thành rào cản. Hic".

Hoài vò đầu bứt tai. Suy nghĩ. Anh khao khát muốn Quỳnh thuộc về mình. Con tim đóng băng bấy lâu nay của anh đã tan chảy khi lần đầu nhìn thấy Quỳnh. Ý thích nhất thời? Tình yêu? Hay là sự hiếu thắng? "Cái gì không phải của mình, muốn nó thuộc về mình thì phải đấu đá, giành giật! Cố lên! Chiến đấu và chiến thắng!".

Hôm nay Bích nghỉ học. Trời gần tết se lạnh. Mưa lất phất. Quỳnh hơi mệt nên không đến lớp. Bích và Quỳnh đi

đâu cũng có đôi nên hôm nay biết Quỳnh không đi học Bích cũng không đến. Ngồi nhà suy nghĩ lan man. Không biết giờ này Minh đang làm gì nhỉ? Hôm nay anh có đến lớp không?

“Minh ơi, em nhớ anh và yêu anh nhiều lắm, anh có biết không? Vậy mà sao mỗi khi gặp anh em cứ phải làm ra vẻ lạnh lùng, cứ phải chanh chua đanh đá? Em như con thú bị thương cứ phải cố xù lông lên để hăm dọa những kẻ muốn lại gần nó. Sắp thi ĐH đến nơi rồi mà em chẳng thể nào tập trung học được. Tại sao vậy hả anh? Em buồn lắm...”

Buổi học cuối năm diễn ra rời rạc, uể oải. Minh và Hoài ngẩn ngơ khi không thấy Quỳnh. Lớp nghỉ sớm. Mọi người tụ tập đi hát karaoke. Phú và Đức, hai cậu bạn thân hay ngồi gần nhóm của Quỳnh và Bích, gọi điện rủ hai cô bé.

- Lớp đi hát karaoke nhé! Bọn em cố gắng đến cho vui!

Minh và Hoài đi cách đó một đoạn, căng tai ra nghe lỏm chuyện của Phú và Đức.

- Quỳnh ốm rồi, không đến được. Mà thiếu một trong hai đứa thì đứa kia cũng chẳng đi đâu. Chán thật!

- Thử gọi lại thuyết phục lần nữa xem!

Trong phòng hát. Thiếu vắng Quỳnh nên Minh và Hoài không còn hào hứng thể hiện mình nữa, chỉ cầm mic lên hát chiếu lệ để hưởng ứng phong trào. Khoảng 9 giờ kém. Cánh cửa phòng chợt bật mở. Bích đến, đi cùng một cậu thanh niên lạ mặt xấp xỉ tuổi Bích. Bích chào mọi người rồi đưa mắt nhìn về phía Minh và Hoài, rồi quay đi như không quan tâm. Bích và cậu trai đó ngồi ở đầu dãy ghế ngoài cùng gần cửa. Cậu thanh niên không hát một bài nào, cũng không nói chuyện với mọi người trong lớp, chỉ nhìn về góc của Minh và Hoài với vẻ hằn học, khó chịu.

Minh và Hoài dễ dàng nhận thấy ánh mắt thiếu thiện cảm của người lạ mặt đang dành cho mình. Có khi sắp đánh nhau to rồi cũng nên, tý nữa về không cẩn thận anh em mình bị mấy thằng trai làng gây án. Ở quán Alibaba gần khu này cách đây 1, 2 năm đã từng có vụ giết người. Mà thằng này là ai vậy nhỉ? Người yêu, bạn, anh trai hay em họ của Bích? Hay là người yêu Quỳnh?

Hoài khê đập vào tay cậu Hoan an ninh đang ngồi bên phải mình.

- Hoan à, số điện thoại của Hoan bao nhiêu nhỉ? Hoài lưu số của Hoan, đề phòng lát nữa nếu có chuyện sẽ xin trợ giúp của Hoan.

Sau màn nhảy máy kết bạn, Hoan cầm mic đứng lên hát một ca khúc nhạc đỏ, cống hiến hết mình như trong buổi giao lưu trên lớp cậu đã từng thể hiện...

Trái ngược với sự lo lắng của Minh và Hoài, không có chuyện gì xảy ra. Bích và cậu bạn xin phép về trước, sau đó ít lâu mọi người cũng giải tán. Buổi đi hát nhạt nhẽo, trống rỗng kết thúc. Lớp chia tay nhau, chúc ăn Tết vui vẻ và hẹn gặp lại...

Trước Tết, Hoài từng tuyên bố Tết này sẽ đến chơi nhà Quỳnh và Bích. Nhưng bây giờ hai cô bé chẳng có gì liên hệ với Hoài và Minh cả, thậm chí còn có ác cảm với hai chàng trai. Hoài đã lấy được số điện thoại của Quỳnh trong danh sách lớp, nhưng không thể nào liên lạc được. Bích cũng không còn dùng số điện thoại cũ nữa. Không có cách gì để cải thiện mối quan hệ với hai cô bé, Hoài day dứt, bồn chồn không yên.

Tết đến. Hoài đến ăn cơm ở nhà chú họ. Chuẩn choáng hơi men, mặt đỏ bừng, Hoài ra về. Qua ngã tư Sở, Hoài không đi thẳng về nhà mà đánh tay lái rẽ trái đi về hướng Hà Đông. Đi tìm Quỳnh. Hoài đã rất nhiều lần đi tìm Quỳnh trong vô vọng. Chỉ có một manh mối duy nhất là cánh cửa sắt nhà Bích. Hoài lục lọi ở khu vực chuyển tiếp hai thành phố này quá nhiều rồi, mà chẳng thấy bóng dáng Quỳnh.

Phía sau trường Y học dân tộc Tuệ Tĩnh. Chợ đầu mối Phùng Khoang. Những góc ngách lộn xộn, tối tăm, bẩn thỉu. Con đường dẫn vào làng. Hồ nước. Nhà thờ. Trường học... Xe bus, xe tải, xe máy, khói bụi... Nhiều thành phần người khác nhau...

Bông hoa đẹp ơi, em đang ở đâu?

Lại một lần nữa không thấy dấu hình của Quỳnh, Hoài thần thờ ra về. Trời ngày tết nắng nhẹ. Gió táp vào mặt Hoài. Đầu óc Hoài quay cuồng, mắt Hoài mờ đi. Hoài loạng choạng dừng xe áp vào giải phân cách trên đường Nguyễn Trãi rồi cúi xuống nôn tung toé...

Về đến nhà, Hoài leo lên giường và lăn ra ngủ li bì. Trong giấc mơ của Hoài, hình bóng Quỳnh hiện ra. Gương mặt xinh đẹp, ngây thơ, thánh thiện. Đôi môi cong lại sắp cười. Quỳnh nhìn Hoài cười triu mến... Hoài nắm tay Quỳnh, dắt Quỳnh chạy qua những cánh đồng cỏ xanh mát. Những rặng cây. Hồ nước. Con đường gạch quanh co. Đến một ngôi nhà tranh có mái ngói đã bạc màu...

Buổi học đầu tiên của năm mới. Minh và Hoài đến lớp từ sớm. Cả hai chờ đợi Quỳnh sẽ xuất hiện. Hoài chọn mặc một chiếc áo sơ mi màu cam, rực rỡ vừa phải và trang

nhã. Chiếc cà vạt sẫm màu. Tóc Hoài vuốt keo bóng mượt. Anh muốn thay đổi hình ảnh của mình một chút, để gây ấn tượng với hai cô bé, đặc biệt là Quỳnh...

Góc lớp chợt bừng sáng. Thiên thần nhỏ bé Quỳnh xuất hiện. Cô nở nụ cười rạng rỡ. Minh và Hoài ngỡ ngàng sau mấy tuần không gặp Quỳnh. Hai chàng trai nhìn Quỳnh không chớp mắt, trong lòng như lửa đốt nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ lạnh lùng không quan tâm.

- Aaa, chị Quỳnh! Mừng tuổi em đi!

Chíp, cô bé học sinh lớp 9, chạy ra kéo tay Quỳnh mừng rỡ.

- Được rồi! Chị cưng em nhất đó. Chúc em luôn xinh đẹp, học giỏi, năm nay thi tốt nghiệp đạt kết quả xuất sắc nhé!

Quỳnh mở túi xách, lấy phong bao màu đỏ có tờ tiền mới ra lì xì cho Chíp.

- Em cảm ơn chị! Hi hi, thích quá, hôm nay em kiếm được mấy chục nghìn rồi!

Bích và Quỳnh vẫn giữ thái độ lạnh lùng băng giá với Minh và Hoài. Hai chàng trai lúng túng không biết phải làm sao. Quỳnh thật gần mà sao xa vời vợi.

Giờ giải lao, Phú và Đức rủ hai cô bé bỏ học đi chơi. Hai dãy ghế trống bị bỏ lại. Minh và Hoài vẫn án binh bất động, bất lực nhìn Quỳnh dần dần rời xa khỏi tầm tay...

Đầu tháng 3. Một buổi học, Hoài ngồi ở bàn đầu và nói chuyện bằng tiếng Anh với cô giáo. Với trình độ tiếng Anh B2 của một học viên cao học, anh có thể trò chuyện với cô giáo rất lưu loát. Theo lời cô giáo trẻ thì cô đã có chồng và một con gái. Hoài cài những câu flirt vào để trêu chọc, rủ cô đi chơi overnight. Cả lớp cười ồ lên, trừ một số gương mặt không hiểu gì vẫn ngỡ ngàng. Hoài xin phép cô

thời gian tới có thể sẽ không đi học đều được vì bạn đi kiểm tra công trình ở tỉnh xa.

Tối thứ tư ngày 7 tháng 3 năm 2007. Hoài xuất hiện ở trung tâm ngoại ngữ. Những người bán hoa đứng ở cổng trường đại học Hà Nội chào mời. Hoài dừng xe ở gốc cây gần lối vào trung tâm. Ở đây có thể kiểm soát được cửa ra vào các lớp học và nhà để xe ở bên kia đường. Hoài sẽ đợi ở đây chờ Quỳnh tan học và bám theo cô bé. Biết được nhà Quỳnh rồi Hoài sẽ tìm đến trồng cây si hoặc dàn dựng một số kịch bản làm quen như thế nào đó...

Đang giờ học. Hoài thông thả bước vào sân trường vắng vẻ, nhìn lên những ô cửa sổ sáng đèn của lớp học. Một vài đôi trai gái âu yếm nhau trên ghế đá. Tiếng radio và tiếng giáo viên giảng bài vọng ra đều đều...

Không khí bắt đầu ồn ào hơn. Tan học. Hoài đứng lặng lẽ căng mắt ra nhìn từng đám học viên rời trung tâm, đi về phía nhà xe và cổng trường. Nhóm bạn cùng lớp Hoài lú lú rú rú trò chuyện. Hai chị em Hà và Chíp. Thu và Thương. Phú và Đức. Không thấy Quỳnh đâu cả. Chắc Quỳnh và Bích lại nghỉ học. Hoài buồn bã ra về...

Một ngày cuối tháng 3. Quỳnh và Bích xuất hiện trở lại. Quỳnh dẫn theo cô em gái vào lớp học. Trang, em gái Quỳnh, là một cô học sinh lớp 10. Trang trẻ trung xinh đẹp, nhưng không có được nét mặn mà quyến rũ như chị. Lớp bàn tán xì xào về chuyện Quỳnh sắp lấy chồng. Mấy hôm nữa ăn hỏi. Rồi tổ chức cưới đúng ngày 1 - 4. Minh và Hoài điếng người, hỏi dò qua Hà và Chíp.

- Quỳnh sắp lấy chồng à? Có mời bọn em không?

Hai chàng trai chộn rộn, nửa tin nửa ngờ. Quỳnh còn trẻ quá, chưa đầy 19 tuổi mà, cưới xin gì. Hay người yêu Quỳnh về nước, biết đang có nhiều người nhòm ngó Quỳnh nên muốn cưới liền tay. Chuyện đùa à? Mừng 1 - 4, sinh nhật Bích, cũng là ngày cá tháng tư, sao lại là ngày cưới Quỳnh được. Nhưng nhìn Bích và hai chị em Quỳnh tíu tít cười đùa và cắn hạt dưa trong lớp thế kia, có khi là chuyện thật rồi.

Cô giáo khó chịu trước thái độ của nhóm Quỳnh và Bích.

- Đây là lớp học chứ không phải cái chợ. Tôi đang giảng bài mà các bạn cắn hạt dưa và cười nói như thế, chẳng tôn trọng cô giáo gì cả! Không muốn học thì đi ra ngoài, đừng để ảnh hưởng đến người khác!

Bích, Quỳnh và Trang vùng vằng thu xếp sách vở, đứng dậy chào cô giáo và bỏ đi. Hà và Chíp gọi với theo.

- Nay, không học nữa à?

Quỳnh quay lại phụng phịu, nói dối lí nhí:

- Cô đuổi!

Rồi ba cô bé đi ra khỏi cửa lớp, khuất sau hành lang, tiếng bước chân xuống cầu thang nhỏ dần.

Minh và Hoài ngây người ra chứng kiến sự việc. Thường ngày Quỳnh xử sự đoan trang, đúng mực và đáng yêu. Hôm nay sắp lấy chồng rồi thì lại như trẻ con. Hoài nhìn theo tiếc nuối. Linh tính mách bảo anh rằng có thể từ bây giờ anh sẽ không còn được gặp Quỳnh, cô bé sẽ không đến lớp nữa. Hoài muốn lao ra khỏi lớp đuổi theo Quỳnh nhưng có cái gì đó ngăn anh lại.

Khoá học dần kết thúc. Lớp thưa vắng dần. Chỉ còn một vài người đi học. Minh và Hoài vẫn đến lớp, hy vọng

Quỳnh sẽ quay lại nhưng không thấy. Hai chàng trai vẫn đi ăn chè, ăn sữa chua nếp cẩm với bọn Chíp, Hà, Thu, Thương. Lòng trống rỗng. Buổi karaoke cuối cùng chia tay lớp không có Quỳnh và Bích. Bạn Hương lớp phó chân dài khen Hoài hát hay. Hoài cầm mic hát mà đầu óc cứ suy nghĩ đầu đầu, nhớ nụ cười và hai cái răng khểnh của Quỳnh biết bao...

Thời gian trôi đi. Các thành viên của lớp không còn gặp nhau nữa. Mỗi người một nơi. Hoài nhiều lần đi lang thang tìm Quỳnh trong vô vọng. Qua những khu dân cư. Chợ. Trường học. Hồ nước. Những khu nhà mới mọc lên. Những con đường mới của dự án xóa nhòa dần khu làng ven đô. Hoài mong ước được thấy Quỳnh bất chợt hiện ra, lại nhìn Hoài cười thật hiền và trêu mếu. Hy vọng. Tìm kiếm. Rồi thất vọng...

Hoài lang thang qua những cánh đồng khói bay trắng xoá. Con đường lỏm chổm đá xuyên qua những rừng cây. Hoài lạc vào nghĩa trang xã Trung Văn, đi ngẩn ngơ như người mất trí giữa hai bên là những ngôi mộ san sát...

Hơn một năm sau, một buổi tối trời mưa to. Đường ngập nước. Hoài trở về nhà người ướm sùng...

Sáng hôm sau, đã muộn rồi mà vẫn chưa thấy Hoài tỉnh dậy, mẹ Hoài lên phòng gọi cửa, không biết con ngủ muộn vì đêm qua thức khuya hay ốm vì dầm mưa. Bước vào phòng Hoài, mẹ ngạc nhiên thấy trên tường treo tấm ảnh khổ lớn của một cô bé xinh xắn khoảng 18 tuổi. Da trắng. Gương mặt ngây thơ, trẻ con. Cặp mắt kẻ màu cốm. Nụ cười tươi tắn khoe hai chiếc răng khểnh.

Thấy Hoài vẫn nằm ngủ mê mệt, mẹ nhẹ nhàng dọn dẹp lại căn phòng bữa bộn. Trong ngăn kéo tủ đầu giường là một xấp ảnh, cũng của cô bé đó. Phòng làm việc của chàng kiến trúc sư trẻ cũng tràn ngập hình ảnh của cô hoa khôi học trò này. Những tấm ảnh trên tường. Những bức vẽ tay. Một tấm ảnh nhỏ được lồng trong khung gỗ, đặt ở góc bàn viết cạnh chiếc laptop. Cô bé hơi mỉm cười, cặp môi cong hơi mím lại, giấu hai chiếc răng khểnh. Đôi mắt ngây thơ...

Giờ này em đang ở đâu? Đang làm gì? Đến khi nào em sẽ xuất hiện trở lại trong đời anh? Em đã đến và đã ra đi. Chỉ còn lại một mình anh. Tất cả như một giấc mơ đã trôi qua. Nhưng anh sẽ mãi mơ về em, mơ về những tháng ngày gần gũi đã qua, được thấy em, được mong chờ em, được yêu em dù chỉ là đơn phương...

Bích lặng người, cô vẫn chưa hết bất ngờ. Ở khoảng cách thật gần, Bích và Minh đã nhận ra nhau. Ngày đó, tại sao chúng ta lại rời xa nhau mà không ai nói với ai một lời nào nhỉ? Giờ đây, dù chỉ cách nhau một con đường và màn mưa nhưng sao thật quá xa xôi! Minh quay lưng bước đi. Bích vẫn đứng nhìn theo ngơ ngác. Đã có những lúc em mong được gần bên anh, mong ngày anh quay về, mà sao chúng ta cứ mãi cách xa? Bích vùng chạy trong mưa. Mắt Bích ướt đầm.

Cảm ơn anh đã dạy em biết yêu, biết nghĩ. Cảm ơn anh đã dạy em biết đau...

Cánh đồng salem tím

Blogger Nuhoangxanh

Giữa thoảng lãng đãng của mây trôi bồng bềnh, sắc tím lơ phơ của hoa salem, xanh ngắt của những chiếc lá và chút buồn của cơn mưa lất phất đang bay, có một cô gái mặc chiếc váy tím đứng lặng người nhìn về một nơi xa xăm trong quá khứ. Cô nhìn về nơi có anh ở đó, vui cùng cô, buồn cùng cô, tặng cho cô những thứ tím ngắt xinh xinh, tặng cho cô cánh đồng salem tím và cả một tình yêu vô bờ bến. Giọt lệ chảy dài trên má. Hạnh phúc đẹp và lung linh như bong bóng xà phòng mà cô hay thổi, đột nhiên vỡ tan làm cô ngỡ ngàng. Một hạnh phúc khác nữa đang ở sau lưng thứ hạnh phúc mà cô đã từng hy sinh rất nhiều để mong có được. Cô quay người lại, ôm chặt lấy hạnh phúc ấy mà khóc nức nở, khóc vì một hạnh phúc khác đã mất đi mãi mãi.

Chiều rục rịch cả cánh đồng salem tím, cơn mưa lất phất cũng đã ngừng rơi từ rất lâu. Bóng hai người nắm tay

nhau trải dài trên cánh đồng. Họ cùng nhau đi chậm về phía hạnh phúc với niềm tin ở một nơi rất xa, trên cao kia có một người đang mỉm cười mãn nguyện khi người anh yêu được hạnh phúc.

Một tình yêu trong vắt

Cuối cùng cơn mưa cũng đã đến như nó mong chờ. Nó chạy ra cơn mưa, bỏ mặc cả mớ bài tập phải làm cho ngày mai, quên cả căn bệnh đang hành hạ mình. Từng giọt mưa tí tách, rơi trên vai, trên áo nó, rơi ướt cả tóc. Mát thật! Thích thật. 19 năm sống bên cạnh mẹ, có bao giờ mẹ cho phép nó được tắm mưa đâu. Mẹ sợ nó lạnh, sợ nó bệnh, sợ nhiều thứ lắm. Giờ nó đã là sinh viên, sống xa mẹ nên mới dám đứng dưới mưa, cho những giọt mưa thoả thích nhảy nhót trên người.

Trường đại học của nó dưới mưa cũng lãng mạn quá chừng. Những căn phòng mờ ảo, những chiếc lá xanh muốt, những bông hoa tươi đẹp hơn. Mọi thứ đều đẹp hơn dưới mưa. Thấp thoáng trong phòng học cuối dãy A, hình như là Minh, anh bạn kính cận cùng lớp. Người gì mà siêng học thế? Hèn chi, phải tới đến bốn con mắt mới thấy đường được. Nó thầm nghĩ.

- Ngọc, đi đâu mà mắc mưa ướt nhẹp thế?

Nó cười:

- Hihi. Không phải mắc mưa đâu, mà là Ngọc tắm mưa đó. Minh vẫn ở trong trường từ lúc tan học đến giờ hả?

- Uh! Minh phải soạn bài cho xong. Bài học hôm nay, có nhiều chỗ Minh chưa hiểu.

- Thôi! Bye Minh nha! Ngọc đi dạo tiếp đây.

Tối, nó quần chân kín mình, rồi ngồi giải quyết cho xong mớ bài tập đang dở lúc chiều. Mũi nó chảy ướt nhem và thấy lạnh khắp người. Uống vội nắm thuốc nhiều màu, nó nói thầm: “Được ngủ là một hạnh phúc” rồi cuộn chân lại nhắm mắt chẳng bận tâm gì nữa.

Sáng, nó giật mình tỉnh giấc vì tiếng réo gọi của nhỏ Phúc cùng phòng. Nhỏ bạn có thói quen dậy muộn thành ra nó cũng dậy muộn theo. Nó thay vội bộ đồng phục và chạy bay đến trường không kịp ăn sáng. Cũng may là vào kịp giờ của ông thầy giáo khó tính, xem chút nữa bị đánh vắng rồi. Chỗ của nó đã có người khác ngồi. Minh ngoác tay bảo nó ngồi xuống cạnh mình.

Đang soạn được nửa bài Tế bào học thì đầu nó choáng váng, mắt hoa lên và không thấy gì nữa. Tỉnh lại, nó thấy mình đang ở phòng y tế. Bên cạnh là anh bạn bốn mắt đang chăm chỉ đọc sách. Nó gọi:

- Bốn mắt, à không, Minh! Ngọc bị ngất hả?

- Uh! Ngọc nằm đây đây được nửa tiếng rồi đó. Ngọc bị ngất nên Minh bế Ngọc lên đây.

Tiếng cô trực phòng y tế vang lên:

- Cô bé bị cảm nặng mà lại nhịn đói nữa nên bị ngất. Anh bạn này, cho người yêu của cậu uống ly trà đường này hộ tôi nhé!

- Ô, cô ơi! Chúng cháu có yêu nhau đâu!

- Tôi xin lỗi, tại thấy cậu ấy lo cho cô quá. Vả lại cô cậu cũng xứng đôi quá mà sao không yêu nhau đi.

Câu nói ấy làm mặt nó đỏ lựng lên. Minh nhẹ nhàng đỡ nó dậy, bón từng thìa, từng thìa trà đường. Lần đầu tiên nó được nhìn bốn mắt ở khoảng cách gần như vậy.

Nó thấy Minh đáng yêu quá chừng và cũng ân cần quá chừng. Tim nó khê loạn nhịp trong giây phút ấy.

- Uống xong, cậu dẫn cô ấy vào căn - tin ăn gì đi nhé. Thuốc này uống ngày hai lần, không được ăn đồ lạnh. Vậy mới mau hết bệnh!

Minh chở nó về đến phòng trọ. Ngồi sau xe Minh, nó có cảm giác rất lạ, cơn đau dạ dày cũng dịu dần. Nó bước xuống xe, cảm ơn Minh rồi quay đi. Chợt, nó quay người lại:

- Hay là mai Ngọc vẫn ngồi cạnh Minh nhé! Chúng ta lại học chung như hôm nay.

Minh gật đầu, mỉm cười:

- Chào Ngọc, Minh về nha! Nhớ uống thuốc đó.

Thì ra khi Minh cười cũng đẹp nữa, nụ cười này làm nó xuyên xao. Từ lúc trở về phòng nó cứ tằm tằm mãi. Phúc, cô bạn cùng phòng thấy lạ nên hỏi:

- Bệnh rồi, ốm đau rồi nên cứ cười một mình hoài phải không? Hay là có anh đẹp trai chở về nên thích quá mà cười hoài vậy ta?

Ngọc bối rối:

- Đâu có đâu. Tại hôm nay, người ta giải được nhiều bài tập mà!

- Hay là Ngọc đã thích anh chàng đó rồi? Phúc thấy nó cũng dễ thương đó. Bốn mắt, gọng đen. Đúng chuẩn của Ngọc rồi.

- Không có đâu. Phúc đừng chọc, Ngọc ngại lắm!

Dù nói thế, nhưng trong lòng nó suy nghĩ: Chẳng lẽ mình thích Minh thật sao? Sao lại dễ thích người ta thế?

- Nhỏ ơi! Có tiệm trà sữa mới mở kìa. Hôm nào, hai đứa mình đi uống nhen!

Nó ừ bâng quơ, chừ trong lòng cứ nghĩ mãi về chuyện nó có thích Minh hay không.

Sáng hôm sau, nỏ đứng trước cửa lớp hít một hơi thật sâu rồi bước vào. Minh đang ngồi ở đó, vẫn chăm chú đọc sách. Thấy nó, Minh khẽ mỉm cười. Tim nó lại loạn nhịp. Nó hít một hơi thật sâu nữa rồi ngồi xuống cạnh Minh.

- Ngọc đã đỡ bệnh chưa?

- Uh, Ngọc đỡ rồi, cảm ơn Minh nhiều nha! Hôm nào, Ngọc mời Minh uống trà sữa nhé!

- Có gì đâu chứ. Giúp được Ngọc, Minh cũng vui. Còn trà sữa, hôm nào rảnh chúng ta sẽ đi - Nói rồi, Minh lại cầm đầu đọc sách. Nó cũng lấy sách vở ra xem bài.

Giờ anh vẫn, cô cho các bạn ngồi cạnh nhau trao đổi bằng tiếng Anh những thông tin về nhau.

- Hello! What s your full name?

- My full name s Tăng Phước Minh.

- Where are your from?

- Im come from Dong Thap.

-What s your hoppy?

- My hoppy is reading book anh listening symphony music.

- Do u have girl friend?

Oh. Not yet.

- Why?

- Because because she. Because I dont meet my dream girl.

- How's your dream girl?

- Uhm. Good looking, smart and she have a good sing.

Minh chưa có người yêu. Nó mừng thầm khi biết điều đó. Xinh xắn, hát hay, thông minh. Liệu nó có những điều đó không?

Chiều, nó đạp xe vòng quanh thành phố để tìm mua đĩa nhạc giao hưởng mà Minh thích, và ngay ngày hôm đó, nó bổ sung vào blog của mình: Tôi thích nhạc thánh phòng.

Nó chào tạm biệt Minh để về trước vì có hẹn với Phúc đi uống trà sữa lúc 8 giờ 30. Trên đường về chợt cơn mưa ngổ ngáo ầm ầm đổ xuống. Nó giương cái ô màu tím be bé ra và dạo bước về nhà, chợt nhớ đến Minh vẫn đang ở trường. Cơn mưa này biết bao giờ mới tạnh chứ? Nghĩ thế, nó đi nhanh vào trường tìm Minh. Chẳng thấy Minh trong phòng học. Nó đi dạo một mình, chẳng nào thì nó và Phúc cũng không thể đi uống trà sữa ngày hôm nay rồi. Mưa to quá mà. Phúc thì cực ghét mưa.

Thấp thoáng đằng sau dãy A1, nó thấy Minh và Vân đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Vân có mang theo ô, cái ô trong suốt xinh xinh, đẹp hơn cái ô của nó nhiều lắm. Chưa bao giờ Minh cười với nó nhiều như với Vân lúc này. Tự dưng nó thấy má mình ầm ầm. Hai giọt mưa ầm ầm chảy dài trên má. Ầm ầm trở về một mình dưới mưa, nó ghé qua

tiệm trà sữa gọi một ly trà nóng. Mùi trà thơm dịu và ấm áp phủ vào mặt. Áp nhẹ ly trà nóng vào má mà nỗi buồn vẫn không chịu tan. Từng ngụm, từng ngụm trà ấm nóng xua dần cái lạnh. Chẳng sao cả. Miễn Minh vui là được rồi.

Hôm sau, đến lớp thấy Vân đã ngồi ở chỗ của nó - cạnh Minh. Nó chưa kịp nói gì thì Vân đã bảo: “Chúng ta đổi chỗ nhé. Vân đang nhờ Minh dạy kèm môn toán. Thông cảm nha!” Nó phải lủi thủi lên chỗ của Vân ngồi mà ngậm ngùi.

Ngồi cạnh nhỏ Đức Lập, nó thấy cây thước có miếng gương lạ quá. Tình nghịch nó lấy và soi vào mặt mình. Ôi! Đạo này thức khuya học bài nên nổi nhiều mụn mắt rồi. Nó giơ cây thước về mọi hướng để nhìn cảnh vật xung quanh. Nó thấy Minh vẫn đang đọc sách và thấy cả Mai Vân - hoa khôi của khoa nữa. Vậy là nó đã có cách nhìn thấy Minh mỗi ngày.

Từ ngày đó, Vân cũng học nhóm cùng nó và Minh. Nó thấy mình như con vẹt xấu xí bên cạnh Mai Vân. Nó thấy Minh hay nhìn Vân. Cả nó còn thích nhìn Vân nữa huống chi là Minh.

Sinh nhật Ngọc Châu, Mai Vân đem lại mấy chai rượu ngoại ngon ơ là ngon. Ai cũng uống và nó cũng uống. Chỉ vài ly mà nó đã phải lên giường của Ngọc Châu nằm nghỉ. Chưa bao giờ say nên nó không biết khi say nó nói rất nhiều, cười rất nhiều. Nó bảo với Xuân, cô bạn đang dở dành nó rằng nó thích Minh nhiều lắm mà hình như không chỉ có mình Xuân, tất cả mọi người trong bữa tiệc đều nghe được. Mọi người đều sững lại khi nghe nó nói câu đó. Minh thoáng ngại ngùng rồi bảo: “Ngọc nói đùa đó. Ngọc và Minh hay đùa với nhau như thế lắm”. Bữa tiệc

vẫn tiếp tục. Mọi người ai cũng biết lời Ngọc nói là sự thật vì ai cũng nhìn ra điều ấy.

Sáng hôm sau, Đức Lập cho nó nghe tin tối qua nó đã nói thích Minh trước mặt tất cả mọi người. Nó sùng sốt, “Trời! Vậy hả? Ngọc biết làm sao bây giờ?”.

- Thế thì Ngọc hãy nói với Minh điều đó đi. Dù sao mọi người cũng biết rồi. Lập thấy Minh cũng quan tâm tới Ngọc lắm đó.

60 ngày - vậy là nó đã thích Minh được 60 ngày rồi. 60 ngày là 60 con hạc giấy lấp lánh được nó xếp cho vào lọ thủy tinh. Nó quyết định sẽ tặng lọ thủy tinh ấy cho Minh và nói ra điều đó.

Chiều lũng lờ buông xuống, những chiếc lá điệp vàng đong đưa nhẹ nhàng theo gió rồi khẽ khàng chạm đất. Một khung cảnh lãng mạn. Nó đã đứng ở đó từ rất lâu để chuẩn bị cho những gì sắp nói. Minh đến. Vẫn là kính cận gọng đen nó yêu, vẫn là nụ cười dễ mến, vẫn là Minh của nó.

Nó đưa cho Minh lọ thủy tinh chứa đầy hạc giấy.

- Minh! Ngọc tặng Minh nè. Ngọc thích Minh!

Nói rồi, ngượng quá nó chạy đi mất.

Minh mang lọ thủy tinh về phòng. Anh bạn cùng phòng thử gở vài con hạc ra.

- Ngày 6.11.07: Ngọc thích Minh.

- 1.10.07: Hôm nay, Vân đã đến ngôi chỗ cạnh Minh. Thế là từ nay, không được ngồi cạnh Minh nữa rồi.

- 20.11.07: Thì ra khi thích một người thì chỉ cần đứng phía sau và lặng nhìn người đó thôi cũng đủ làm ta hạnh phúc.

- Cô bé này đáng yêu quá ha! Yêu lắm lắm đó. Đã nhận lời chưa? Anh bạn cùng phòng lên tiếng.

- Tao đang suy nghĩ. Có lẽ tao thích một người khác nhiều hơn.

Tối. Trăng sáng vắng vặc. Minh ngồi đó, đợi nó từ rất lâu, trên tay là lọ thủy tinh nó tặng ban chiều. Tim nó run run, không biết Minh sẽ nói gì với nó nữa.

- Ngọc là một cô gái trong sáng và đáng yêu nhưng người Minh thích không phải là Ngọc. Minh làm bạn của nhau nhé! Minh gửi lại Ngọc lọ thủy tinh này.

Mắt nó nhìn Minh rưng rưng:

- Ngọc hiểu rồi, nhưng Minh hãy giữ lại lọ thủy tinh. Nếu Minh trả lại sẽ làm Ngọc buồn nhiều hơn. Chỉ cần Minh vui thì Ngọc sẽ vui.

Minh gật nhẹ đầu:

- Uh! Minh sẽ luôn vui mà. Minh sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Chúng ta cứ bình thường như lúc trước nhé!

Minh nói xong, nó ghen ngào bỏ đi. Vậy là Minh đã không hề yêu thương nó. Nó ngồi gục xuống một góc nhỏ sau thư viện mà khóc. Nó khóc rất nhiều, chứng tỏ nó đã thương Minh rất nhiều. Nhưng chẳng lẽ khóc mãi như vậy sao? Nói xong nó lau vội nước mắt, mình sao cũng được, miễn Minh vui và hạnh phúc thì nó cũng vui. Có gì phải buồn mãi chứ. Minh vẫn luôn vui mà. Nó sẽ yêu Minh bằng một tình yêu trong vắt, sẽ làm tất cả cho Minh. Nghĩ thế, nó ngồi dậy rồi bước về.

Gọi một ly trà sữa nóng, nó áp cái ấm nóng vào má

mình. Nó thâm nghĩ, nỗi buồn ơi! Tan chảy đi. Nhưng nỗi buồn vẫn ở yên trong đó. Con cún lông xù từ đâu chạy lại quẩn lấy chân, quẩn quýt với nó như đã thân thiết từ lâu. Nó mỉm cười bước xuống, ôm lấy con cún vào lòng thơm vào mặt cún vài cái. Ôi bé cún đáng yêu quá.

Dù thế nào đi nữa thì nó vẫn phải sống, vẫn phải vui vì với nó, yêu đâu có nghĩa là chiếm hữu mà là mang hạnh phúc và niềm vui cho người mình yêu.

Anh Trà sữa

Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi biết mình sẽ yêu em vì sự trong sáng của em và nụ cười lấp lánh trong mắt. Tôi yêu cái cách em áp ly trà sữa nóng vào má mỗi khi buồn. Cứ như là em đang cố gắng làm cho nỗi buồn của mình tan chảy. Tôi yêu cả nụ cười thật hiền của em mỗi khi uống xong ly trà sữa nóng, như em đã uống cạn ưu tư, mỉm cười để kết thúc một nỗi buồn lãng du.

Tôi thích nhìn và đọc những suy nghĩ trong lòng em thích cái cách em ngúng nguẩy, lắc lắc hai bím tóc khi em phải ngồi ở một góc nhỏ trong quán. Lúc ấy, tôi đã không thể thôi ngắm nhìn em và mỉm cười, một nụ cười ở tận sâu trong tim. Có vẻ như em cũng cảm nhận được ánh nhìn đó nên nhìn về phía tôi và thì thầm với cô bạn đi cùng.

Lần này, em vẫn gọi trà nóng nhưng không áp nó vào má như mọi khi mà lại mỉm cười một lát rồi uống. Tôi biết em vẫn buồn nhưng nỗi buồn không sâu sắc và thấm đượm như lần trước. Tôi đã thả con cún lông xù của mình chạy về phía em. Tôi chẳng biết con cún đã giúp em vui lên được bao nhiêu nhưng ít nhất nó cũng giúp mắt em lấp lánh.

Hôm nay, tôi thay anh bạn nghỉ phép vào trường đại học bảo trì máy vi tính trong thư viện. Lần trước, tôi đã gặp em ngồi một mình ở một góc sau thư viện và khóc nức nở. Lúc ấy, tôi đã định xuống an ủi nhưng em đã lau vội nước mắt và bước về. Tôi chẳng hiểu tại sao em khóc nhưng tôi tin khi em đứng dậy là em đã ổn. Chưa bao giờ tôi chú ý và quan tâm tới một cô gái nhiều như thế, thậm chí tên của em tôi vẫn chưa biết.

Đang đi dưới hàng cây xanh mượt của trường, tôi bỗng thấy lũ lượt bong bóng xà phòng bay bay theo gió. Ai lại mang con nít vào trường đại học cho nó thổi bong bóng bay lung tung như thế nhỉ? Tôi thầm nghĩ. Rồi ngược lên, tôi giật mình. Là em, cô bé hai đuôi của tôi chứ chẳng phải đứa con nít nào cả. Em của tôi thú vị thật. Tôi nhìn em và mỉm cười. Hôm nay, em buộc hai đuôi tóc với

màu tím xinh xinh. Tôi nhận ra em có rất nhiều thứ màu tím. Đường như em thích màu tím nhiều lắm... Nghĩ thế nên những lần sau tôi đều dặn cô nhân viên lấy cho em ly màu tím với ống hút cũng màu tím.

Những lần sau tôi đều nhận phần bảo trì máy tính ở trường để mong gặp được em. Hôm nay, tôi đến bảo trì máy cho phòng bộ môn khoa Sinh. Ngang qua dãy A9, tôi gặp em đang cho con cún lang thang ăn. Mỗi lần đi vào trường, tôi vẫn thấy con cún này chạy lòng vòng trong trường và dò dò cái mũi xuống đất để tìm thức ăn. Vậy là tôi đã có cách để làm quen với em.

Cún

Nắng chiều nhẹ nhẹ xuyên qua những nhánh cây rồi chiếu màu sáng vàng xuống mặt đất. Cô gái với hai búi tóc xinh xinh mang trên tay hộp cơm nhỏ đi lang thang tìm con cún đốm. Đi đến dãy A9 cô gọi:

- Đốm! Đốm!

Con cún ngoắc đuôi chạy lại và ăn ngấu nghiến phần cơm cô đặt dưới đất.

- Em cũng mang cơm cho con cún này ăn à?

Ngọc ngạc nhiên quay lại.

- Dạ, Anh cũng mang cơm cho con cún này hả? Vậy mà từ trước tới giờ em cứ tưởng chỉ có mình em cho nó ăn thôi.

- Uh. Anh vào làm việc ở đây mấy lần thấy con cún này lúc nào cũng tìm thức ăn nên anh mang ít cơm vào đây cho nó.

- Anh đáng yêu quá hà. Em thì ngày nào cũng mang cơm cho nó ăn. Nó tội lắm. Không ai chăm sóc, cái bụng lúc nào cũng lép kẹp.

- Ở nhà anh có nuôi một con cún lông xù màu trắng.

- Em cũng thích nuôi chó lắm, nhưng ở đây thì không được. Mà anh tên gì? Anh học lớp nào?

- Anh tên Khanh. Anh đang làm việc cho công ty máy tính Bách khoa Hà Nội. Còn em?

- Dạ. Em tên Ngọc. Học sư phạm Sinh năm 2.

Cô đưa bàn tay xinh xinh của mình ra. Bàn tay ánh hồng dưới nắng.

- Anh Khanh, em rất vui khi được làm quen với anh!

Khanh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc:

- Anh cũng thế!

- Mà, em thấy anh rất quen. Hình như em đã gặp anh ở đâu rồi đó.

- Uh. Anh mở tiệm trà sữa ở gần trường. Em là khách quen của quán phải không?

Mắt Ngọc sáng lên:

- Ôi như vậy hả? Em gọi anh là anh Trà sữa nhé.

Kể từ ngày đó, mỗi chiều Ngọc và Khanh đều mang cơm vào cho cún đốm. Cô tâm sự với anh tất cả những lẩn tẩn trong lòng mình, cả ước mong được tặng một bó salem tím trong ngày sinh nhật, kể cả tình yêu trong vắt cô dành cho Minh. Còn anh thì hay tặng cô những thứ tím ngắt xinh xinh, khi thì là quyển sổ màu tím, lúc lại là cái kẹp tóc...

Ngọc đã xem Khanh như một người anh đáng mến và luôn luôn quan tâm cô. Cô vẫn giữ thói quen xếp mỗi

ngày một con hạc giấy và làm nhiều việc thầm lặng vì Minh, vẫn thoáng buồn khi nhớ đến tình yêu thiếu khuyết của mình. Nhưng cô đâu hay lòng mình đang ấm dần, ấm dần khi có Khanh bên cạnh.

Trà sữa ấm áp

Mưa đổ như trút xuống mặt đất. Trời giận dữ bung ra những tia chớp xé vào không gian. Ngọc đi lầm lũi một mình dưới mưa nước mắt chảy dài.

Quán trà sữa khép hờ cửa, Khanh đang đứng ngắm mưa, anh đang thực tập bài tập lãng mạn mà cô vừa chỉ anh ngày hôm qua. Thấy Ngọc, anh vội chạy theo.

- Ngọc! Ngọc trời mưa thế này, em đi đâu thế?

Cô quay người lại, nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ. Cô nói lên như gào:

- Em nói không buồn khi Minh không yêu em là em gạt anh đó. Làm sao không buồn được khi người mình yêu không yêu mình!

Nói rồi, Ngọc chạy vội đi.

Khanh chạy theo, ôm chặt lấy Ngọc vào lòng mà vỗ về:

- Nói anh nghe, chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Hôm nay, Vân và Minh đã tuyên bố yêu nhau trong sinh nhật của Thu.

Ngọc nói trong nước mắt ghen ngào. Cô siết chặt lấy Khanh mà khóc nức nở.

- Em từng nói sẽ vui khi Minh vui và hạnh phúc. Giờ Minh có hạnh phúc rồi thì em đã có cơ hội làm điều mình nói rồi đó. Hãy tìm một hạnh phúc khác cho riêng mình. Đã đến lúc em thôi nhìn về phía tiếc nuối.

Cơn mưa đã tạnh hẳn, mặt đường sạch trơn, những chiếc lá sạch trơn. Đèn đường tỏa màu sáng vàng ấm áp khắp xung quanh. Anh đưa cho cô ly trà sữa nóng. Đôi mắt cô vẫn ngân ngấn lệ, vô hồn.

- Em áp ly trà sữa nóng này vào má đi! Nỗi buồn sẽ tan chảy dần đó.

- Anh trà sữa cũng nghĩ như vậy sao?

Ngọc ngược lên nhìn Khanh.

- Uhm. Vì anh đọc được suy nghĩ của em mà!

Con cún lẳng quăng dưới chân Ngọc và kêu ư ử. Bế cún trắng lên Ngọc ôm nó vào lòng và thủ thỉ: "Cún Trắng ơi! Thương mày lắm đó! Tối nay, cún Trắng ngủ chung với chị nha!"

- Anh cho em mang cún Trắng về để thủ thỉ vài hôm đó. Có nó bên cạnh em sẽ đỡ buồn hơn. Khanh mỉm cười.

- Dạ! Em cảm ơn!

Ba ngày sau, Ngọc hốt hoảng gọi cho Khanh:

- Anh trà sữa ơi! cún Trắng chạy đi đâu mất rồi, em tìm không thấy. Em vào chợ mua ít đồ, về phòng thì không thấy cún Trắng đâu nữa.

Hai người đi khắp nơi để tìm nhưng vẫn không gặp. Trong cái nắng nằng nằng hanh hanh của trời chiều, má Ngọc ửng hồng. Sự lo lắng làm Ngọc mềm yếu và đáng yêu hơn trong mắt Khanh. Sau nửa giờ tìm kiếm, cuối cùng họ cũng tìm ra cún Trắng đang chơi cào cát ở bụi lao gần bờ sông. Con cún đã vô tình tạo cho hai người một cuộc hẹn.

Ngọc ôm chầm lấy cún vào lòng rồi ngồi xuống cát vuốt ve, âu yếm: “Cún nè, mai mốt đừng chạy đi lung tung như thế nhé! Chị và anh trà sữa lo lắng đó”.

Khanh cũng vuốt vuốt cún con giọng trách móc: “Mày hư lắm! Sao lại cắn nát dây buộc mà chạy đi chơi như thế chứ?”

Tay Khanh vô tình khê chạm vào tay Ngọc. Hai người ngượng ngùng nhìn nhau, ngập ngừng một chút rồi cùng nói về chuyện khác.

- Em có thích ngắm hoàng hôn không?

Nó mỉm cười, nháy mắt tinh nghịch.

- Dạ, có chứ! Em thích ngắm hoàng hôn. Thích đi dạo dưới mưa. Thích thổi bong bóng xà phòng. Thích dang hai tay khi những cơn gió thổi tới cho gió luồng qua từng kẽ tay, cho gió thổi tóc em bay về phía sau...

Vừa nói, Ngọc vừa nhắm mắt lại và tưởng tượng.

Trong giây phút ấy Khanh lặng người ngắm nhìn Ngọc như ngắm nhìn một giọt sương lấp lánh dưới nắng. Anh định đặt vào môi Ngọc một nụ hôn nhẹ như mây nhưng tiếng cún đốm sữa con của nhỏ bò ngang làm anh dừng lại.

- Yên nào cún, để cho con của nó bò đi đi chứ!

Nói rồi cô chạy đến chỗ con của mang nó trả về dòng sông hiền dịu.

Ngọc đến ngồi xích lại gần Khanh hơn để chỉ Khanh thất con cún. Ở khoảng cách rất gần này, anh cảm nhận được hơi ấm, mùi thơm từ Ngọc, cảm nhận được tình yêu bỏng cháy mình dành cho cô. Nhưng anh biết Ngọc vẫn luôn nghĩ về Minh nên không muốn cô phải bận khoăn hơn trong lúc này.

Buổi chiều êm đềm nhẹ nhàng trôi đi quanh hai người cùng có một tình yêu trong vắt. Tình yêu trong vắt đó, Ngọc đang dành cho Minh và tình yêu trong vắt của Khanh luôn dành cho Ngọc. Anh tin rồi một mai, tình yêu ấy của mình sẽ được Ngọc đón nhận bằng cả tấm lòng trong veo của mình.

Chấp nhận - Khác đi

- Minh à! Từ nay, Ngọc sẽ học nhóm cùng Đức Lập. Ngọc không muốn làm phiền Minh và Vân đâu.
- Ngọc cứ học cùng Minh và Vân. Không sao cả mà!
- Uh! Ngọc hiểu. Nhưng Đức Lập cứ hay bảo Ngọc sang học nhóm cùng. Ngọc định nói với Vân và Minh lâu rồi.

Minh thoáng buồn khi nghe Ngọc nói thế. Anh định thuyết phục Ngọc chút nữa nhưng lại thôi. Uh! Ngọc đã quyết định thế, Minh không ép đâu.

Từ buổi chiều tìm cún Trắng, Khanh và Ngọc hay cùng nhau ra bờ sông để thất những con cún lông xù treu đùa, tâm sự cùng nhau. Cô thấy bên cạnh Khanh thật yên bình, được gặp Khanh mỗi ngày đã trở thành thói quen của Ngọc.

Chiều mát như một que kem dâu, gió thổi miên man trên con đường ngát mùi hoa sữa. Ngọc ngồi sau xe Khanh, nghiêng nghiêng hai búi tóc xinh xinh của mình ngắm nhìn những nhành hoa sữa.

- Anh đạp xe có mệt không? Em thấy anh toàn chạy xe máy thôi hà.

- Anh không mệt đâu. Tại anh không thất được nhiều cún như em nên phải chở em như vậy nè. Nếu lần sau, anh thất được nhiều cún hơn em thì em cũng phải chở anh, anh không ưu ái cho đâu nha.

- Anh chở em ra tiệm hoa đi! Em muốn mua salem tím. Em sẽ đợi đến khi hoa thật khô rồi lấy hạt trồng trên mảnh vườn nhỏ sau nhà trọ của em. Thế là mỗi ngày em đều được ngắm nhìn nó. Rồi tới ngày sinh nhật của mình, em sẽ tự tặng cho mình một bó.

- Sao em thích salem tím thế?

- Vì màu tím là màu em thích. Salem tím đẹp giản dị, đơn sơ. Khi tươi đã đẹp, đến khi khô nó còn đẹp hơn nữa. Màu hoa tím ngất mà không tàn, không rụng. Rồi một ngày nào đó, em sẽ tự trồng cho mình cả cánh đồng salem tím để thỏa thuê ngắm nhìn.

Nhận bó salem tím từ tay cô chủ hàng, mắt Ngọc lấp lánh niềm vui. Suốt trên đường đi, Ngọc nâng niu ôm ấp

bó hoa như nó chính là đứa con bé bỏng của mình. Trong khung cảnh ấy, không chỉ có người ngồi sau hạnh phúc mà cả người ngồi trước cũng hạnh phúc. Một hạnh phúc êm đềm và bình yên khi người anh yêu đang mỉm cười.

Hôm nay, vào lớp Ngọc vẫn giữ thói quen lấy cái kính sẫm soi gương mặt mình và nhìn ngắm mọi thứ qua gương. Ngọc thấy Minh vẫn ngồi ở đó, cạnh Mai Vân xinh tươi nhưng Minh có vẻ không được vui. Qua cái gương bé bé, Ngọc thấy Minh đang đi về phía mình. Hốt hoảng cô gấp ngay cái gương lại.

- Ngọc! Tối qua Ngọc đi chơi với ai vậy?

Nó mỉm cười, lắc lắc hai bím tóc và nghiêng đầu sang một bên.

- Là anh trà sữa đó. À mà không là anh Khanh bạn của Ngọc. Có gì không hả Minh?

- Người đó, tặng Ngọc salem tím hả? Vui há! Thế là ước mong của Ngọc thành sự thật rồi đó.

- Không phải anh Khanh tặng đâu mà là vì Ngọc đòi mua đó. Anh ấy thua cá cược với Ngọc nên phải làm theo yêu cầu của Ngọc.

Ngọc kể với Minh về Khanh với tất cả niềm vui và hạnh phúc nên đâu hay những tia buồn hằn trong mắt Minh.

- Anh Minh ơi! Về chỗ ngồi đi! Thầy vào rồi kia

Tiếng Mai Vân réo gọi Minh từ phía cuối lớp.

Sinh nhật - Cánh đồng salem tím

Buổi sớm thơm như một cánh hồng và vui như những tiếng chim đang riu rít. Ngọc tung cánh cửa sổ ra và hít một hơi thật sâu bầu không khí mát lạnh của ngày mới.

Vui quá! 20 tuổi rồi. Tôi đã lớn rồi. Ngọc thầm nghĩ một mình như thế mà chẳng dám hét lên vì sợ các bạn ở phòng khác giật mình thức giấc vào ngày cuối tuần bình yên này.

Mở cửa phòng, Ngọc thấy một bó salem tím lấp lánh sương mai nằm ngay trước cửa. Tấm thiệp màu tím be bé xinh xinh, cả chữ viết cũng bằng mực tím lấp lánh. “Chúc Ngọc sinh nhật vui vẻ, tuổi 20 thật đẹp nhé!”. Chẳng thấy đề tên người gửi tặng. Ngọc nghĩ mãi cũng không đoán được. Điện thoại của Khanh vẫn chưa mở kể từ lời chúc lúc 00 giờ. Chắc là không phải anh Khanh tặng mình rồi. Minh lại càng không thể. Minh đã có Mai Vân rồi mà. 8 giờ tối nay, sinh nhật Ngọc sẽ được tổ chức dưới sự ấm áp của ánh nến lung linh, bạn bè của Ngọc sẽ đến thật đông. Nghĩ đến đó Ngọc đã vui quá chừng. Tuổi 20 thật đẹp.

“Vì tiếng nói ấm êm của anh, chợt cảm giác xuyên xao ngập hồn. Để rồi lòng thầm yêu anh, tim em không sao quên anh”. Tiếng chuông vang lên là âm chuông riêng của Khanh, trên màn hình điện thoại là ảnh một anh chàng kính cận gọng đen đang mỉm cười.

- Em ở nhà nhé! Anh chờ em đến nơi này.

Chiếc xe máy chở Ngọc bay bay trong làn gió vi vu hướng về ngoại ô thành phố rồi ngừng xe lại dưới con đường rợp bóng cây xanh. Ngọc thích thú ngắm nhìn khung cảnh xanh mướt xung quanh và lắng nghe tiếng chim ríu rít trên cành.

- Em nhắm mắt lại đi! Anh dẫn em đến một nơi. Khi nào anh bảo em mở mắt em mới được mở mắt ra nha cô bé!

Ngọc nhắm mắt lại, 30 giây sau mở ra trước mắt Ngọc là cả cánh đồng bát ngát màu tím của salem. Gió thổi làm đung đưa màu tím ngắt ấy lơ phơ nhịp nhàng. Ngọc reo lên mừng rỡ: “Anh trà sữa ơi! Sao anh tìm được chỗ này?”.

Khanh đã tặng cô cả cánh đồng salem tím, đã tặng cô bát ngát màu tím yêu thương. Cánh đồng salem tím ấy có giới hạn của bên bờ nhưng tình yêu anh dành cho Ngọc là không bờ bến.

Sau ngày sinh nhật của Ngọc, Khanh phải đi công tác một tháng ở Hà Nội. Con cún lang thang trong trường chỉ có mình Ngọc cho ăn. Cún đốm chỉ mình Ngọc dẫn đi dạo. Bờ sông cũng chỉ còn một cô gái ngồi thất cún lông xù. Những buổi trà sữa thiếu vắng nụ cười của Khanh, thiếu vắng cái ấm áp và ánh nhìn ngập tràn yêu thương của Khanh.

30 ngày chậm chạp trôi qua, đủ để Ngọc cảm nhận điều gì đó đã len lỏi trong tim mình từ rất lâu.

Khóc ngổ ngàng

Hoa hồng không thể thiếu trong những lần tỏ tình, cũng không thể thiếu trong những lần gặp lại. Ngọc đón Khanh ở sân bay, trên tay là bó hoa hồng nhưng đỏ thắm dành tặng anh. Đã có lần Khanh bảo anh thích màu đỏ êm dịu của những đóa hồng.

Khanh bước xuống sân bay, vẫn là nụ cười hiền hòa cô thường thấy, nhưng bên cạnh Khanh là một cô gái xinh xắn khoác tay anh thân mật. Ngọc thấy ghen ghen ở cổ và rưng rưng ở mắt. Tất cả lại vỡ tan lần nữa. Chẳng thể đứng đó được lâu, cô quay người lại định vụt chạy đi.

- Ngọc! Sao em bảo em bận không ra đón anh được?

Ngọc gượng gạo cười lại, cố giấu những giọt sương long lanh trên mắt mình.

- Em em muốn tạo... Dạ, vì... thầy cho nghỉ nên em đến đón anh.

- Nói rồi nước mắt cô rơi lã chã.

Khanh cúi nhìn Ngọc:

- Chuyện gì vậy cô bé? Sao em lại khóc?

- Anh có bạn gái đi cùng rồi. Em ra đón anh như vậy... em...

Nghe thế Khanh thở phào nhẹ nhõm:

- Giới thiệu với em đây là My, em gái anh vừa từ Mỹ trở về hai hôm trước. My ghé qua Hà Nội du lịch rồi về đây cùng anh.

Mắt Ngọc long lanh niềm hạnh phúc. Như vậy, tất cả không hề mất mà vẫn ở nguyên vẹn trong tim, nguyên vẹn trước mắt cô.

My khẽ mỉm cười đầy ý nhị, buông tay mình ra và đẩy anh về phía Ngọc cùng một cái nháy mắt đầy ẩn ý. Hiểu

được những gì em gái mình muốn nói, hiểu được cả những giọt lệ long lanh trong mắt Ngọc. Khanh ôm chặt lấy Ngọc vào lòng mà nói trong thanh âm của hạnh phúc:

- Anh yêu em, cô bé hai đuôi của anh!

My đưa lại cho anh mình bó salem tím ngập tràn yêu thương anh mua từ Hà Nội tặng Ngọc.

- Anh hai mua tặng Ngọc đó. Suốt trên chuyến đi, anh hai cứ nhắc về Ngọc mãi. Ngọc xinh lắm!

Từ giây phút đó, mắt Ngọc chỉ long lanh hình ảnh của Khanh. Một tình yêu vô bờ bến đã được đáp đền bằng một tình yêu vô bờ bến khác.

Mình - tình yêu đến muộn

Hắn là suốt đời tôi sẽ luôn hối hận, khi buổi chiều ấy đã không nhận lời em. Đã không kịp nhận ra tình yêu tôi dành cho em nhiều như thế nào. Có lẽ do tôi luôn tin rằng em sẽ mãi mãi yêu tôi, mãi mãi bên cạnh tôi dù chuyện gì xảy ra nên đã đành lòng bước ngang tình yêu của em để đáp lại tình cảm của một cô gái giàu có, xinh đẹp bên cạnh mình. Ngày đó, tôi cứ ngỡ rằng yêu Vân tôi sẽ có tất cả, một người yêu xinh đẹp, một gia đình giàu có. Nhưng đến cái ngày tôi nhìn thấy em cùng ai đó dạo bước trên đường tôi thấy một nỗi buồn len lỏi trong tim. Hôm sau, tôi đến gặp em để hỏi về chàng trai ấy, em đã nói với tôi bằng tất cả niềm vui và hạnh phúc trong lòng. Khi đó tôi vẫn chưa tin mình đã yêu em, vẫn chưa thể tin mình sẽ mất em mà chỉ thấy một nỗi buồn không rõ nguyên nhân.

Ngày tôi thấy em cùng Khanh nắm tay đi trên đường tôi mới cảm thấy một sự mất mát rất lớn trong lòng. Khoe

mắt cay cay và tôi lặng người trong giây phút đó. Đến lúc ấy tôi mới biết mình đã yêu em rất nhiều. Chỉ vì sự toan tính của mình mà tôi đã để mất em. Chính giây phút đó, tôi đã nhận ra rằng tài sản lớn nhất của một người là một con người khác chứ không phải bất kỳ thứ vật chất nào.

Ba tuần sau kể từ ngày tôi biết em có người yêu, tôi đã nói lời chia tay với Mai Vân. Tôi không thể tiếp tục sống dối lừa chính mình và người khác nữa. Ngày tôi biết mình yêu em, tôi đã mở 60 con hạc giấy em tặng tôi ngày xưa.

Ngày tháng năm...

Ngọc thích Minh...

Ngày tháng năm...

Hôm nay, học nhóm Minh đã bị mất cây bút mà bạn thân Minh tặng. Hai đứa đi khắp nơi nhưng chẳng tìm được. Lúc Minh về, Ngọc đã ở lại tìm thêm lần nữa. Thì ra nó nằm trong thùng rác gần chỗ chúng ta ngồi. Có lẽ nó đã rớt xuống và lẫn vào đám lá cây dưới mặt đất và người dọn rác đã đổ vào thùng rác đó. Tìm được nó, Ngọc vui ơi là vui. Thế là Ngọc đã làm được điều gì đó cho Minh rồi.

Ngày tháng năm...

Sinh nhật Minh sắp tới. Ngọc đã lang thang khắp thành phố để mua tặng Minh đĩa nhạc thánh phòng Minh thích. Thật may, Ngọc đã mua được đĩa cuối cùng. Lần đầu tiên Ngọc thấy tháng lương dạy kèm của mình đã được dùng một cách có ý nghĩa.

Ngày tháng năm...

Ngọc sẽ yêu Minh bằng một tình yêu trong vắt, không toan tính, không nghĩ suy. Ngọc sẽ chờ đến ngày Minh thích Ngọc.

Ngày tháng năm...

Ngọc phát hiện ra chỉ cần vô tình nhìn thấy Minh trên đường cũng là một niềm hạnh phúc với Ngọc.

Ngày tháng năm...

Hôm nay, Ngọc thấy Minh nói chuyện với Vân rất vui. Mắt Ngọc rung rung và lòng buồn vô hạn. Nhưng rồi Ngọc quyết định thôi buồn vì Ngọc chỉ cần thấy Minh vui - dù rằng nụ cười ấy không dành cho Ngọc.

Tai nạn

Sinh nhật 21 tuổi của Ngọc, Khanh dắt tay Ngọc đến cánh đồng salem tím, cánh đồng tình yêu của hai người. Mở ra trước mắt Ngọc là sự ngỡ ngàng. Cánh đồng giờ được trồng theo hình trái tim và xung quanh là những hàng cây được buộc bằng những dây ruy băng tím lấp lánh. Bát ngát cả cánh đồng là màu tím thủy chung cô thích. Khanh lồng vào tay cô chiếc nhẫn xinh xinh và nói

bằng tất cả sự chân thành: Nhận lỗi làm vợ anh nhé! Ngọc mỉm cười, gạt nhẹ đầu. Khanh ôm chặt lấy Ngọc vào lòng. Niềm vui của hai người như đang hòa tan vào nhau. Khanh cảm nhận được những giọt hạnh phúc ấm áp đang vuốt ve bờ vai mình.

Hai người ngồi cạnh nhau cho đến chiều tà và cùng bàn về một đám cưới ngọt ngào trên cánh đồng salem tím. Nhưng dường như cuộc sống đang đá đang ghen tỵ với Ngọc và Khanh khi phá tan hạnh phúc của hai người. Tai nạn đã xảy ra trên đường về lúc Khanh tránh một đứa bé chạy vụt qua. Ngọc bị hất văng vào lề đường còn Khanh bị kéo lùi theo xe.

Minh đến, chăm sóc cho Ngọc và Khanh bằng tất cả tấm lòng. Minh đã tình nguyện hiến máu cho Khanh khi biết Khanh bị mất máu quá nhiều. Nhìn Ngọc nằm im lìm và yếu ớt trên giường bệnh anh thấy mình thương Ngọc quá chừng. Minh thầm nghĩ giá như ngày xưa, anh không từ chối tình cảm của Ngọc thì có chuyện tai nạn ngày hôm nay không nhỉ? Liệu Ngọc có yêu Minh khi có sự xuất hiện của Khanh không?

- Minh! Anh Khanh đâu? Anh ấy có sao không?

- Ngọc à! Minh xin lỗi Minh không thể giúp Khanh. Ngọc hãy đến gặp Khanh lần cuối.

Khanh nằm đó, thoi thóp thở. Anh run run đưa bàn tay mình nắm lấy tay Ngọc:

- Anh xin lỗi, anh không thể đi cùng em đến suốt cuộc đời. Em hãy đón nhận tình cảm của Minh. Minh yêu em rất nhiều đó!

Nói rồi tay Khanh từ từ rời tay, rời khỏi cuộc đời Ngọc.

Quay lưng

Ngọc choàng tỉnh dậy sau mấy ngày hôn mê. Mẹ Ngọc đã đi ra ngoài chỉ còn có Minh ở đó. Ngọc hỏi trong nước mắt và sự lo lắng:

- Minh ơi! Anh Khanh đâu rồi? Anh ấy có sao không? Ngọc mơ thấy anh Khanh...

Không có việc gì đâu. Vết thương của Khanh không nghiêm trọng lắm. Mấy hôm nay, Khanh vẫn qua thăm Ngọc đó. Giờ Khanh đang nằm nghỉ ở phòng khác. Ngọc tỉnh rồi lát nữa sẽ được chuyển đến cùng phòng với Khanh.

Ngọc qua thăm Khanh. Thật may anh chỉ bị trầy xước ngoài da và mất máu. Nếu mơ đó là sự thật, nếu Khanh thực sự rời xa Ngọc, có lẽ Ngọc sẽ không sống nổi.

Một tuần ở bệnh viện, Khanh nhìn ra tình yêu thâm lắng Minh dành cho Ngọc. Nếu như một ngày, Ngọc nhận ra được tình yêu đó, liệu Ngọc có trở về với người mình từng yêu thương không? Thỉnh thoảng, Khanh vẫn thấy mắt Ngọc thoáng buồn khi đi ngang hàng điệp vàng nơi ngày xưa cô đã trao lọ hạc giấy cho Minh. Nhưng nếu thực sự có một ngày, Ngọc rời xa anh và đến bên Minh thì anh sẽ vẫn không oán hận, bởi anh luôn mong Ngọc hạnh phúc thật sự.

Ba ngày sau khi xuất viện, Khanh đã nhận được bản bệnh án từ bệnh viện. Anh đã bị mắc một chứng bệnh lạ và chỉ sống thêm được nửa năm. Ông trời thật sự chia cắt hai người hay sao? Ngày ấy, lại là một ngày mưa. Thật trớ trêu chính trong ngày mưa Khanh đã quyết định bên cạnh Ngọc suốt đời và cũng chính trong ngày mưa cũng là

ngày Khanh quyết định rời xa Ngọc, nhường cô cho một hạnh phúc khi xưa cô luôn mong chờ.

Ngọc sực tỉnh giấc, lại là giấc mơ hôm ở bệnh viện. Tại sao lại như vậy chứ? Cô mơ giấc mơ này đến lần thứ hai rồi. Lau vội những giọt lệ còn đọng trên khóe mắt, Ngọc vỗ nhẹ vào má cho tỉnh táo lại. Ngọc không muốn Khanh nhận ra mình vừa khóc.

Trời nắng gắt chói chang, có một cô gái bước từng bước vô hồn trên con đường vắng. Giờ hạnh phúc của cô đã vỡ tan thật rồi. Khanh đã nói lời chia tay:

- Chúng ta chia tay đi. Em về với Minh đi! Anh không thể chấp nhận người bên cạnh mình lại luôn nghĩ về một người khác. Giờ Minh đã yêu em rồi. Anh không muốn phá hỏng hạnh phúc của hai người. Gia đình anh cũng có hẹn ước với gia đình khác ở Mỹ rồi!

Cô không thể tin tất cả những gì mình nghe là sự thật. Khanh không tin cô. Khanh rời xa cô. Khanh lấy người khác. Tại sao lại như vậy chứ? Ngọc ngồi gục xuống và vỡ òa.

- Ngọc! Ngọc đừng vậy nữa. Anh Khanh bảo Minh đến đây. Giờ anh ấy đã lên máy bay sang Mỹ với gia đình để gặp cô gái ấy. Ngọc hãy chấp nhận sự thật này đi!

Cô khóc nhiều hơn tất cả những lần cô khóc vì Minh ngày trước. Hóa ra, giấc mơ là điềm báo về một sự chia ly. Khanh đã rời xa cô như trong giấc mơ. Chỉ khác là trong giấc mơ Khanh vẫn yêu cô, còn giờ đây là Khanh từ bỏ cô. Dù thế nào Ngọc vẫn thấy lòng mình quặn thắt. Có khác là Khanh không mất đi. Nhưng Ngọc thì mất Khanh mãi mãi.

Mỗi chiều vẫn là hai người mang cơm thừa cho cún đốm ăn nhưng người đi cùng Ngọc không phải là Khanh. Mỗi chiều vẫn là hai người ngồi ở bãi cát gần bờ sông để ngắm hoàng hôn nhưng không còn là Khanh ngồi cạnh cô mà là Minh - luôn dõi theo phía sau cô. Mỗi cuối tuần vẫn là hai người đến chăm sóc cánh đồng salem tím nhưng là Ngọc và Minh, cùng ánh mắt đượm buồn của Ngọc, cùng nỗi đau da diết của Minh. Những dây ruy băng tím cứ phần phật bay trong gió như ngày Khanh cầu hôn cô. Những dây ruy băng chưa kịp phai màu thì anh đã vội rời xa cô.

Ngày rằm, trăng đẹp và rực hồng sân sau nhà trọ của Ngọc. Cô đứng đó hàng giờ nhìn lên ánh trăng, đôi mắt vô cảm miên man nhớ về quá khứ. Vẫn là Minh ở phía sau cô, đứng lặng nhìn cô. Tình yêu của anh phải đến bao giờ mới được Ngọc thấu hiểu? Đến bao giờ Ngọc sẽ bình yên?

Minh đưa cô về phòng. Tại sao Ngọc cứ mãi u buồn như thế? Ngọc hồn nhiên, lạc quan của ngày xưa đâu rồi? Khanh ra đi là lựa chọn của Khanh. Khanh sẽ vui vẻ ở phương trời ấy. Yêu Khanh thì Ngọc hãy ủng hộ cho sự lựa chọn ấy đi. Và phải sống cho mình nữa chứ.

Nghĩ về một kết thúc khác

Buổi sớm tinh mơ, riu rít tiếng chim. Ngọc tung cửa sổ và hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành. Chải lại mái tóc dài của mình. Từ nay, cô không thắt hai bím như xưa nữa. Phản chiếu trong gương là hình ảnh một cô gái thật xinh. Minh cùng Ngọc đến trường. Trong lòng Minh thầm vui khi Ngọc đã tốt hơn. Minh lấy điện thoại ra và

gửi tin nhắn cho Khanh: "Cô ấy đã ổn hơn rồi. Minh sẽ làm tốt những gì Khanh gửi gắm".

Tan trường, Ngọc vô tình đi ngang qua nơi cô và Khanh đã lần đầu gặp nhau, ánh mắt cô lại đượm buồn. Chiều tím ngắt trên bến sông cô và Khanh hay ngồi. Vẫn là cái dáng buồn buồn, ánh nhìn xa xăm. Cô đi một cách vô hồn về phía bờ sông rồi bước dần xuống mép nước. Ngọc sẽ kết thúc tất cả niềm vui, nụ cười, ngày hôm nay tất cả đều là giả tạo, là nặng nề, nước sẽ cuốn trôi tất cả, xoa dịu tất cả.

Minh chạy vội về phía Ngọc. Anh giữ chặt Ngọc lại rồi nói lớn:

- Ngọc đừng như vậy nữa. Minh sẽ cho Ngọc biết sự thật. Anh Khanh chưa bao giờ thôi yêu thương Ngọc nhưng vì anh ấy chỉ còn sống được vài tháng nữa thôi nên không muốn Ngọc phải đau khổ khi anh mất. Anh Khanh làm vậy vì muốn Ngọc sẽ quên được anh ấy!

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... Minh gọi liên tục vào số máy bấy lâu Minh và Khanh liên lạc với nhau nhưng không thành. Ngọc và Minh đã đến mọi nơi họ nghĩ Khanh có thể tới nhưng vẫn không tìm thấy anh. Suốt một tháng kiếm tìm là một tháng vô vọng. 1000 con hạc giấy Ngọc cố gắng xếp cho Khanh để cầu mong anh bình an nhưng cũng chỉ là vô vọng. 1000 con hạc giấy bay lung linh dưới nắng hòa cùng màu tím của salem và những dây ruy băng cũng chỉ là một khung cảnh lạnh lẽo khi không có Khanh.

Kỷ niệm hai năm ngày Ngọc và Khanh yêu nhau, Ngọc đi xe một mình đến cánh đồng salem tím. Vẫn là màu tím lơ phơ của hoa salem, vẫn là những dây ruy băng tím đung đưa nhịp nhàng, và cả những chú hạc lấp lánh bay, vẫn là tình yêu vô bờ bến dành cho nhau nhưng chỉ có cô một mình ở đó. Nắng tắt, buổi chiều ulla về, bóng tối đẩy lùi những tia nắng yếu ớt còn sót lại của một ngày để được quyền chiếm lĩnh cả không gian. Ngọc về. Phải về thôi. Sự thật đã hiển hiện rất rõ. Ngọc mất anh thật rồi. Vậy là giấc mơ của cô chính là sự thật chỉ cô chọn một mình cô bước về chẳng cùng ai.

Bước về, Ngọc ngậm ngùi ngoái lại:

-Chào anh! Nhưng em sẽ mãi yêu anh. Cảm ơn cuộc đời đã cho em gặp anh.

Quay lại. Kia. Là Khanh. Là Khanh của Ngọc. Cuối cùng Ngọc cũng chờ đến giây phút này. Anh đã đến cánh đồng salem tím như cô nghĩ. Cô chạy lại ôm chặt lấy Khanh như sợ anh tan biến đi:

- Anh ơi! Đừng rời xa em nữa. Hãy cho em được bên cạnh anh cho đến những giây phút cuối cùng.

Một tháng sau, đám cưới ngọt ngào diễn ra như mơ ước của hai người trên cánh đồng salem tím. Là Ngọc ngập tràn hạnh phúc khi bước đi cùng Khanh trong bộ lễ phục. Cuộc đời dài hay ngắn không quan trọng, quan trọng là ta sống có được sống những tháng ngày hạnh phúc hay không.

Ngày cưới, họ nhận được thật nhiều quà và những lời chúc tụng từ bạn bè, gia đình nhưng có lẽ món quà cưới quý giá nhất lại chính là thư thông báo của bệnh viện vì bản bệnh án nhầm lẫn 5 tháng trước...

Em không cô đơn

Blogger Tigon15

Tôi quyết định đi gặp cô ta. Một cuộc hẹn nhanh chóng setup tối nay. Nhất định tôi sẽ cho cô ta biết tay. Chưa bao giờ tôi thấy mình nóng nảy và bức bối đến thế. Cô ta là cái thá gì mà dám trêu ngươi tôi. Dám qua mặt tôi à, hãy đợi đấy cô em.

Khi tôi đến nơi thì em đã ngồi sẵn đó. Vẻ mặt em điềm nhiên như thể tôi chẳng là gì trong mắt em, đáng để em phải động lòng. Bao nhiêu cơn bức tức bỗng chốc tan chảy khi nụ cười em hé lộ những chiếc răng nhỏ xinh, em nheo mắt: “Tưởng anh chẳng đến!”.

- Sao lại không nào, phải cho rõ ràng mọi chuyện chứ!

Em chỉ mỉm môi, rồi lơ đãng nhìn ra bờ sông, buồn một câu chả ăn nhập gì:

- Sông Sài Gòn hôm nay nhiều lục bình quá!

Tôi vậy người phục vụ:

- Một cà phê drum!

Rồi sau đó, tôi và em cứ nhìn nhau. Em cứ thi thoảng liếc sang tôi, như thách thức, như kêu gọi bằng ánh mắt đa tình.

Trăng đã lên. Bờ sông sáng loáng ánh trăng. Bỗng em khẽ chạm tay tôi:

- Đi, anh!

..

Khang

Khi cánh cửa phòng sập lại, tôi trở nên lúng túng chẳng biết làm gì. Em vừa ra ngoài mua nước. Tôi ngồi nơi mép giường. Đêm nay là lần đầu tiên của tôi, còn em, em đã qua đêm với bao nhiêu thằng đàn ông trước đó? Tôi không biết, cũng chẳng hỏi. Với tôi em dạn dĩ quá, phóng túng quá. Thừa nhận tôi yêu em, nhưng chắc rằng sẽ chẳng bao giờ cưới em làm vợ. Tôi yêu em - tự tin, mạnh mẽ, nhưng tôi chỉ thích có một cô vợ chịu thương, chịu khó, dịu dàng và đảm đang, chứ không phải em, một cô gái sống đâu cũng là nhà, tối ra đường thích đi đâu thì ngủ nhà trọ. “Nhà nghỉ” thường có dành cho những cô gái trong trắng đâu em.

Em đẩy cửa bước vào. Lúc này tôi mới nhận ra em rất xinh, xinh hơn mọi ngày nhiều, từ chiếc váy trắng tinh tươm, chiếc áo hờ hững trên vai làm em thêm phần quyến rũ. Em khe khẽ kêu vai tôi “đi tắm nhé”. Rồi em bước vào phòng tắm, xả nước vào bồn. Tôi nhìn em trân trân. Em

lần gỡ từng cúc áo, cởi giày cho tôi một cách thuần thục. Em đã làm công việc này bao nhiêu lần trước đây? Tôi vừa thấy thương em, vừa cay cú.

Tại sao tôi đã quá yêu em, tôn trọng và giữ gìn cho em thì em lại thẳng thừng bảo “em là đàn bà”. Tôi bảo không quan tâm, nhưng tôi thấy mình như thẳng góc. Mà thôi, dù sao tôi cũng chỉ yêu em là thế, tôi có bảo sẽ cưới em đâu, em chấp nhận đấy chứ. Tôi như muốn thét gào từ sâu thẳm vì sao thế em? Nghẹn đắng. Không thành lời.

Lần đầu tiên tôi trông thấy em tròn vẹn. Mặt tôi nóng ran. Trái tim đập loạn xạ trong lòng ngực. Tôi chưa từng trông thấy hình hài con gái với những đường nét trần trụi thật sự không phải từ những video hay tranh ảnh đã xem. Hình như em gầy hơn trước. Tôi rùng mình khi nghĩ em đã là đàn bà. Một người đàn bà không là của tôi mà tôi đã yêu thương hết mực.

Nước ấm làm tan trong tôi những nghĩ suy. Làn da em trắng xanh. Tôi hôn em thật dài. Em cọ vào lưng tôi nhồn nhột. Em té nước đùa, tiếng em cười hồn nhiên. Lần đầu tiên tôi chạm vào em, tay tôi run run. Tôi giữ chặt lấy em, như bản năng đôi tay tôi trở nên mềm mại lướt đều trên cơ thể em. Má em đỏ hồng rạng rỡ. Nước ấm ấm tạo cảm giác sáng khoái. Tôi và em nghịch nhau trong bồn tắm.

Quấn vội chiếc khăn to bản lên người, em quay lưng lại với tôi ngồi gỡ tóc. Tôi bế em về phía giường. Em không thay đổi nét mặt, vòng tay ôm cổ tôi. Ngã xuống

giường, tôi hôn em, em nhắm mắt, tay tôi lần gỡ chiếc khăn trắng tinh, em co trong lòng tôi, ấm áp. Tiếng em thở nhẹ nhẹ, đầu óc tôi mụ mị, hoang sơ. Tôi thơm lên đôi ti xinh xẻo hồng hào của em. Em che tay. Bất chợt tôi nghĩ đến em trong vòng tay gã đàn ông khác. Tôi ghen. Tôi điên tiết. Tôi hôn ngấu nghiến em, em nhắm mắt đau em, tôi mặc kệ, em giãy, tôi đè em ra bằng vòng tay gọng kiềm. Em đẩy tôi ra thật mạnh. Tại sao em đã là của người khác, tại sao em vẫn từ chối tôi? Tôi mặc kệ, cứ lao vào em. Mặc em giãy, mặc em khóc.

Và tôi đã hiểu rằng tôi đã sai, tôi đã yêu em mà chẳng hiểu em.

An

Tôi đã đợi anh, đợi giây phút này từ lâu lắm rồi. Ba năm quen nhau đã đủ cho một chuyện tình không tương lai. Tôi gọi điện hẹn “chỗ cũ nhé” và anh đã đồng ý. Ba tháng không gặp nhau, tôi nghĩ mình đã mất anh và chẳng thể nào anh gặp tôi. Thế mà anh vẫn đến.

Tôi đến “Gió” sớm hơn anh 30 phút, ngồi một mình. Tôi chọn chiếc váy đẹp nhất, đủ tự tin đến gặp anh. Có thể đây là lần cuối cùng bên anh, sao lại không thể để lại một ấn tượng đẹp sau cùng. Có gã trai đi ngang trên: “Anh ngồi với bé!”. Tôi cười khẩy: “Anh chờ chút tôi hỏi ông xã mình đồng ý không đã”, thì anh ta quày quả bước đi ngay. Điên.

Gió sông thổi vào lồng lộng. Lục bình trôi thành hàng nối nhau dài mãi, dài mãi. Có lúc tôi cũng thấy mình giống

cây lục bình kia, chẳng biết trôi về phương nào. Vô định. Tôi là nhánh lục bình đã trôi về bờ anh, cứ ngỡ sẽ mãi chẳng rời đi, thế mà tôi cũng đành xa anh thôi. Bờ không giữ lục bình lại, và cứ thế lục bình sống đời phiêu lãng.

Anh đến cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi cố làm vẻ mặt kool nhất, bình thản để gượng một nụ cười với anh, hay cũng như với những khách hàng khó tính hằng ngày tôi chạm mặt. Anh cũng thế, bình thản lạ lùng. Chỉ lặng nhìn nhau, pha cà phê uống, rồi im lặng. Không khí như đặc quánh lại. Khó thở quá. Ngột ngạt quá. Tôi kéo anh đi.

Dòng người qua lại tấp nập, tôi nép vào anh như những lần cùng anh dạo phố. “Tìm chỗ nào nghỉ tí đi anh”, và chính tôi cũng bất ngờ khi tôi khẽ kéo vai áo anh “mình vào đây nhé!”, khi anh chạy ngang qua một khách sạn. Anh chỉ nhìn tôi, rồi ghé vào. Tôi liú ríu níu tay anh, tránh ánh nhìn của gã tiếp tân. Lần đầu tiên anh chấp nhận để tôi cùng anh vào khách sạn.

Khi cánh cửa phòng sập lại, không khí chùng xuống. “Anh, em ra ngoài mua nước đã, em khát”. Rõ lúc này vừa rồi quán nước kia mà. Tôi viện cớ, anh cũng chẳng để tâm. Có lẽ lúc tôi và anh chia tay nhau, tôi lấy lí do “em là của người khác rồi” nên anh không còn yêu tôi nữa chẳng? Không đâu, nếu không anh sẽ chẳng đến với tôi hôm nay. Tôi biết mình nên để anh đi, chúng tôi khác nhau nhiều quá. Anh sẽ chẳng bao giờ cưới tôi. Gia đình anh chẳng bao giờ chấp nhận con bé nghèo như tôi, một cô gái tiếp viên nhà hàng. Mọi thứ giữa tôi và anh như đôi đũa lệch,

chẳng bao giờ là một đôi. Có lẽ thế, em là đàn bà anh cũng chẳng có gì ngạc nhiên kia mà.

Ánh mắt anh hôm nay khác quá, không phải ánh nhìn ấm áp mỗi khi cùng nhau đi dạo phố hẹn hò. Tôi xả nước vào bồn và gỡ cúc áo cho anh. Anh ôm siết lấy tôi và hôn. Anh không phải chàng trai hiền lành, điềm đạm những ngày đón tôi tan ca ngày trước nữa. Anh giật tung chiếc váy một cách mạnh mẽ, dứt khoát và quăng hẳn nó sang một bên. Những chiếc hôn ngọt thở. Anh chưa bao giờ dữ tợn như thế, anh vốn rất dịu dàng, có phải vì anh nghĩ tôi là đàn bà chẳng?

Nước xà phòng thơm, làn da trơn nhẫy, bàn tay anh mơn trớn, cảm giác nhồn nhột như kiến bò khắp cơ thể tôi. Chẳng biết anh có nhận ra tôi run rẩy khi chạm vào anh không. Lần đầu tiên tôi trông thấy anh không phải vẻ đạo mạo thường ngày. Không được, không được rồi, tôi sợ quá! Vòng tay anh siết chặt hơn, những chiếc hôn khiến cơ thể tôi như mềm nhũn. Run rẩy. Tôi đẩy anh ra. “Ngồi ngoan nào, em kì lưng cho anh nhé!” Anh ngồi ngoan như đứa em trai nhỏ của tôi vẫn thường ngồi im cho mẹ cạo lưng. Trông anh đáng yêu quá thế.

Ánh mắt nhìn xoáy vào cơ thể tôi, vẫn cảm giác nhồn nhột ấy. Áo váy đâu rồi nhỉ? Quờ tay quẩn vội chiếc khăn lên người, chẳng dám nhìn anh, tôi ngồi gỡ tóc. Những sợi tóc ướt rượt. Anh kéo tôi vào lòng, hôn và bế bổng tôi thả lên giường. Chiếc hôn trượt dài xuống cổ bàn tay anh gỡ

vòng khăn ra. Tôi co tay che lại, anh hất tay ra. Cứ hôn. Chiếc hôn làm em bớt sợ, ngỡ ngàng mà thích. Anh cúi vùi mặt vào ngực, tôi nghe hơi thở của mình khác đi. Anh mút nơi đầu ngực, cảm giác kỳ lạ chạy trong người tôi, tôi run rẩy. Anh xiết lấy tôi ngấu nghiến.

- Đau em!

Tôi bật đẩy mạnh anh ra, anh lại càng mạnh hơn. Cảm giác của những ngọn sóng cao ập vào vào bờ đột ngột, tôi càng quẫy đạp, anh càng siết chặt. Tôi như hạt cát, anh là đại dương sóng cả, cuốn tôi ra xa bờ. Người tôi co cứng lại, quít lấy anh. Tôi như hoá thành bột biển tan vào anh. Đột ngột. Đón đau.

Em không cô đơn

Tôi run run ôm trọn em vào lòng, tôi chẳng thể nào ngờ được giây phút này, em - người con gái từng mạnh mẽ bướng bỉnh hét vào tai tôi “Anh cút đi, tôi là đàn bà” lại là cô gái nhỏ nhắn run rẩy trong vòng tay tôi. Em đã dành cho tôi đầu tiên. Tôi xót xa, vừa thương em, vừa giận em, lại giận mình đã không tốt đối với em. Hơn hết, tôi hạnh phúc. Em đã là của tôi trọn vẹn.

Em đã khóc nức nở cả tiếng đồng hồ. Tôi chẳng thể nào dỗ em nín. Có phải lần đầu tiên những cô gái thường hay khóc không? Tôi hỏi em có đau lắm không? Em lắc đầu. Vẫn khóc. Không nói. Tôi ôm em, em ôm lấy tôi và lại vuốt ve, lại chìm trong cơn mê của cảm xúc. Tôi xin thề là cả triệu lần tôi cũng không nghĩ tôi sẽ cùng em “ăn trái cấm” trước hôn nhân. Tôi cũng là đàn ông, cũng có

những ham muốn, biết yêu thương và trân trọng. Tôi cũng chẳng phải một thằng hèn, tôi biết mình đã hiểu sai về em, lại càng yêu quý em hơn.

Nhưng... chắc, kệ, xúc cảm trời dậy rất nhanh, em vẫn đó, làn da thơm tho, láng mịn, bàn tay em mát rượi lần dọc sống lưng, tôi vùi vào em, cứ thế cho đến sáng.

..

Tôi hốt hoảng chạy ào xuống quầy tiếp tân hỏi em đã đi từ khi nào, cái gã trai lơ đó nhìn tôi cười khinh khỉnh “cô váy trắng đi từ tỉnh mơ”, có lẽ chưa khi nào gương mặt tôi mất tự tin đến vậy, cho nên đến gã cũng cười vào mũi tôi chắc là gã này bị cô tình nhân đá nên sáng sớm cô nàng đã đi mất.

Tôi thất thiếu đi về. Lòng hện lòng hất định sẽ gặp em để hỏi cho ra lẽ. Lần quần mất ba tháng sau tôi mới tìm em. Nhà em cách nơi tôi ở không xa lắm. 2 tiếng 15 phút không quá dài nhưng so với người bận rộn như tôi thì khá xa. Công việc khiến tôi bận tối mắt tối mũi và tôi sắp mở công ty riêng, thời gian rảnh tôi chỉ mơ tròn một giấc ngủ. Đêm qua bỗng dưng nổi nhớ em tha thiết khi tôi quờ tay chạm vào chú gấu bông em tặng tôi hôm nào. Tôi quyết định tìm em.

Nhà em đóng cửa im ỉm. Hàng cây trước cửa rũ xuống những chùm hoa li ti hồng nhạt. Tuyệt nhiên không thấy em. Một người phụ nữ luống tuổi bước ra mở cửa cho tôi.

- Chú tìm ai?

- Cháu muốn hỏi đây có phải là nhà cô An?

- Chú là ai? Người đàn bà nhìn tôi ngờ vực.

- Cháu là bạn của An ở thành phố, lâu quá không gặp An, cháu muốn hỏi...

- Chú vào nhà đi rồi nói chuyện.

Đoạn người phụ nữ bảo chú nhóc mang nước ra. Thằng nhóc lém lỉnh và đôi mắt tròn xoe y hệt em. Lòng tôi bỗng thấy bất an, còn em đang ở đâu?

- Cô ơi, An...

- Cháu và An thế nào mà đi tìm nó?

- Dạ, là bạn học! - Tôi bỗng dưng ấp úng, mất đi vẻ đạo mạo ban đầu.

- An lấy chồng rồi cháu à!

- Lấy chồng?

Tôi trở mắt nhìn bà. Bà chỉ tay về phía cuối phòng, bên cạnh tờ lịch có tấm ảnh cưới. Cô dâu mỉm môi không cười bên chú rể rạng rỡ trong Complet trắng. Chao ôi, An của tôi đấy ư? Cô gái bé bỏng trong vòng tay tôi, người con gái tôi luôn trêu mỗi khi em cười rạng rỡ như đóa hoa hàm tiếu khiến em đỏ phừng mặt véo tôi. Người con gái đó đã lấy chồng.

- Ủ, nó lấy chồng rồi. Giàu lắm. Ba nó thua lỗ, lãi mẹ đẻ lãi con, người ta xui kêu ổng gả nó, xóa hết nợ, ổng sợ đi tù, gặt đầu cái rụp. Nó bỏ nhà đi thành phố mấy hôm rồi về, cúi đầu nghe sắp xếp rồi đi lấy chồng. Trời ơi, chồng với chả con - Bà gục đầu khóc - Nó có thai. Không biết của ai. Nhà trai không truy cứu, chồng nó cũng thương, nhưng nó lại bị ba nó mắng nhiếc tội tệt. Nó xấu hổ bỏ đi. Chồng nó cũng chạy đi kiếm cả tháng nay, mà chưa ai biết nó đi đâu?

Tai tôi nghe hai chữ có thai bỗng ù đi. Lẽ nào hôm ấy...

Tôi đứng bên bức ảnh cười cô dâu xinh đẹp không cười, lòng bật khóc. Tôi nhớ trọn vẹn hình ảnh người con gái nhỏ nhắn trong vòng tay tôi, dâng tặng tôi đóa hoa đời người tinh khiết nhất.

Tôi chào mẹ của em ra về. Lòng tôi như xát muối. An ơi, giờ em ở đâu, tôi sẽ tìm mẹ con em. Anh sẽ không để em cô đơn!

Anh yêu em.

Lời thú tội cho Nangthuytinh

Blogger Nim_24

Bóng đêm mịt mù dày đặc... Ánh đèn leo lét hắt ra từ căn phòng nhỏ bỏ hoang... Bức tường cũ lở loang vết ẩm mốc. Những vết nứt chằng chịt trên tường trườn bò ma mãnh... Ô cửa sổ mở toang tấm rèm cũ kĩ mỏng tang bật lên từng hồi theo tiếng gió gào thét bên ngoài.

Một người con gái ngồi bó gối trên chiếc ghế tựa hướng ra phía cửa sổ. Mái tóc dài rủ xuống đôi vai gầy mỏng manh đang run lên trong làn áo mỏng... Có tiếng gọi khe khẽ. Người con gái quay lại. Khuôn mặt phờ phạc, đôi môi tái nhợt, đôi mắt sưng húp hoảng loạn, đôi môi run run... Ngay lúc đó ngôi nhà hoang rung lên, bức tường đổ sập vùi chôn đáng ngồi co quắp. Có âm thanh rất nhẹ thều thào phát ra từ đông đông nát. Một giọng con

gái quen thuộc, một tiếng gọi quen thuộc văng lại bên tai gã: Inu !

Gã bật dậy, mồ hôi đầm đìa thấm ướt lưng áo... Lại giấc mơ ấy... Suốt ba ngày nay, giấc mơ cứ lặp đi lặp lại... mỗi đêm qua lại khiến gã thêm phờ phạc...

Gã tiến lại phía tủ lạnh, với tay lấy chai nước tu ừng ực. Cổ họng khô rát. Đêm đã về khuya, gã nghe đâu đó tiếng mưa ỉ ỉ gõ lê thê trên mái hiên trước nhà. Từng giọt... từng giọt như găm nhấm dầy vào lương tâm gã... Trên bàn làm việc, cuốn nhật ký của con bé nằm đó... Lặng im ...

Gã quen con bé trên một mạng xã hội với nickname Congtudaohoa. Đúng như tên gọi của tài khoản ấy, gã tìm đến với thế giới này để thể hiện khả năng trời phú của mình khi đã chán ngấy sự phiền phức ở thế giới thực. Với một khuôn mặt và vóc dáng nam tính, với tài ăn nói hài hước lém lỉnh, và đặc biệt chịu khó săn lùng các girlmember trong thế giới này lần lượt nối đuôi nhau thuộc về tay gã. Em nào cũng xinh tươi, suốt muốt trước gã, coi gã như thần tượng, một dạ hai vâng... Có em yêu gã đến đả độn, đòi gặp gã ở ngoài đời, đòi khát khao dâng hiến... Gã cười khoái trá, nhưng nhất nhất không gặp, bởi đối với gã mạng ảo chỉ nên là ảo, không nên thật. Nếu hòa trộn hai thế giới ấy với nhau sẽ rất khó sống, phiền phức là cái chắc. Mà gã thì đã chán sự phiền phức lắm rồi. Các em ở ngoài đời còn đang xếp hàng dài dài, kêu la í ới điên đầu, trốn còn không xong. Gã chép miệng. Tiếc. May cho các em. May mà ta lương thiện.

Con bé xuất hiện trong danh sách của gã vào một sáng mùa đông. Không mất nhiều thời gian tìm kiếm. Nó

xuất hiện trên Blog nổi bật với cái entry nào nuốt đầy nước mắt. Đại thể, nó yêu một thằng hotboy nhưng rồi lại bị thằng đó xù. Bị xù nhưng nó vẫn yêu, vẫn kiên nhẫn đợi và chờ thằng ấy quay trở lại. Đại! Đã đi rồi có mấy thằng đàn ông quay lại. Chờ có mà chờ đến hết đời... Nghĩ thế nhưng gã vẫn nhấp chuột coment bằng những lời nỉ non thương xót. Ở cái thế giới này, nỗi đau nhiều như lá cây, ai cũng thi nhau phơi bày, nước mắt đâu khóc thương cho hết... Quan trọng là con bé đó cũng khá xinh nên gã phải linh tinh một tí. Gã mò vào home để lại lời nhắn, lục lọi trong đồng blog của con bé, để lại vài coment, mùi mẫn có, hài hước có... Xong. Bước đầu như vậy là thành công.

Kinh nghiệm cho gã thấy, "thế giới thứ hai" này, lấy lòng một blogger nào đó là vô cùng dễ dãi. Chỉ cần tỏ ra quan tâm chia sẻ, chăm chỉ vào blog coment thì sẽ nhận được sự lưu ý của chủ nhà ngay. Con bé xoắn lấy gã như một kẻ chết đuối vớ được cọc, kiên nhẫn nhận từ gã sự quan tâm nhỏ giọt... Gã đắc ý từ tốn thả xuống cho nó những lời đường mật về một tương lai sáng rọi vào ngày mai.

Con bé gọi gã là Inu, xưng em. Gã chẳng bao giờ muốn hỏi ý nghĩa cái tên kỳ lạ đó. Vì mọi đứa con gái, đối với gã luôn quá tầm thường. Trớ trêu thay nó là đứa con gái duy nhất khiến gã phải nhắn tin nhiều như vậy. Và cũng nghiệt ngã thay, cuộc sống khiến gã phải dung nạp dữ liệu về con bé vào bộ não sỏi không muốn lưu giữ bất kỳ hình ảnh một ả đàn bà nào của gã... Những tin nhắn vào lúc sáng sớm hoặc về khuya khá vui vẻ của con bé khiến

cho trò chơi tình ái của gã cũng thật nhẹ nhàng. Blog của con bé thấp thoáng bóng hình của gã và những ước mơ dang dở... Con bé dường như hiểu rõ vị trí của mình. Nó có vẻ tiếc. Luôn luôn là một sự nuối tiếc, như thể ngày nó chết sắp đến nơi... Mà thôi, quan trọng là nó rất biết điều, không tham lam kìm chân gã như mấy đứa con gái khác. Gã nghĩ hẳn gã sẽ gắn bó lâu dài với nó, một trò chơi miễn phí không trói buộc.

Gã thức dậy với tiếng đay nghiến của ả người yêu và một bên tai đau buốt. Gã đào hoa nhưng gã đặc biệt sợ ả. Tất cả đều phải lén lút, và lén lút thì đôi khi đem lại cảm giác thật tuyệt vời... nên dù sợ gã vẫn cứ chơi.

Ả người yêu ném điện thoại về phía gã, chu chéo: "Thế này là thế nào? Anh giải thích đi?". "Thế nào là thế nào?". Gã vẫn lơ mơ chưa hiểu. "Con này là con nào?". ả gần như hét lên. Gã cúi xuống nhặt chiếc điện thoại, tin nhắn mở dang dở, là mấy tin nhắn của con bé gã thấy hay hay nên giữ lại. Hóa ra là thế. Gã thở nhien. "À, một con bé anh quen trên mạng thôi mà, không có gì đâu". ả người yêu vẫn hét lên ra rả: "Không có gì mà nhắn tin mùi mẫn thế này à?".

Mẹ kiếp. Lũ đàn bà ngu ngốc lắm mồm... Cứ nhắm tịt mắt la hét rồi lại kéo nhau đi thăm mỹ viện, không chịu mở mắt ra mà nhìn xem cái bản mặt khi ấy của mình khủng khiếp đến mức nào. Gã ngán ngấm đứng dậy quăng điện thoại về phía ả. "Không tin thì gọi điện mà hỏi".

Mấy ngày sau tin nhắn mất hút, gã hơi chột dạ, có khi nào ả người yêu làm gì đó quá tay chẳng? Mừng tượng

cánh hai ả đàn bà cặn xé nhau vì gã khiến gã hơi áy náy, nhưng cảm giác đắc thắng khi chứng tỏ được vị trí bản thân lấn át đi tất cả. Gã nhắn tin thăm dò. 15 phút, 30 phút, 60 phút trôi qua... Không có tin nhắn hồi đáp... Là nhĩ? Nhận được tin nhắn của gã hẳn con bé sẽ phải vồ vập mà nhắn tin lại ngay như mọi lần chứ. Chưa bao giờ nó từ chối một cuộc gọi hay tin nhắn nào của gã. Nếu gã không nhắn tin lại, nó sẽ cuống quýt lên nhắn tới tấp hai, ba tin. Nếu gã than buồn nó sẽ gọi điện ngay cho gã, sẵn sàng nghe gã tỉ tê. Nhưng, à gã đâu có buồn gì đâu, nhìn con bé cuống lên thì gã thấy vui vui nên trêu trọc vậ thôi. Rõ tội!

Nửa đêm tin nhắn í éo, của con bé. Phải thế chứ! Gã biết thế nào nó cũng nhắn lại mà. Nhưng cái gì thế này "Em đau quá, anh đang ở đâu?"... Chuyện quái gì thế nhĩ? Chắc lại tủi thân vì bị người yêu gã chửi bới gì đây mà. Gã quăng điện thoại uể oải vùi đầu vào gối. Ngủ đã, mai giải quyết.

Sáng hôm sau thức dậy thoáng chút áy náy gã send vội cho con bé một tin nhắn. Hẳn là con bé đã tủi thân lắm... Người yêu gã nổi tiếng chanh chua, đâu có vừa. Gã đã từng há hốc mồm tận mắt chứng kiến ả mắng xối xả vào mặt con bé làm cùng công ty gã trong một lần bắt gặp gã và con nhỏ tay trong tay vào quán cafe. Sau trận ấy gã cũng tởm tã. Lạ kì là chính cái bản tính Hoạn Thư ấy lại trôi giữ được chân gã suốt một năm qua.

Tin nhắn gửi đi không hồi đáp. Từ chờ đợi, sốt ruột gã đâm ra cáu kỉnh. Động viên như thế còn chưa đủ sao. "Em ngoan!" Dù có chuyện gì đi nữa anh vẫn luôn là Inu của riêng em. Đừng tin. Giả dối đấy. Nhưng dẫu thế thì cũng nên bằng lòng đi chứ, đến người yêu gã gã cũng chưa bao giờ nói cho mà nghe đấy, có biết không nhỉ, đồ ngốc.

Vẫn là sự im lặng kéo dài. Gã bức bối. Trò chơi kết thúc lẵng xẹt khiến gã vô cùng bức bối. Con bé dám tự động chấm dứt mà không nói một lời nào với gã sao. Đó đâu phải là phong cách của gã. Không được, gã phải cho nó một trận.

Điện thoại tút dài, không bắt máy, gã vẫn kiên nhẫn gọi... Sang ngày hôm sau, đáp trả lại gã là những tiếng tí tề. "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được". Gã tức tối nhưng đi cùng theo đó là sự hụt hẫng vì mất hút những thứ đã quá quen thuộc. Không còn những dòng tin nhắn làm phiền lúc nửa đêm, không còn những cuộc điện thoại nhắc gã ăn đủ bữa ngủ đủ giấc (đã từng coi là những lời thừa thãi), không còn tiếng gọi "Inu" yếu đuối tội tội... Gã chờ đợi...chờ mãi vẫn không thấy nick con bé sáng trên list chat, chờ mãi tin báo email mỗi tối ... Thay vì quăng cái điện thoại ở một góc như trước đây, gã luôn

mang theo nó và mòn mỏi nhìn vào màn hình. Gã chợt nhận ra con bé không hẳn là trò chơi, mà nếu có là trò chơi thì có lẽ cũng là trò chơi khá hấp dẫn... Gã bắt đầu lung sục, blog không có gì mới, entry mới nhất viết cách đó hai tuần... Gã vào home, nhà con bé vẫn tấp nập người ra vào nhưng không có dấu hiệu nào chứng tỏ chủ nhà vẫn tồn tại. Gã hơi lo lo nhưng tắc lưỡi, chắc bận gì đó hoặc lại là một trò nhõng nhẽo của con gái đây mà.

Mấy ngày sau trên blog nổi bật xuất hiện một tài khoản lạ với cái entry khiến gã thoáng giật mình. Cái title đỏ chói đập vào mắt gã, "Tìm gấp một mem trên mạng với biệt danh thường gọi: Inu". Entry ngắn tũn vài dòng, đại khái có việc quan trọng cần gấp mem này, là ai thì liên lạc tới số máy 01682... Định thần, gã cười khẩy. Lại một trò mới của con bé đây mà. Đổi số cơ đấy. Không gọi. Xem nó sẽ làm gì... Nếu gã đoán không nhầm thể nào con bé cũng gọi điện cho gã. Lần này thì gã cho chết, dám bày đặt chơi trò mất tích với gã à? Gã sẽ giận cho mà xem... rồi sẽ làm cho nó áy náy vì đã khiến gã phải lo lắng... Nó sẽ lại cuống lên mà xin lỗi rồi tít cho xem.

Nhưng gã đã nhầm. Không một cuộc điện thoại hay tin nhắn. Mẹ kiếp, thích quên thì gã cho quên luôn.

Một sáng chủ nhật gã uể oải bò ra khỏi giường. Mưa rá rích lách thếch đến phát ngán. Lại phải vùi mình trong phòng găm nhăm ngày chủ nhật buồn chán rồi đây, gã tự nhủ rồi lò dò mở máy bò lên mạng. Khuôn mặt con bé nghiêng nghiêng cười trong avatar của một blogger nào đó chinh inh ngay trên trang blog nổi bật. Phía dưới là một entry đầm nước mắt viết cho một mem của mạng đã chết

vì một căn bệnh nan y. Tên của nhân vật được nhắc lại nhiều lần, chính là tài khoản con bé vẫn hay dùng. Gã hoảng hốt. Nhưng định thần lại gã không hiểu nổi cái chuyện quái quỷ gì đang diễn ra. Chợt nhớ tới entry tìm người và số điện thoại. Gã vội bấm máy.

Chuông reo, đầu dây bên kia bắt máy, là một giọng con gái và có vẻ như chờ đợi cuộc điện thoại của gã từ lâu lắm. Cô ta hẹn gặp gã vì có thứ quan trọng muốn đưa.

Gã ngồi trong quán cà phê sơn màu đỏ ối cuối con ngõ nhỏ giữa lòng phố cổ, chờ đợi. Lòng như có lửa, thứ lửa địa ngục. Cô ta đến muộn, bơ phờ mỗi mệc như vừa trải qua một cơn ác mộng, vừa ngồi xuống đã lấy ra từ túi xách một cuốn sổ đẩy về phía gã.

“Em là bạn thân của Nangthuytinh (Tên tài khoản của con bé). Nó mất rồi. Gia đình nó nhờ em đưa thứ này cho anh”.

Gã rũ rượi. Thân thể gồng lên từ lúc đọc entry giờ đây không gì chống đỡ nổi. Gã sụp xuống, choáng váng. Đôi bàn tay run run vịn chặt thành ghế. Người con gái dường như không để ý, ngồi lặng im, đều đều kể.

“Nó gần như sụp đổ từ khi người yêu nó bỏ đi... Đã hứa với nó sẽ ở bên nó mãi mãi... nhưng anh ta... anh ta quá hèn hạ... dù là vài tháng nữa nó đi rồi... anh ta cũng không thể chờ đợi... Những ngày cuối cùng của đời mình, nó đã rất vui vẻ. Nó bảo với em... ở thế giới này... có rất nhiều những người bạn tốt... luôn an ủi... sẽ chia và cho nó nghị lực để sống...”

Cô gái khóc... Đôi vai run lên bần bật. Từng lời nói cứ vỡ tan theo tiếng nấc. Gã ngồi lặng đi, nước mắt chảy ra từ bao giờ, bàng hoàng cực độ. Gã đã đi bên một cuộc đời

đau đớn, cột nhà trên niềm hạnh phúc mong manh của một con người. Đến cuối cuộc đời, con bé vẫn không biết mình chỉ là một trò chơi.

"Trước hôm nó ra đi vài ngày, em nhắn tìm anh trên mạng... Nó đã rất muốn gặp anh, nhưng không muốn anh thấy nó trong những ngày cuối cùng... Nó sợ anh buồn... Nó sợ anh đau... nên nó lặng lẽ ra đi... Em giấu nó tìm anh... không gọi điện thoại được vì không có số...vì nó cứ ôm cái điện thoại... Em nhờ ban quản trị mạng đưa lên nổi bật để anh có thể thấy... Em chờ mãi nhưng không thấy anh liên lạc...cho đến lúc nó ra đi..."

Gã chết lặng. Vậy mà gã đã nghĩ đó là một trò đùa của con bé. Sao gã có thể cạn nghĩ như thế? Gã vùng dậy, lao đi...

Căn phòng tối om. Gã đã ngồi như thế suốt từ chiều. Màn đêm kéo đến từ bao giờ, phủ xuống căn phòng, nhấn chìm gã... Gã ngồi im bất động, đôi mắt mở trừng trừng nhìn vào bóng tối. Rất lâu... rất lâu sau gã với tay bật điện... Lăn dờ từng trang nhật ký, gã lặng lẽ đọc.

Ngày... tháng... năm.

Cảm ơn cuộc đời này đã cho em được gặp anh. Inu! Anh không hiểu rằng anh quan trọng như thế nào trong những năm tháng cuối cùng của cuộc đời em. Anh giống như một người anh trai, như muôn vạn người bạn... nhẹ nhàng khuyên nhủ và cho em niềm tin vào cuộc sống... Nói chuyện với anh vui quá! Mỗi ngày trôi qua em lại thấy tiếc. Em

không còn nhiều thời gian để nói chuyện với anh...

Ngày...tháng...năm.

Hôm nay chị ấy gọi điện cho mình, nói mình đừng quấy rối và làm phiền anh nữa... Mình buồn lắm... Mình chẳng còn sống được mấy ngày...không muốn làm phiền ai...không muốn cướp đi của ai cái gì... Mình không nghĩ là mình xấu xa như thế....

Mắt gà mở to, ầng ậc nước... Ả người yêu chết tiệt không biết đã nói những gì với con bé. Trang nhật ký đầm nước mắt... nhoè nhoẹt chữ...

Ngày... tháng... năm.

Đau quá...những cơn đau cứ hành hạ mình mỗi đêm khiến mình không sao ngủ được... Mỗi lúc như vậy mình lại muốn nhắn tin cho anh. Anh rất ân cần. Lúc nào anh cũng trả lời mình. Mình phải sống thêm nhiều ngày để nói chuyện với anh. Phải sống!

Ngày... tháng... năm.

Sao hôm nay anh không trả lời mình. Mình đã chờ...chờ rất lâu... Mình đau lắm.. muốn gặp anh... Hình như không còn thời gian nữa... đôi mắt cứ đòi nhắm lại, mỗi một quá...

Gã gục xuống... Khóc... Ký ức trôi về những đêm khuya, những dòng tin nhắn từng là nỗi phiền hà đối với gã, những tin nhắn không đầu không cuối, không đủ nét... Có lẽ, con bé đã bấm trong lúc đau đớn lắm.

Tin nhắn cuối cùng gã gửi - tin nhắn với những lời

gian dối - con bé có nhận được không?

Nếu kịp đọc, hẳn con bé đã rất mãn nguyện... Nhưng nếu không thì sao? Gã đã lấy đi niềm tin cuối cùng của một con người đang phải cố gắng từng ngày từng giờ bám trụ vào cuộc sống... Con bé đã đi thật rồi... Ra đi âm thầm lặng lẽ trong đớn đau, tiếc nuối... Con bé đã chết rồi. Cái chết của con bé là thật, không phải ảo...

Đêm chuyển dần về sáng. Gã lết đến bên bàn làm việc. Những ngón tay rụng rời trên bàn phím. Gã gõ một entry mới: Lời thú tội cho Nangthuytinh...

Đếm thời gian qua những mùa gió thổi

Blogger Lương Đình Khoa

Đợt gió mùa tràn về lần này xem ra khá dữ dội...

Gió thổi dạt bụi đất và lá khô vương vào trong những lùm cây, bụi cỏ khiến cho con đường đất nhẵn thín, sạch trơn như vừa được quét dọn. Gió ràn rạt thổi qua những bãi ngô, bãi mía khiến chúng cứ gập lưng xuống mà chống chọi, rung rung đến nhói lòng. Gió làm cho cánh đồng đã thưa vắng lại càng thêm vắng hơn, người người co ro, xuýt xoa tìm hơi ấm trong căn nhà nhỏ bình yên của mình mà ngại phải ra đồng. Cánh đồng mệnh mông. Chỉ có đường ray dài trầm lặng, căn nhà nhỏ chênh vênh bên những tàu chuối bị gió quật xác xơ...

Và cô đơn.

Và gió mùa!

Bữa ấy, ông lão thấy bà lão dẫn theo về một người lạ.

Một người phụ nữ tóc dài xoã tung, khuôn mặt ỉu xiu như một tàu lá héo, Thị chào ông lão rồi chui ngay vào bếp, ngồi bên đống lửa hồng, co ro như một con mèo lạnh trông đến tội nghiệp. Ông lão ngơ ngác:

- Ở đâu ra vậy?

Bà lão hì hụi đang nghiền miếng trầu trong chiếc cối nhỏ, và hét vào miệng rồi thì thầm:

- Tôi gặp ở giữa đường ray, lúc trên đường từ bến trở về.

- Thế... Con bé định tự tử hả?

- Ừa! Lấy chồng được 4 - 5 năm gì đó, nhưng mãi vẫn chưa có con. Đi khám bác sĩ, họ bảo vô sinh vô siếc gì đó. Gia đình chồng ruồng rẫy. Chán đời, đi tự tử...

- Khổ thân! Ông lão chẹp chẹp miệng.

- Tôi hỏi rõ nguồn cơn, giảng giải, động viên. Rõ ràng chết chỉ có thiệt thân. Đời còn dài mà không muốn sống thì phí hoài quá đi chứ lị! Cứ như tôi và ông bây giờ, thèm được sống dài dài như thế, mà chẳng biết là còn được đến bao lâu, có đợi được thằng Hiếu về không nữa?

Nói đến đây, giọng bà cụ nghèn nghẹn, đưa bàn tay thô ráp của mình lên chùi chùi nơi khoé mắt. Ông lão thở dài:

- Giờ có mất. Vợ chồng mình ăn ở lương thiện, không làm điều gì xấu. Rồi nó cũng trở về thôi. Tên nó là Hiếu kia mà!

Đêm...

Ngọn gió lùa mạnh, rào rào thốc vào mái hiên. Nghe thấy lũ gà con nhao nhác vì lạnh, ông lão lập cập trở dậy, mang mảnh vải mưa ra che. Bà lão nói với theo:

- Mặc thêm cái áo bông vào, ông nhé! Trời lạnh dữ. Ông mà cảm lạnh, đi trước tôi, chắc tôi cũng chết mất quá!
- Bả an tâm, sức tôi còn dẻo dai lắm! Lính cụ Hồ mà!
- Ôi dào, lúc nào cũng tưởng mình trẻ trung như ngày xưa. Rõ thật là...

Bà lão móm mém cười, rồi kéo chăn lên. Chợt nhớ đến người đàn bà mới đến, bà nhồm người dậy ngược. Thị đang ngồi chải tóc trước bức ảnh anh con giai bà, bên ánh đèn dầu hiu hắt. Đột nhiên thị ngừng chải, đưa bức ảnh lại gần mắt hơn, chăm chú nhìn, rồi bật khóc rưng rức trong đêm...

Thấm thoát thế mà người đàn bà ấy về ở với hai ông bà già đã được gần một tháng. Từ ngày có thị, bà lão cũng rảnh rang hơn, chỉ việc ở nhà lo cơm nước. Còn thị sẽ thay bà, chiều chiều đi dọc đường tàu, xuôi mãi về phía dưới gần 2km nơi có một bến đỗ để chờ anh con giai giúp bà. Thị cứ giữ khư khư bức ảnh trên tay. Nếu trong đám người xuống tàu kia, có người nào trông giống như thế, thị sẽ ào đến mà giữ lại. Nhưng khi ấy, thị sẽ nói gì nhỉ? Phải rồi, thị sẽ nói mình là con nuôi, à mà không, là vợ chưa cưới của anh, do mẹ anh chọn. Bà lão chẳng đã an ủi động viên, bảo với thị như vậy, rằng khi anh con giai về, bà sẽ tổ chức đám cưới cho hai người, rằng nếu không có duyên được làm con dâu thì bà cũng sẽ nhận thị làm con nuôi còn gì...

Nhưng sự chờ đợi nào mà mung lung, không biết được điểm dừng cũng thường làm cho con người ta chán nản. Thị cũng vậy. Thị tâm sự với bà lão. Bà lão móm mém cười:

- Đã ăn thua gì so với ta. Ta đã đi bộ, đã chờ tàu như thế suốt cả 4 - 5 năm nay rồi, mà có bao giờ chán nản, tuyệt vọng đâu. Một năm có một mùa gió, ta với ông ấy đếm thời gian bằng những mùa gió thổi. Đó là mùa hanh hao, lành lạnh. Mà gió ở đây lạ lắm kia, không tới mùa thì thôi, tới mùa là thổi mãi, thổi mãi không ngừng. Con hãy nhớ rằng, sống ở đời là không bao giờ được để mất hi vọng. Giờ sẽ không phụ lòng người tốt đâu con!

Bà lão lấy chiếc lược, chậm chậm chải tóc cho người đàn bà và thủ thỉ:

- Phụ nữ làng này, cả đời không dứt ra khỏi gió được. Sinh ra chưa tròn năm đã nghe gió thổi lộng đất trời. Lớn lên một chút, gội đầu chưa kịp khô thì gió đã quăn miết lấy tóc, đến khi nào tóc rối thì thôi... Về nhà chồng, nấu bữa cơm trong mùa gió thì khói cứ bay vào mắt, nước mắt cứ thế mà chảy ra. Sinh ra được đứa con, sợ con bị gió má nên càng phải ấp iu hơn gấp nhiều lần. Con sinh ra vào mùa nào trong năm?

Người đàn bà vẫn lặng im không nói gì. Bà lão vẫn vồn vã như trẻ nhỏ:

- Thăng Hiếu nhà ta sinh ra cũng vào mùa gió như thế này...

Rồi bà lão ngừng chải, ánh mắt buồn buồn dôi về phía xa xăm...

Sáng hôm ấy, ông lão thấy bà lão cứ đi đi lại lại ngoài sân về bồn chồn...

- Có chuyện gì mà bà có vẻ sốt ruột vậy hả?

Bà lão nghiêng ngó, rồi mỉm cười:

- Thăng Hiếu nhà mình sắp về rồi ông ơi!

- Ai bảo với bà như vậy? Ông lão không tin, nhưng nét mặt vẫn run run xúc động.

- Tôi nghe gió nói... Gió mùa nói với tôi là thằng Hiếu sắp về rồi đó ông ơi!

- Gió nói? Bà lại lắm cảm mất rồi. Ông lão thở dài - Ừ, thì tôi cũng nghe gió nói chuyện nắng, chuyện mưa, chuyện mùa màng, chuyện cây cối... Ví dụ như hơn một tuần nay, nhờ gió mang mùi bắp chín đến nên tôi mới đi thu hoạch bắp về đây nè... Nhưng mà, gió nói chuyện với bà về thằng Hiếu thì tôi không tin. Gió nói sao với bà về thằng Hiếu, bà nói tôi nghe thử coi?

- Thì đó, ông không nghe gì sao? Mùi ổi chín. Thằng Hiếu thích nhất là ổi chín. Ông nhớ lại đi, từ ngày thằng Hiếu bỏ nhà ra đi, có bao giờ mình nghe gió mang mùi ổi đến bao giờ đâu... Giờ, chắc gió biết thằng Hiếu sắp quay về, nên báo hiệu trước đó.

Rồi trưa hôm sau, ông lão thấy người đàn bà níu tay áo, dẫn về một người lạ. Nhìn chàng thanh niên, ông lão xém giật mình gọi tên con, nhưng rồi kịp chấn tĩnh lại, ngậm ngùi...

- Tôi đã tìm thấy anh ấy, nhưng anh ấy nhất quyết không chịu nhận mình là Hiếu. Mặc kệ, tôi phải dẫn bằng được về đây, để xem anh còn chối được nữa không?

Ông lão lắc đầu, thở dài:

- Con nhầm rồi! Xin lỗi người ta, để cho người ta đi đi!

- Sao lại thế? Tôi không hiểu?

- Thằng Hiếu... Nó mất rồi con ạ. Mất cách đây 5 năm cơ, trên đường ray này. Cũng tại ta! Tại chúng ta nghèo

quá, không cưới được vợ cho nó. Người ta tham vàng bỏ ngãi. Nó uất quá, đứng chờ đời trên đường ray. Rồi tàu lao đến, nó chẳng buồn tránh, cứ để cho cả khối sắt khổng lồ ấy đè lên mình. Cái thằng! Có lớn mà chẳng có khôn! Sao mà đại dột quá, Hiếu ơi!...

Ông lão khóc nức lên, mắt hoe hoe đỏ. Nước mắt chẳng thể chảy ra. Bao nhiêu nước mắt trong đời đã nhỏ xuống, đã cạn cả rồi...

- Nó bỏ tôi và bà ấy đi khi đang gió mùa, cũng như thế này đây - Giọng ông lão trầm buồn - Kể từ đó, vì nhớ thương con mà bà ấy trở nên lẩn thẩn như thế, lúc nào cũng tin nó chưa chết, chỉ theo chuyến tàu đi xa... Rồi chiều nào bà ấy cũng ra bến đứng ngóng, ngóng hoài, ngóng mãi; ngày qua ngày, tháng qua tháng mà không bao giờ tuyệt vọng!

Người đàn bà lặng người, khe buông tay áo chàng thanh niên ra. Đúng lúc ấy, bà lão trở về từ phía dòng sông. Thau quần áo trên tay bà rơi phịch xuống đất. Bà ngăn người ra, rồi luống cuống chạy lại, ôm chầm lấy chàng thanh niên:

- Mày đã về rồi đấy hả con? Tao biết mà... Tao và ông ấy chỉ có mỗi mình mày, thương mày như thế, mày bỏ đi sao đành, đúng không? Về là tốt, về là tốt rồi!

Rồi bà lão líu ríu như trẻ nhỏ:

- Về lần này là không được đi nữa nghe con! Con đi rồi, gió cứ nhắc con hoài... Gió nhắc tới mùa trăng sao con không còn ra đồng để nghe gió thổi rì rào qua những kẽ lá... Gió hỏi sao không còn thấy con để đầu trần đi dọc theo những đường ray? Gió hỏi mẹ sao những chiếc áo mẹ phơi không còn có mùi mồ hôi của con nữa... Con

còi, con đi lâu quá, những chiếc áo của con mẹ cứ đem ra ngấm nghĩa hoài, riết rồi mùi mồ hôi của con cũng không còn nữa.

Rồi bà lão quay sang phía người đàn bà nọ, mỉm cười:

- Tao đã dấm sẵn cho mày một mối rồi. Đấy, nó đang đứng cạnh mày ấy. Con bé hiền lành, tốt tính lắm cơ! Nó không sinh được con đâu. Nhưng không sao, chỉ cần bốn người chúng ta sống vui vẻ với nhau là được rồi, phải vậy không?

- Con... Cho con xin lỗi!

Chàng thanh niên bất ngờ bật khóc trên vai bà lão khiến ông lão và người đàn bà ngỡ ngàng.

Người thanh niên ấy sẽ phải ra đi, vì anh còn cuộc sống riêng của mình. Người đàn bà thì ở lại, chọn ngôi nhà nhỏ ấy làm nơi dừng chân cho cuộc đời của mình. Nhưng năm nào cũng vậy, khi đài phát thanh báo chuẩn

bị có gió mùa về, anh lại trở lại ghé thăm ông lão và bà lão, nán lại một vài ngày rồi mới quyến luyến ra đi...

Hai năm sau thì bà lão mất. Ông lão buồn rầu thương nhớ, cũng ốm liệt giường, rồi mất theo. Khi người thanh niên trở lại, chỉ còn hai nắm mồ lạnh cô đơn (của hai con người đã cô đơn cả một đời) nằm lặng lẽ giữa cánh đồng, trong gió mùa lạnh lùng và hoang hoải thổi mãi trên những đường ray.

Một ngày người đàn bà bỗng nghe trong gió thoảng hương ổi chín...

NHÀ XUẤT THỜI ĐẠI
Nhà B15, Mỹ Đình 1- Hà Nội
Điện thoại: (04) 62872630

Và anh chăm em
tamtay.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
BÙI VIỆT BẮC

Biên tập:	ĐÌNH KHOA
Vẽ bìa:	TRỌNG KIÊN
Thiết kế:	HASONBOOK
Sửa bản in:	TAMTAY.VN

In 1500 cuốn, khổ 13,5x20,5cm tại Công ty In Sao Việt
Giấy đăng ký KHXB số 798-2010/CXB/ 12- 31/TĐ
cấp ngày 16-8-2010.
In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2010.

Tamtay.vn (đọc là Tầm tay) là một mạng xã hội dành cho người Việt được đầu tư công phu cho phép thành viên xây dựng một “ngôi nhà” ảo để giao lưu kết bạn; lưu giữ các nội dung số; chơi các game cộng đồng dễ thương... Được đặc biệt yêu mến trong giới sinh viên học sinh, mỗi năm **Tamtay.vn** còn góp mặt trong hàng chục cuộc thi *Sinh viên thanh lịch* và các hoạt động khác của các trường Đại học và Cao đẳng khắp cả nước.

Blog **Tamtay.vn** là nơi tìm đến của nhiều công dân mạng không chỉ bởi tính năng tiện dụng mà còn bởi sự chân thực đặc biệt có thể cảm nhận được qua từng bài viết. Blogger không vào **tamtay.vn** để tìm những tin tức giật gân hay chuyện đời tư các sao. Blog **Tamtay.vn** là khu vườn yên tĩnh để Blogger tìm về với con người thật của mình và giao cảm với những tâm hồn đồng điệu.

Qua cuốn sách nhỏ này **Tamtay.vn** trân trọng giới thiệu với độc giả một góc của khu vườn bình dị đó.

Vì anh chăm em

* Ở đây không có sóng, không có gió,
không có cánh bướm, chỉ là đồng bằng.
Bây giờ anh mới hiểu điều Sam nói: "Em
không muốn anh yêu em, chỉ thương thôi.
Vi thương như biển và yêu như sóng, mà
sóng thì chóng tan".

Sam muốn cơn sóng của anh tan đi, để
lại tình cảm gì?... Ken chưa bao giờ mở
lòng như biển, để yêu, để thương cả những
hạt cát nhỏ nhoi. Anh như sóng, chỉ thích
cánh bướm phù phiếm, cứ vỗ mãi đến tan
cả thuyền chỉ để gặt cánh bướm...

Tổng phát hành tại: Nhà sách Đồng Đa - 834 Đường Láng - Hà Nội
Tel: 04.37752939 - Fax: 04.37755733 * Email: sachdongda@gmail.com

Vì anh chăm em

www.tuluc.com

0020441

Price: \$10.00

Set: 1 / 100: #1